

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

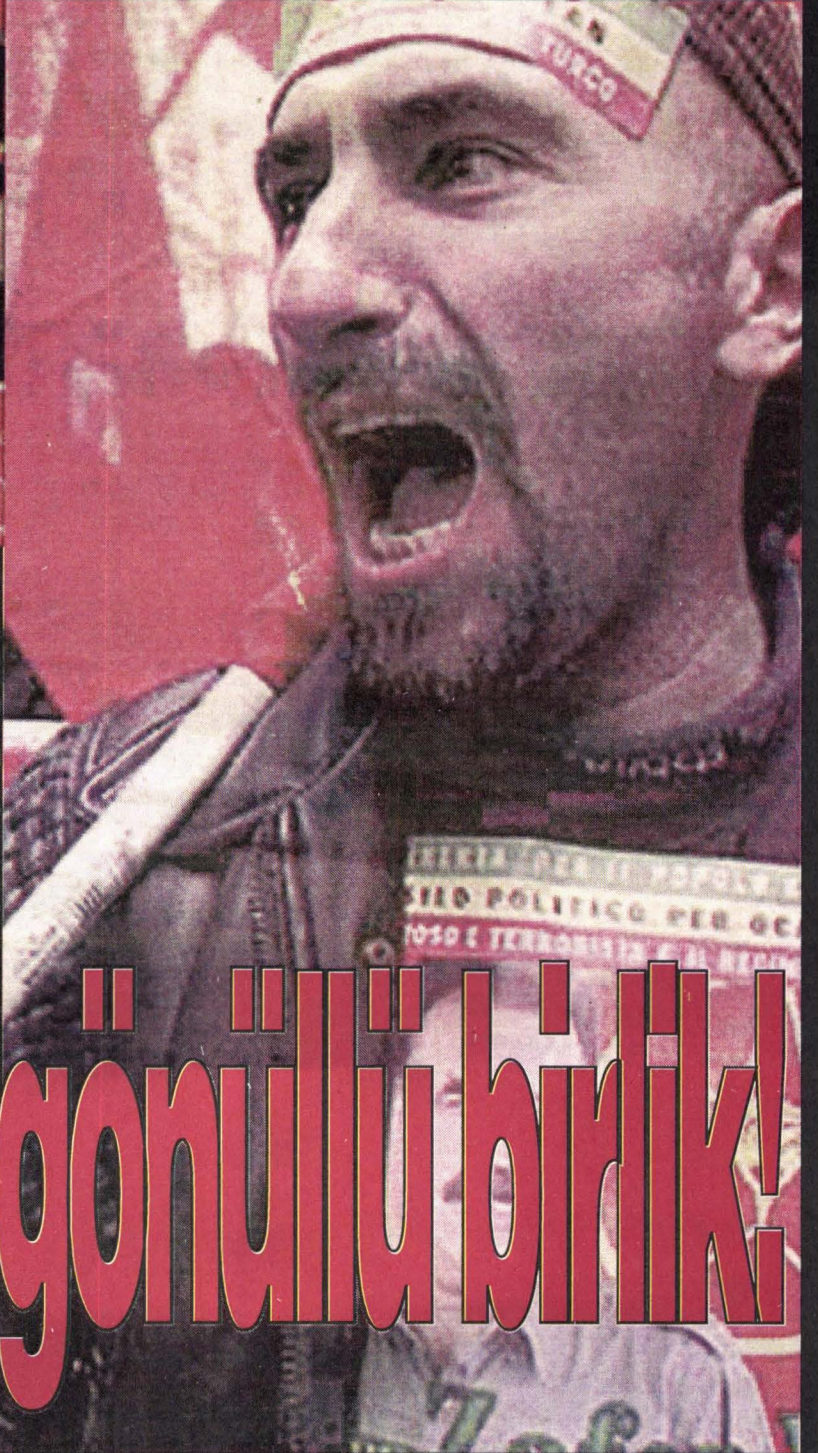
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:92 • 27 Şubat '99 • 5 DM

*Direnene bir halka
boyun eğdiremezsiniz!*

"Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!"

İÇİNDEKİLER

Kürt ulusal mücadelesine terör ve reform kuşatması	3
Sözde reformlar ulusal özgürlük mücadelesini boğmayı başaramayacaktır!	4
İşçilerin birliği, halkların kardeşliği	8
TKİP Kongre Belgeleri: Güncel sorunlar üzerine ön tartışma tutanakları: Reformist sol, seçimler ve ittifaklar/1	16-21
Seçimler ve emperyalistler arası rekabet ve pazar alanları kavgası derinleşiyor!	26
Zindanlar	30

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:92 ● 27 Şubat 1999

Fiyatı: 5 ₺

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cumhuriyet Mahallesi Aytar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİRHürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Saldırıları sürüyor: Kürt halkıyla dayanışmaya!

Sistem, Öcalan üzerinden başlattığı çok yönlü saldırı kampanyasını sürdürüyor.

Bir yandan yaygın bir baskın ve gözaltı furiası, bir yandan "pişmanlık" çağrıları ve sözde "ekonomik reform" teraneleriyle kitleler yıldırılmaya, sersemletilmeye çalışılıyor. Dün HADEP'e kapatma davası açma görevi üstlenen DGM'nin faşist savcısı, sözde Öcalan'ın ifadesine dayanarak, HADEP'in seçimlere sokulmaması talimatları yağıdırıyor.

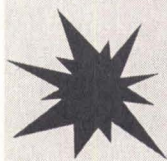
Saldırının hedefi salt Kürtler de değildir. Kürt-Türk, tüm işçi-emekçiler, devrimci ve komünistler saldırıların hedefindedirler. Salt baskın ve gözaltıların Kürt çevreleriyle sınırlı kalmamasıyla değil, asıl olarak ideolojik yani işçi-emekçilere yönelik bir genel saldırı söz konusudur.

Son 15 yıldır devletin Kürt halkına karşı yürüttüğü sömürgeci savaşın faturasını çocuklarının canıyla ve ekonomik yıkımla üstlenen Türk işçi-emekçilerin iyice bunaldığı da düşünülürse, örneğin pişmanlık yasasının, "PKK'deki çözümü hızlandırmak"tan ziyade, bu savaştan hoşnutsuzluğu artan Türk kesimine, "bak savaşı isteyen ben değilim"

mesajı vererek şirin görünme, şovenizmin de yardımıyla öfkeyi tamamıyla Kürtlere yöneltme amacı taşıdığı açıktır.

Seçimlerin arifesinde gerçekleşen bu gelişmelerin kitlelerin politizasyonunu bir kat daha artırdığı açıktır. Devlet bu politizasyondan sonuna kadar yararlanmaya çalışmakta, Kürt sorununun kendi belirlediği çerçevede tartışılması, kendi gösterdiği sonuçların benimsenmesi için her şeyi yapmaktadır. Görevimiz, özellikle işçi-emekçi kitlelere karşı görevimiz, ulusal soruna proleter yaklaşımın en yaygın propagandasıyla sömürgeci sistemin bu ideolojik saldırısını kırmaktır. Bu, Kürt halkına karşı görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmenin de en geçerli aracı olacaktır. Kürt halkına karşı sorumluluğumuzun bir gereği de, direnişini sonuna kadar destekle-

mek, yanında olmak ve haberlerini olabildiğince etkin yayınlatabilmektir. Gazetemizin ayrıca "muhabir"lik kurumu olmadığına göre, bu konuda görev, doğal muhabirlerimiz olan okurlara düşmektedir. Bulduğumuz il ve bölgelerdeki gelişmelerin haber ve mümkünse resimleri hızla gazetemize ulaştırılmalıdır.

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

H. FIRAT

Demokrasi, Devrim ve Oportünizm

K
İ
T
A
P
L
A
R
D
A

Kürt ulusal mücadelesine terör ve reform kuşatması

Sermaye devleti Kürt halkının sefaletini PKK'nin devrimci mücadelesine ne kadar bağlamaya çalışırsa çalışsın, bu sefaletin kaynağı sömürgeci sermaye düzeninin kendisidir. Bunun en güzel örneği "Doğuya ekonomik sosyal kalkınma atağı" diye yutturulmaya çalışılan içi boş paketlerdir. Bu paketler kontr-gerilla devletinin egemenliğini Kürdistan'da daha etkili kılacak tedbirlerden başka birşey içermiyor. Köy-kent projesi, yatılı okulların yaygınlaştırılması, askeri harekete imkan verecek yolların yapımı, sağlık ocakları... vb. İşte büyük reform diye sunulan ve halkın payına düşen bu: Asimilasyon ve terör.

Kontr-gerilla devletine tahkimat, Kürt halkına kanlı terör ve bol vaad!

"Türkiye imajını düzeltmeli", "Apo'nun yakalanması bütünleşmeye hizmet etmeli"!.. Burjuva medyanın satılık kalemşörleri ve TV kanalları, Demirel'in MGK patentli bu temel önermelerini günlerdir döne döne yeni mizansenlerle süsleyerek işliyorlar. Sermaye devleti Kürt halkına dönük saldırısını bu kez de reform programı üzerinden şekillendiriyor. Bu amaçla mevcut saldırılara "hukuk devleti", "hukukun üstünlüğü", "yargının bağımsızlığı" cılası çekilmekte, DGM'lerin kaldırılması gündeme getirilmekte, tartışmalara konu edilmektedir. Üstelik bu maskaralıklar A. Öcalan üzerine günlerdi özel bir tecrit uygulamasının sürdürüldüğü bir durumda ve alçakça karalama kampanyalarıyla birlikte yapılabilmektedir. Yanısıra, "şehit ailelerine" tazminat davası açmaları ve duruşmalara katılmaları için özel çağrılar çıkarılmakta, bununla şovenizmin daha güçlü bir zemini yakalaması hedeflenmektedir.

Sermaye devleti sahte reform tartışmalarıyla Kürt halkına dönük saldırılarını daha da yoğunlaştırıyor. Sayısı binlerle ölçülen tutuklamalar, A. Öcalan'ın savunmasını üstlenen avukatlar üzerindeki şovenist baskılar, Kürt halkının özgürlük eylemine dönük vur emirleri ve infazlar bunun boyutunu gösteriyor.

Saldırı seferberliğinin adı: Kürdistan'a yatırım paketleri

Sermaye devleti Kürt halkının sefaletini PKK'nin devrimci mücadelesine ne kadar bağlamaya çalışırsa çalışsın, bu sefaletin kaynağı sömürgeci sermaye düzeninin kendisidir. Bunun en güzel örneği "Doğuya ekonomik sosyal kalkınma atağı" diye yutturulmaya çalışılan içi boş paketlerdir. Bu paketler kontr-gerilla devletinin egemenliğini Kürdistan'da daha etkili kılacak tedbirlerden başka birşey içermiyor. Köy-kent projesi, yatılı okulların yaygınlaştırılması, askeri harekete imkan verecek yolların yapımı, sağlık ocakları... vb. İşte büyük reform diye sunulan ve halkın payına düşen bu: Asimilasyon ve terör. Bu tür bir ekonomik "reform"dan ise ancak başını yeni yetme Güneydoğu'lu işadamlarının çektiği sermaye sınıfı ve savaş vurguncuları yararlanacaktır. Örneğin, bedelsiz arsa tahsis, ak krediler, vergi indirimi vb. Bu arada Türk burjuvazisi A. Öcalan'ın yakalanma

sürecini Kürt halkına dönük çok yönlü saldırıların yanısıra işçi ve emekçilere dönük saldırıların da olanağına dönüştürmek istiyor. Sermaye devletinin bu politikalarını en iyi ABD başkanı dile getiriyor: "Özelleştirme, sosyal güvenlik gibi ekonomik sorunlar da en az terör kadar tehlikeli. Bu moralde yapısal reformlara gidilsin!"

Sınıfsal-sosyal kurtuluşun koparılmış bir ulusal kurtuluş sonuçsuzdur!

Yoğun bir kuşatma altındaki Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi 15 yıllık mücadelesinin bu evresinde kritik bir sınavdan geçiyor. Uluslararası bir komplo sonucu önderliğinin tutsak alınmasına göstermekte olduğu ilk yaygın, kitlesel ve devrimci tepkiler Kürt halkının devrimci dinamizminin ne denli güçlü olduğunu göstermektedir. Kürt halkının yorulduğu ve gerilediği üzerine tespitlerin yapıldığı bir dönemde, bu aynı potansiyel kendisini ilk kez bu çapta bir etkinlikte ve geniş bir dünya coğrafyasında ifade etmekte, dünya gündeminin baş sırasını işgal edebilmektedir. Dünyanın dört bir yanına yayılan eylemler savaşın Kürt halkını yordugunu söyleyenlerin iddialarını paramparça etmiştir.

Bu iddiaların ezilen Kürt yoksul köylülüğünü ve emekçilerinin gerçekliği ile hiçbir ilgisi yoktur. Olsa olsa Kürt burjuvazisinin sınıfsal eğilimini ifade eden argümanlar olarak tanımlanabilir. Bu demektir ki "siyasal çözüm" çizgisinin keskin ve net bir kopuş, yalnızca ülke coğrafyasında değil uluslararası alanda da ulusal hareketi gerçek dostlarıyla-devrimci güçlerle buluşturmanın imkanlarını açığa çıkarmaktadır. Bu yolun emperyalist "demokrasi güçleri"nden medet ummaktan daha sağlıklı, daha kolay olduğu ise yaşanan son olaylarla bir kez daha kanıtlanmıştır.

Kürt ulusal hareketi "siyasal çözüm" çizgisini terketmeden bu saldırıları boşa çıkaramayacağını görmek durumundadır. Son yaşanan süreç emperyalist çözümün çözümsüzlük olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koymuştur. Kürt halkı için devrimci bir tercihten başka bir çözüm yoktur. Özgürlük, bir kez daha sorumluluğun bilinci ve bu bilinçle karılmış devrimci eylemin ürünü olarak kazanılmayı bekliyor. Bu sorumluluk, bu bilinç ve eylem, ancak Türk işçi ve emekçileriyle birleşerek hedefine ulaşabilir. Emperyalizm çağı bunun dışındaki başka çözümlerin geçici ve dayanıksız olduğunu sayısız kez kanıtlamıştır.

Sermaye iktidarı A. Öcalan'ın tutsaklığı üzerinden Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kapsamlı bir saldırı programını, adım adım teslimiyeti dayatıyor. Kürt halkının yıllardır ağır bedeller ödeyerek elde ettiği devrimci kazanımları tasfiye etmeyi hedefliyor.

Sermaye devleti bu amaçla Öcalan'ın yargılanması sürecini tam bir "şov"a dönüştürüyor. Öte yandan Kürt illerinde ve Türkiye metropollerinde yükseltelen terör dalgası ile sahte reform paketleri ve gerillayı dağdan indirmeye dönük pişmanlık çağrıları birlikte gündemleştiriliyor. Açık ki, sermayenin kontr-gerilla devleti, dün "şeriat karşı mücadele" üzerinden sürdürdüğü tahkimatını bugün "bölücülükle mücadele"de elde ettiği "zafer"le pekiştirme peşindedir.

Sermaye devletinin temel hedefi Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini tümüyle tasfiye ettikten sonra reform adı altında bir takım hak kırıntıları tanımaktır. "Önce ez sonra çöz" formülasyonu dışındaki çözümlerin kendi cephesinde daha kapsamlı gedikler açacağını deneyimlerinden bilmektedir.

Bugün sermaye devletinin, siyasal planda üniter devlet yapısı, iktisadi planda sömürü ve sömürgeci statünün garanti altında alındığı somut ve pratik açılımlarda esneklik gösterebilmesi bile, ancak kendi denetimi ve iradesinin mutlak olarak sağlanmasından geçiyor.

A. Öcalan'ın yakalanışının duyurulmasının üstünden 24 saat geçmeden MGK'nın gizli sözcüsü konumundaki Org. Kemal Yavuz'un açıklamaları, bu tür açılımların sınırlarını göstermeye yöneliktir: "Sıra evimizin için düzenlemeye geldi. bundan sonra evimizin içini nasıl düzenleyeceğimize biz karar vereceğiz. Başımız dik olmalı. İnisiyatif kaptırmamalıyız."

MGK sözcüsünün emperyalizme bu sahte diklenişinin gerisinde, "reform" programıyla ilgili inisiyatifin tümüyle ABD emperyalizminin politikası üzerinden şekillendiği gerçeği yatıyor.

Sözde reformlar ulusal özgürlük mücadelesini boğmayı başaramayacaktır!

Emperyalizmin Kürt politikası ile sömürgeci sermaye devletinin politikası arasında öзде bir farklılaşma yoktur. Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist devletler TC'nin yürüttüğü kirli savaşı tüm olanaklarıyla desteklediler. Ancak gerek emperyalizm, gerekse sömürgeci sermaye devleti, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yalnızca şiddet ve terör yöntemleriyle yok edilemeyeceğinin bilincindeydi. Bundan dolayı reform programlarını da el altında tutuyorlardı.

Ancak "reform" programının ne zaman uygulanacağı hususunda sermaye devleti ile emperyalizm arasında biçimsel bir ayrılık hep oldu. Emperyalistler kirli savaşa dayalı terör programının yanısıra reform programının da yürürlüğe konulmasını telkin ediyorlardı. ABD dışişleri bakanlık sözcüsü Strabe Talbott yaptığı açıklamada şunları söylüyordu: "ABD, Türkiye'nin teröristlere karşı kendini savunma hakkını desteklemektedir. Bu hakkı biz de son aylarda kendimiz için kullandık. Ancak bununla beraber, birçok Türk gibi biz de Türkiye'nin Güneydoğusunu kasıp kavurmaya devam eden sorunların sadece askeri bir çözümü olmadığını düşünüyoruz. Türkiye'nin Kürt meselesine kalıcı çözüm, Türk hükümetinin, Türkiye halkının tamamının insan haklarını güvenceye almasına bağlıdır. TC, Kürtlerin, kültürel, dinsel ve siyasal olarak kendilerini ifade edebilecekleri olanakları sağlamalıdır."

Bu açıklama ile ABD emperyalizmi, PKK'yi ezme politikasında sadece terör ve şiddetin yeterli olmayacağını, yanısıra ehliileştirmek için reform programına ihtiyaç olduğunu vurguluyor, sadık uşağını bu yönde uyarıyordu. Sermaye devleti ise PKK'yi tasfiye etmeye bağlı olarak reform programını gündeme sokmayı planlıyordu. Nitekim eski MGK üyesi Kemal Yavuz, "Elbette bu sorunun çözümünde belli adımlar atılabilir. Ama önce eşkiyayı ezmek gerekiyor." diyerek sermaye devletinin soruna yaklaşımını ortaya koymuştu.

A. Öcalan'ın emperyalistlerin komplosu sonucunda TC'ye teslim edilmesinden sonra, sermaye devleti ve medyası, Kürt sorununda ekonomik, sosyal ve siyasal açılımları dillendirmeye başladılar. Kürdistan'a büyük ekonomik yardımlar yapılacağı, pişmanlık yasasıyla dağdaki gerillaya şans tanınacağı, dağdan inen gerillaya sosyal yaşamını yeniden kurması için destek verileceği vaaz edilip duruluyor. Burjuva siyasetçileri ve kalemşörler insan hakları ve demokrasi alanında "eksikliklerin" giderilmesi için gerekli çalışmaların yapılmasının gereğini ortaya koyuyorlar. Sermaye devleti PKK genel başkanının "ele geçirilmesi"ni Kürt halkının özgürlük mücadelesini bitirmenin manivelasına dönüştürmek istiyor.

İlk planda gündeme getirilen pişmanlık yasasıyla gerillanın mücadelecilik kimliği teslim alınmak

isteniyor. Gerillaya devrimci yaşamına ihanet etmesi karşılığında "özgürlük" vaadediliyor. Düşünleşmiş ve düşürülmüş bir kimliğin karşılığı olarak iş, aş, sosyal konumu yeniden kazanma öneriliyor. Pişmanlık yasasının insan kimliğini, kişiliğini, onurunu yok eden içeriğinin farkında olan cin fikirli burjuva kalemşörler, pişmanlık yasasının yeterince karşılık bulamayacağı kaygısıyla genel bir affi gündeme getirip tartışıyorlar. "Dağdan inip teslim olmak şartına bağlı bir af çıkarılmalı, pişmanlık yasası yetmez çünkü 'itirafçılık' kavramı psikolojik olarak dağdaki delikanlının aşağı inip teslim alınmasını zorlaştırıyor" düşüncelerini dile getiriyorlar. Bu yaklaşım, ulusal kurtuluş hareketinin devrimci enerjisinin düzen kanallarına akıtılması için, pişmanlık yasası gibi kaba teslimiyetçi bir dayatma yerine daha inceltilmiş "dağdan inme şartına bağlı af"ı öneriyor.

Sermaye devletinin bir diğer reform önerisi ise, DGM'lerin teşhir olmuş yüzünün meşrulaştırılması için DGM'lerin sivilleştirilmesi önerisidir. İçinden geçilen konjonktürün yarattığı olanakların farkında olan sermaye devletinin, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) gibi bir uluslararası burjuva mahkemenin bile DGM kararlarını hukuk dışı bulduğu bir ortamda, DGM'lerin sivilleştirilmesinin yanısıra kaldırılması tartışmalarını başlatması boşuna değildir. DGM'de alınan kararların hukuksuzluğu sonucunda AİHM kararlarıyla TC'nin ödemek zorunda bırakıldığı

tazminatlar da handikapın diğer bir yönüdür. Patronlar örgütü TUSİAD'ın "yargıda kalitenin artırılması raporu"nda DGM'lerin kaldırılması gerektiğini savunması rastlantı değildir. DGM'leri meşruiyetinin işçi ve emekçilerin gözünde tartışmalı hale geldiği, AİHM kararlarıyla düzenin sıkıştığı koşullar, böyle bir raporun yayınlanması zeminini oluşturuyor.

DGM'ler, sermaye devletinin tahkimatı doğrultusunda hukuk terörünü uygulama işlevi yüklenmiştir. Bu nedenle DGM'lerde askeri hakimın yerine sivil hakimın atanmasının dışında bir düzenleme en azından şu anda beklenemez. Yapılacak bu yeni düzenleme ile sermaye devletinin ihtiyaçları doğrultusunda DGM'lerin

işlevini daha iyi yerine getirmesi hedeflenmektedir. Sermaye devletinin toplumsal muhalefete saldırıda kullandığı en etkili kurumlardan biri olan DGM'lerden vazgeçmesi, etkin bir hukuk terörü aygıtını yerine koymadığı sürece beklenemez. Her ne kadar A. Öcalan'ın DGM'de yargılanması nedeniyle yargılanmanın geçersiz sayılacağı burjuva yazarlar tarafından dile getirilse de, bu düşüncelerin pratik karşılığı yok. Daha şimdiden DGM savcıları harekete geçmiştir.

PKK genel başkanı A. Öcalan'ın yakalanması sonrası gündeme getirilen bir diğer reform tartışması ise, işkencenin engellenmesini içeriyor. Bu reformla TC'nin işkenceci olarak bilinen yüzünün uluslararası alanda temize çıkarılması hedefleniyor. Metin Göktepe, Baki Erdoğan, Gazi Katliamı vb. cinayetlerin katillerinin elini kolunu sallayarak gezdiği, işkencecilerin küçük para cezaları sonrası serbest bırakıldığı veya beraat ettiği, işkenceci polis şeflerinin emniyet müdürü, bakan olduğu koşulların yaratıcısı sermaye devletinin yapacağı tüm düzenlemelerin, işçiler, emekçiler ve Kürt halkına dönük saldırıların daha da yoğunlaştırılması anlamına geleceği açıktır. 141-142'nin kaldırılmasının ardından yargıda reform olarak yutturulan terör yasasıyla devrimci toplumsal muhalefete dönük saldırıların nasıl yoğunlaştığını görerek yaşadık. Bir yandan komünizmin propagandasına dönük cezalar kaldırılarak devrimci

dinamikler düzen kanallarına çekilmek istenirken, öte yandan devrim ve sosyalizm mücadelesinde, Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinde ısrarcı olan devrimci güçlere dönük cezalar katmerleştirildi.

Sermaye devleti reform adı altında gündeme getireceği önlemlerle Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini tümüyle teslim alarak tasfiye etmeyi planlıyor. Ancak emperyalizm ve sömürgeci sermaye devleti hangi türden siyasal ve sosyal reform programlarını gündeme getirirse getsin, Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesini ehliileştiremeyi başaramayacaktır. Kürt halkının bugün dünyanın dört bir yanına yayılan eylemleri ve direngen tutumu sermaye devletinin planlarının tutmayacağını göstermektedir.

A. Öcalan'ın emperyalistlerin komplosu sonucunda TC'ye teslim edilmesinden sonra, sermaye devleti ve medyası, Kürt sorununda ekonomik, sosyal ve siyasal açılımları dillendirmeye başladılar. Kürdistan'a büyük ekonomik yardımlar yapılacağı, pişmanlık yasasıyla dağdaki gerillaya şans tanınacağı, dağdan inen gerillaya sosyal yaşamını yeniden kurması için destek verileceği vaaz edilip duruluyor. Burjuva siyasetçileri ve kalemşörler insan hakları ve demokrasi alanında "eksikliklerin" giderilmesi için gerekli çalışmaların yapılmasının gereğini ortaya koyuyorlar. Sermaye devleti PKK genel başkanının "ele geçirilmesi"ni Kürt halkının özgürlük mücadelesini bitirmenin manivelasına dönüştürmek istiyor.

Kürdistan'a ekonomik yalan seferleri

Türk devleti ABD'nin kendi arka bahçesinde bir süredir uygulayageldiği terör-reform politikalarını uygulamaya soyunur. Gerilla ile masaya oturan Latin Amerika ülkelerinde de birtakım "reform" politikalar uygulandı. Bu politikalar Latin Amerika halklarına açlık, sefalet, baskı vb. dışında birşey getirmedir. Kürdistan'a dayatılan da farklı değildir. Kürdistan'ın 75 yıldır süren sömürge statüsünden milim sapılmamaktadır. Kaldı ki sermaye iktidarı, dünya çapında yaşanan ekonomik kriz koşullarında farklı bir seçeneğe de sahip değildir.

Abdullah Öcalan'ın yakalanmasının ardından ekonomik kalkındırma paketi adı altında bir sözde reform programı büyük gürültüyle ilan edildi. Sermaye devletinin işçi ve emekçilerin yaşamını cehenneme çeviren yıkım programlarını nasıl cılalayarak reform adı altında kitlelerin karşısına çıkardığını, krizi işçi-emekçilerin sırtına yükleyerek yönetmeye çalıştığını bugüne kadarki icraatlarından yeterli açıklıkta biliyoruz. Bugün yapılan da farklı değildir.

Türk devleti "terör-reform" politikaları ile, emperyalizmin kurtuluş mücadeleleri karşısında dünyanın birçok yerinde uyguladığı bilinen politikayı hayata geçirmeye çalışıyor. Reform adıyla sunulan politikalar, gerçekte uygulanan terör politikalarının bir uzantısı olma özelliği gösteriyor.

Kürdistan'ın ekonomik kalkınmasını sağlamak adına son 5 yılda hükümetler tarafından 9 ayrı paket hazırlandı. Bu çerçevede 20 ayrı rapor düzenlendi. Her bir pakette 40-50 trilyonluk destekler öngörülüyordu. Bugüne kadar bu paketlerin hiçbir sonuç vermediği, dahası uygulamaya bile konulmadığı, konulan kadarıyla da birtakım türedi zenginlere ve kirli savaş mafyasına rant sağlamak dışında bir anlam taşımadığı biliniyor.

55. hükümetin paketi bunun en son örneğidir. Bu paket, yatırımcılara bedava hazine arazisi verilmesi, Ceylan Holding'in Diyarbakır'daki inşaat projelerine kaynak aktarma ve arsa spekülasyonu dışında bir anlam taşımamıştır. Benzer bir şekilde GAP'a kaynak aktarımı vaadedilmesine karşın 2010 yılında biteceği ilan edilen GAP'ın ancak 2047 yılında bitebileceği açıklanmak durumunda kalmıştır. Elektriğin sanayi işletmelerine indirimli verilmesi sözü dahi hayata geçirilememiştir.

Kürdistan'da ekonomik kalkınma adına burjuvaziye kaynak aktarmayı bile beceremeyen sermaye devletinin paketlerinin gerçek yüzünü anlayabilmek için Ecevit'in tantanayla ilan ettiği yeni paketine biraz daha yakından bakmak gerekiyor.

Paket dört maddeden oluşuyor. Bunların her biri sermaye devletinin terör-reform politikalarını açıklayıcı özelliklere sahip.

Birinci madde "güvenlik açısından önem taşıyan yolların yapılması ve asfaltlanması" ile başlıyor. "Terörü bitirdik, artık ekonomik reformları yapmanın zamanı geldi" diye lanse edilen paketin ilk maddesi ekonomik reformun koca bir yalandan ibaret olduğunu ortaya koyuyor. Aynı maddenin devamı da farklı bir içeriğe sahip değil: "Terör olayları nedeniyle göç ettirilen yurttaşların iskan ve kısmen harap olan köylerin yeniden yapılandırılması." Yaraların sarılması şeklinde sunulan bu sözlerin bugüne kadar güvenlik çerçevesinde köylerin birleştirilmesi ile jandarma karakolları ve tesislerin imarı dışında bir anlam taşımadığını Kürt halkı yakından

bilmektedir.

Paketin ikinci maddesinde "bölgenin gelişimi için gerekli kamu ekonomik yatırımları" demagogisi yeralıyor. Ardından "sosyal gelişmeye katkıda bulunacak yatırımların hızlandırılması" sözleriyle asıl niyet ortaya konuluyor. Devletin Kürt kitlelerin ilgisini kendi gerçek sorunlarından uzaklaştırarak spor, kültürel faaliyetler vb. alanlara çekmek için izlediği geleneksel politika bir ekonomik önlem olarak sunuluyor. Bu politika 12 Eylül sonrasında Türkiye'de yaygın şekilde uygulanmış ve lümpen, dejenere ve değerlerini kaybetmiş bir toplumun oluşturulması adım adım planlanmıştı.

"El halıcılığı, arıcılık, seracılık gibi iş olanakları yaratan projelerin sürdürülmesi için bütçe içi ve dışı

kaynakların etkinlikle değerlendirilmesi" gibi çocukları bile güldürecek bir ekonomik önlemin ardından "kapalı olan okulların açılması, yatılı okulların sayısı ve kontenjanlarının artırılması"na değiniliyor. Asimilasyondan başka bir amacı olmayan bu maddeyi "sağlık ve eğitim tesislerinin gereksinimlerinin karşılanması", "eleman açığının kapatılması", "lojman ve kampların yapılması" gibi sosyal vaatlerin yer aldığı son madde izliyor.

Devletin has koruyucusu, sosyal demagojinin ustası Ecevit'in öve öve bitiremediği ekonomik paketin hepsi bu kadar. Şimdi bu paket için "ihtiyaç olan kaynak konusunda gerekli çalışma yapılıyor"muş.

Türk devleti ABD'nin kendi arka bahçesinde bir süredir uygulayageldiği terör-reform politikalarını uygulamaya soyunur. Gerilla ile masaya oturan Latin Amerika ülkelerinde de birtakım "reform" politikalar uygulandı. Bu politikalar Latin Amerika halklarına açlık, sefalet, baskı vb. dışında birşey getirmedir. Kürdistan'a dayatılan da farklı değildir. Kürdistan'ın 75 yıldır süren sömürge statüsünden milim sapılmamaktadır. Kaldı ki sermaye iktidarı, dünya çapında yaşanan ekonomik kriz koşullarında farklı bir seçeneğe de sahip değildir.

Burjuvazinin bu aldatıcı terör-reform politikası Kürt halkına acı ve yıkımdan başka birşey getirmeyecektir. Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yıllardır en iğrenç oyunları tezgahlayanlar, aynı aldatıcı yalanları şimdi de ekonomik kalkındırma adı altında tekrarlamaktadırlar.

Şovenizm ve Kontr-medya

Merkezinden CIA ve MOSSAD'ın bulunduğu uluslararası bir komplo sonucunda PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan sömürgeci TC'ye teslim edildi. ABD emperyalizmi, Ortadoğu'daki hegemonyasını pekiştirmenin Kürt planının hayata geçirilmesinden geçtiğini biliyor. Bu planın Güney Kürdistan'a yönelik kısmına mızıkçılık yapan TC'ye Öcalan'ı teslim etmekle planının zeminini düzlemiş oldu. "Büyük devlet" naralarıyla günlerdir gündemi işgal eden sermayenin faşist devleti, Öcalan operasyonunda aktif rol alan ABD'nin ve İsrail'in her zaman olduğu gibi eklentisi olma konumundan kurtulamamıştır. "Ulusal onur"dan, "bağımsız kişilikli dış politika"dan bahseden TC'nin tarihi, onursuzluğun, iktisadi ve siyasi olarak emperyalizme kölece bağımlılığın tarihidir. Kardeş Kürt halkına yönelik şovenist kudurganlık, Irak ve Yunan halklarını da kapsayacak şekilde genişliyor. "Vatan-millet" edebiyatını dillerinden düşürmeyenler ülke topraklarını emperyalizme peşkeş çekiyorlar. İncirlik Üssü ABD'nin savaş rampası olarak kullanılıyor.

Şovenizm, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmayı hedeflemenin yanısıra Türk ve Kürt işçi ve emekçilerine dönük olarak gündeme getirilen İMF-TÜSİAD patentli ekonomik terör paketlerinin de yolunu düzlüyor. İMF'nin mali politikalarının pürüzsüz olarak uygulanması noktasında sermaye diktatörlüğüne şovenist histeri dalgası paha biçilmez olanaklar sağlıyor. İMF'nin dikte ettirdiği özelleştirmenin hızlandırılması, sosyal reform programının (SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik, paran kadar sağlık, eğitim vb.) uygulanması, tekstilde kotarılan esnek çalışmanın başta kamu işçileri olmak üzere işçi sınıfının tümünü kapsayacak şekilde genişletilmesi ve kamu işçilerine sefalet sözleşmelerinin dayatılmasının şovenizmin yarattığı ortamla mümkün olabileceğini biliyor sermaye devleti.

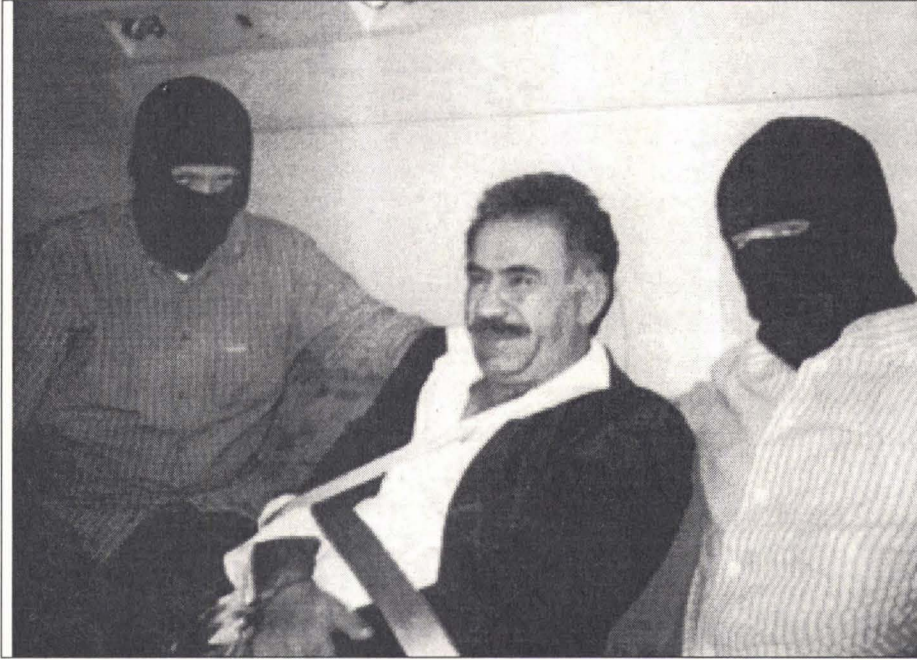
Medya: Kontr-gerilla örgütlenmesinin bir kolu

"Kontrgerilla Harekatları" adlı ABD talimnamesinde Sivil-Askeri İstişare Komitesi içinde bulunması gereken kurumlar şöyle sıralanıyor:

- 1) Yerel polis müdürü,
- 2) Okul idaresi ve müdürleri,
- 3) Önde gelen din temsilcileri,
- 4) Yargıçlar ve diğer hukuk temsilcileri,
- 5) Sendika liderleri,
- 6) Etkili basın-yayın organları,
- 7) Büyük iş ve ticaret kuruluşları temsilcileri,
- 8) Diğer etkili kişiler,

Kontr-gerilla cumhuriyetinin işçi ve emekçilere ve Kürt halkına yönelik saldırısı bu kontr-gerilla talimnamesi üzerinden şekilleniyor.

Şovenizm kampanyasının merkezinde MGK bulunuyor. Öcalan'ın Roma'ya gidişi sonrası "halkın doğal tepkisi" olarak lanse edilen şovenist eylemleri bizzak MGK'nın planladığı ve bu konuda bir genelge yayınladığı ortaya çıktı. Burjuvazinin hizmetindeki tüm kurumlar bu

iğrenç şovenist kampanyada özel roller almıştı. İşadamı örgütlerinden ihanetçi sendika bürokratlarına, sivil faşistlerden medyasına kadar bütün düzen kurumları ve güçler, şovenist histerinin tırmandırılması için üzerlerine düşen görevleri eksiksiz yerine getirdiler. Kontr-gerilla örgütlenmesinin bir kolu olarak iş gören sermaye medyası, faşist kudurgan köpeklerin sokağa taşınmasında, linç girişimlerinin ölümle sonuçlanmasında birinci dereceden rol oynadı. Faşist köpeklerin eylemlerinin kontrol dışına çıkma ihtimalinin belirmesiyle birlikte utanmadan, sahtekarca bir tutumla Kürt ve Türk halkının kardeşliğinden bahsedip "sağduyu" çağrısı yapan da yine bu kontra medyaydı.

Burjuva medyası şimdi de A. Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişi üzerinden benzeri bir kampanyanın yönlendiriciliğine soyunmuş durumda. Gün geçmiyor ki iftira ve yalana dayalı asparagas haberler yayınlamasın. Bütün bir sermaye medyası şovenizm kampanyası noktasında tekleşmiş durumda. Sahtekarlığı öyle bir noktaya vardırmışlardır ki, fotomontaj bir fotoğraf yayınlayıp boş bir tarlada "PKK karşıtı bir miting" in yapıldığını iddia edebilmişlerdir. Sermaye devletinin psikolojik savaşında etkin bir rol alan medya, her gün PKK önderliğinin "çözüldüğü", "hizmete hazır olduğu" ve "yaptığı açıklamalarla bütün süreçleri aydınlatmış" demagojileriyle ortamı provoke ediyor.

Sermaye medyasından bir başlık: "Teslim ol

"Balığı yakalamak için denizi kurutmak" teorisi gereğince, kadın, çocuk, yaşlı demeden 30 bin kişiyi katleden sömürgeci terörist burjuva devletin ta kendisidir. Kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için kanını oluk oluk akıtan bu devlet değil midir? İmhacı ve inkarcı politikaları gereği Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına karşı işçi ve emekçi çocuklarını haksız ve kirl bir savaşa sürer bu devlet değil midir?

kurtul"! Gerillaya devrimci kimliğini ve kişiliğini inkar anlamına gelen itirafçılığı öneriyor aşağılık burjuva medyası. Ulusal kurtuluş hareketinin liderinin çözüldüğü ifade edilip "hizmete hazırmış" deniliyor. Kürt halkını soykırıma tabi tutanlar, öldürülmüş bayan gerillaların cesetlerine tecavüz edenler, gerillaların kulak ve burunlarından kolleksiyon yapanlar, tankların arkasına bağlayıp katledenler, şimdi uşakları olan medya aracılığıyla "şefkat paketi" yalanına sarılıyorlar. Foto-montaj fotoğraflar yayınlayan, sermaye devletinin sadık hizmetçisi Ecevit'in bile doğrulamadığı A. Öcalan'ın itiraf kasetleri yalanını pervasızca ortaya atan yine bu aşağılık medyadır. Sermaye medyası koro halinde "PKK'nin bittiğini, kendi arasında çatışmalar başladığını" vaazetmeyi de unutmuyor.

A. Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişi sonrası medya koro halinde "Avrupa büyük Türkiye'nin kuvvetini gördü" türküsünü söylemeye başladı. CIA'in ve MOSSAD'ın gerçekleştirdiği uluslararası bir komploda ABD'nin kendine biçtiği rol doğrultusunda yeralan TC'yi "büyük devlet" ilan etmek, tam da burjuva medyasına yakışır bir maskaralıktır. "İt kağını gölgesinde yatarmış da kendi gölgesi sanırmış". İşte sermaye devletinin bu uluslararası komplodaki rolünün abartılmasına verilecek çarpıcı yanıt tam da budur.

Sermaye medyasının sarıldığı diğer argümanlar, PKK genel başkanının "bebek katili" ve "30 bin kişinin ölümünün sorumlusu" olduğu yalanlarıdır. Oysa, "Balığı yakalamak için denizi kurutmak" teorisi gereğince, kadın, çocuk, yaşlı demeden 30 bin kişiyi katleden sömürgeci terörist burjuva devletin ta kendisidir. Kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için kanını oluk oluk akıtan bu devlet değil midir? İmhacı ve inkarcı politikaları gereği Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına karşı işçi ve emekçi çocuklarını haksız ve kirl bir savaşa sürer bu devlet değil midir? Kürt halkının özgürlük ateşini yok etmek için "bin operasyon"lar düzenleyip, 30 bin Türk ve Kürt emekçisinin kanını akıtan bu devlet değil midir?

Sermaye devleti en büyük terörist ve en büyük katildir. Aşağılık medya her gün İncirlik Üssü'nden kalkan savaş uçaklarının Iraklı çocukları katlettiğini bilmiyor mu? Elbette biliyor. Ama o hizmetinde olduğu emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda Irak halkının katliamı söz konusu olduğunda üç maymunu oynuyor. Öcalan'ın şahsında Kürt ulusal hareketine dönük iftira kampanyası sürdüren sermaye devleti ve onun medyası, Kürt halkının ulusal özgürlük özelemlerini boğmayı başaramayacaktır. Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinin PKK genel başkanı A. Öcalan'ın yakalanmasıyla sona ereceği iddiasında bulunanlar fena halde yanılıyorlar. Ulusal özgürlük taleplerinin karşılanmadığı koşullarda, Kürt halkı mücadelesini zayıflatan "siyasal çözüm" çizgisinden arınarak, kendi burjuvazisinden koparak ve Türk işçi ve emekçileriyle birleşme zeminini güçlendirerek, özgürlük ateşini daha da harlayacaktır.

Gençlik şovenizme karşı mücadeleyi yükseltmelidir!

Komünist gençlik önümüzdeki Mart ayı sürecini de hesaba katarak şovenizmle mücadeleyi daha da ayakları yere basan tarzda örebilir. 12 Mart Gazi Direnişi ve 16 Mart Katliamı vesilesiyle, düzenin toplumu iki ayrı kampa bölme operasyonunu gençliğe gösterebilir. Bu direniş ve katliamların baş sorumlusunun bugün kardeş halklara kan kusturan, işçilere ve emekçilere yoğun sömürü koşulları dayatan, gençliği geleceksiz bırakan sermaye iktidarı olduğunu somut, güncel ve canlı kanıtlar eşliğinde ortaya koyabilir.

Gençlik günümüz toplumunun en dinamik kesimidir. O bu özelliğiyle burjuvazi için potansiyle bir tehlikedir. Çünkü gençlik taşıdığı dinamizmle egemenlere karşı toplumsal muhalefetin kıvılcımına dönüşebilir.

Türkiye gibi sınıf çelişkilerinin derin olduğu ve nüfusun büyük çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu ülkelerde, toplumun muhalif, değişime ve değiştirmeye açık kesimlerinden birini oluşturan gençlik, tam da bu aynı nedenle düzenin en azgın terörüne ve en ağır ideolojik saldırısına hedef olmaktadır.

Azgın terörün az çok neleri içerdiğini hepimiz bizzat yaşayarak zaten biliyoruz. Ama gençlik üzerindeki ideolojik saldırı her zaman ilerici unsurlar için bile açık olmayabiliyor. İdeolojik saldırıdan kastımız bizzat düzen kurumları (medya, okullar, ordu) aracılığıyla gençliğe ve toplumun diğer kesimlerine propagandası yapılan aldatıcı, sahte ikilemler ve gündemlerdir (Türk-Kürt, Alevi-Sünni karşıtlığı, şovenizm, milliyetçilik, din vs.). İlkokula başladıkları ilk günden itibaren, ders kitaplarından bayrak törenlerine, ulusal bayramlardan ulusal günlerin anılmasına kadar, her vesileyle öğrencinin kafasına sokulan şovenizm, 7 yaşındaki çocuğa bile komşu ülkelerin kardeş halklarının "ezeli düşman" olduğunu söyletebilmektedir. "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur", "Bir Türk dünyaya bedeldir" gibi ırkçı sözlerle beyni yıkanan gençlik, kirli savaşta gerillanın kafasını keserek, kulağını kopararak, böylece kör ve kindar bir şovenizmle nasıl zehirlendiğini sergilemektedir.

PKK lideri A. Öcalan'ın İtalya'ya gitmesi ve ardından emperyalist bir komployla Türkiye'ye getirilmesi toplumda şovenist histeriyi azdırmak için

yeni bir vesile oldu. Bizzat MGK direktifleriyle Öcalan ve PKK şahsında yükseltilen Kürt düşmanlığı ve Türk şovenizmi, şovenist ideolojik saldırının son bir örneğidir.

Sermaye düzeninin amacı hedef saptırmak, gençliği ve diğer toplumsal kesimleri sahte gündemlerle oyalamak, sahte çatışma ortamları yaratarak böylece sınıf savaşımını dizginlemek ve perdelemektir.

Kuşkusuz sözkonusu gelişmelerden gençlik de payına düşeni almaktadır. Gençlik dinamizmini ortaya koymak için devrimci kanallar bulamıyorsa, elbette ki düzen gençliği devrim kampına karşı kullanmak için elinden geleni yapacaktır. Bunun için sermayenin kokuşmuş düzeni kirli savaşta ölen askerlerin cenaze törenlerini kirli amaçları için istismar edebilmektedir. Kürt halkına karşı yürütülen savaşın "vatanın geleceği, bölünmez bütünlüğü, çocuklarımızın yarınları" için yapıldığının propagandasını yapabilmektedir. Apo ve PKK yüzünden eğitime ve sağlığa bütçeden fazla kaynak aktarılmadığını söyleyebilmektedir. Öğrenci gençliğin parasız eğitim talebinin önüne utamazca savaş masraflarını koyabilmektedir. İşsiz gençlerin iş talebini güya "terör belası" yüzünden ertelediğini iddia edebilmektedir.

Düzenin ortaya attığı bu bahaneler gençliğin büyük kesimleri arasında şimdilik yankısını bulmaktadır. Apo ve PKK'yi telin mitinglerine katılanların, asker cenazelerini şovenist gösterilere dönüştürenlerin büyük çoğunluğunu gerici burjuva ideolojisinin etkisindeki gençler oluşturmaktadır.

Türk-Kürt düşmanlığını geliştirmeyi hedefleyen şovenist histeri, sonuçları itibarıyla yalnızca sermaye düzeninin tahkimine, krizin faturasının emekçilere ve gençliğe çıkmasına neden olacaktır.

1990'larda Körfez krizini ve ardından savaşını bahane ederek grevleri yasaklayan, işçileri sefalet ücretlerine mahkum eden ve yüzbinlerce işçiye işten atan sermaye devleti, şimdi de Apo'nun yakalanması sebebiyle "içteki ve dıştaki düşman" illüzyonuyla işçi ve emekçileri sersemleterek, sermaye "milli birlik" çizgisine çekmek istemektedir.

Tüm bu saldırı politikası ve şovenizm zehiri ile mücadele etmek, bugün komünistlerin en acil görevlerinden biridir. Gençlik, Kürt halkının özgürlüğü için savaşmadan kendi geleceğini güvenceye almayı umamaz.

Komünist gençlik bugünden gençlik içinde şovenizmle mücadele etmek için şu politikaları gündemine sokmalıdır:

*Her ulusun kendi kaderini tayin hakkı çerçevesinde, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını en açık biçimiyle savunmak.

*Gençliğin her türlü sorununun baş kaynağının kapitalist sömürü düzeni olduğunu ve Kürt halkına uygulanan inkarcı, katliamcı savaşın baş sorumlusunun da aynı sermaye düzeni olduğunu vurgulamak.

*Kurtuluşun sermaye iktidarına karşı savaşan tek tutarlı devrimci güç olan işçi sınıfının yanında savaşmakla geleceğini anlatmak.

*Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkının yegane tutarlı savunucusunun komünist işçi partisi olduğunu vurgulamak.

Bu başlıklar altında yürütülecek politikalarla komünistler, gençliğe ve sınıfa karşı sorumluluklarını yerine getirebilirler.

Komünist gençlik önümüzdeki Mart ayı sürecini de hesaba katarak şovenizmle mücadeleyi daha da ayakları yere basan tarzda örebilir. 12 Mart Gazi Direnişi ve 16 Mart Katliamı vesilesiyle, düzenin toplumu iki ayrı kampa bölme operasyonunu gençliğe gösterebilir. Bu direniş ve katliamların baş sorumlusunun bugün kardeş halklara kan kusturan, işçilere ve emekçilere yoğun sömürü koşulları dayatan, gençliği geleceksiz bırakan sermaye iktidarı olduğunu somut, güncel ve canlı kanıtlar eşliğinde ortaya koyabilir.

Çalışmalara şimdiden açık sınıf tavrımızla yüklenmeli, gençliği bunaltan şovenizme karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Yaşasın Türk, Kürt ve tüm azınlık milliyetlerden gençliğin şovenizme karşı birleşik devrimci mücadelesi!

Tırmandırılan şovenizm ile işçi ve emekçilere yönelik saldırılar gizlenmeye çalışılıyor

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!

İşçi sınıfı ve emekçiler bu oyuna gelmemelidir. Kürt halkına karşı en vahşi yöntemlerle kirli bir savaş yürüten, bizi de bu savaşta "vatan-millet" için ölmeye çağıran bir devlet bizim devletimiz olamaz. Bu devlet sermaye sınıfının devletidir. Bu sınıfı ise Kürt halkına düşman olduğu gibi işçi ve emekçilere de düşmandır. İşçiler ve emekçiler, gözlerindeki gözbağını yırtıp atmalı, sermayenin çıkarları için fedakarlık yapmaktan, kirli savaşın faturasını alinteriyle ve kanıyla ödemekten vazgeçmelidir.

Sermayenin bizlere yönelik saldırılarını püskürtebilmenin yolu aynı zamanda Kürt halkına yönelen katliamlara dur demekten geçmektedir. "İşçilerin birliği-halkların kardeşliği" şiarını yükseltmek bugün her zamankinden daha fazla önem taşımaktadır.

İşçiler ve emekçiler arasında şovenizmin körüklenmesi elbette ki boşuna değil. Birçok deneyimin de gösterdiği gibi, şovenizm, sermayenin işçi sınıfına karşı kullandığı çok etkili bir saldırı aracıdır. Fırsatını bulduğu her durumda sermaye bu kirli silahı etkin bir biçimde kullanmıştır.

Sermaye şovenizmle sınıfa saldırıları gizlemektedir

Sermayenin sözcüleri her fırsatta "bölücü terör"e karşı birlik ve beraberlik nutukları atıyorlar. İşçi ve emekçiler "büyük devlet"le, "bordo bereli timler"le gurur duymaya şartlandırılıyor. Öcalan ve PKK ile ilgili olarak her gün binlerce yalan haber üretiliyor ve toplumun tüm gündemi Kürt halkına düşmanlık üzerine kurulmaya çalışılıyor. İşçi ve emekçilerin gözüne kandan ve düşmanlıktan bir perde çekilmek isteniyor.

Tüm bunlar aynı zamanda işçi sınıfına dönük saldırıları gözlerden gizlemeyi ve oldu bittiye getirmeyi hedeflemektedir. Sermayenin özellikle içinde bulunduğumuz süreçte böyle bir "gözbağı"na ihtiyacı vardır. İMF, işçileri ve emekçileri hedefleyen kapsamlı bir saldırı politikasının uygulanmasını sermaye hükümetlerinden sürekli istemektedir. Son İMF heyetinin gelişinde bu bir kez daha dayatılmıştır. Ecevit hükümeti İMF'nin istediği kapsamda bir saldırı planının 18 Nisan seçimlerinden sonra uygulanacağını vaatetmiştir. Hükümet şimdi bu saldırıya meşruluk kazandırmakla meşguldür. Sendika bürokratlarının sınıfa ihanetleri üzerine kurulu ESK'da bu konuda Ecevit hükümetine istediği desteği vermiştir.

Buna göre, işçi ve emekçilerin alinteriyle kurulan ve ayakta duran SSK tasfiye edilecektir. Emeklilik yaşı yükseltilerek "mezarda emeklilik" uygulaması yasalaştırılacaktır. Kamu işçilerinin TİS'lerinde ve kamu emekçilerinin ücret artışlarında belli bir oran gözetilecek, bu sınır geçilmeyecektir. Kriz bahanesiyle birçok sektördeki patronlara her türlü kaynak aktarımı yapılacaktır. İşten atılan bir milyondan fazla işçi için ise herhangi bir yardım sözkonusu değildir. Gene İMF'nin ücretsiz PDF kitap Arşivi - <https://ranney.org> üretimi birçok alanda yıkıma uğlatılacaktır. Bu yüzbinlerce

küçük üreticinin sefaletle itilmesi demektir. Özelleştirmelerde hızla mesafe kaydedilmesi için sendika bürokratlarının da desteğiyle özel bir gayret sergilenecektir.

Tüm bu saldırıların işçi sınıfı ve emekçilerin direnişleriyle karşılaşmadan yaşama geçmesi sermaye devleti için çok önemlidir. Partilerin, parlamentonun ve diğer düzen kurumlarının işçi ve emekçilerin gözünde güvenilirliğini yitirdiği koşullarda, şovenizm gibi kitlelerin beynini zehirleyen bir olanak sermaye için hayli önem kazanmaktadır.

Sermaye şovenizmi yalnızca saldırıları perdelemek için kullanmamaktadır. Yaşayarak gördüğümüz gibi, şovenizm aynı zamanda halklar arasında düşmanlık, sınıf içerisinde gerici ayrılıklar demektir.

Kölelik düzeninin efendileri, işçi sınıfını Kürt halkına düşman etmek için çok özel bir çaba göstermektedir. İşçi ve emekçileri kirli savaşın finansmanına razı etmenin savaşa gidip burjuvazinin çıkarları için ölmelerini sağlamanın başka yolu yoktur.

Gene aynı şekilde şovenizm sınıf içerisinde farklı milliyetlerden işçiler arasında kutuplaşma yaratabilmenin de aracıdır. Bu tür gerici ayrılık ve kutuplaşmalar sayesinde sermayenin ekmeğine yağ sürülmekte, işçi sınıfının birliği içinden dinamitlenmiş olmaktadır.

Şovenizm silahı geri tepmelidir

İşçi sınıfı ve emekçiler bu oyuna gelmemelidir Kürt halkına karşı en vahşi yöntemlerle kirli bir savaş yürüten, bizi de bu savaşta "vatan-millet" için ölmeye çağıran bir devlet bizim devletimiz olamaz. Bu devlet sermaye sınıfının devletidir. Bu sınıfı ise Kürt halkına düşman olduğu gibi işçi ve emekçilere de düşmandır.

İşçiler ve emekçiler, gözlerindeki gözbağını yırtıp atmalı, sermayenin çıkarları için fedakarlık yapmaktan, kirli savaşın faturasını alinteriyle ve kanıyla ödemekten vazgeçmelidir. Sermayenin bizlere yönelik saldırılarını püskürtebilmenin yolu aynı zamanda Kürt halkına yönelen katliamlara dur demekten geçmektedir. "İşçilerin birliği-halkların kardeşliği" şiarını yükseltmek bugün her zamankinden daha fazla önem taşımaktadır.

Hedefte yalnızca Kürt halkı yok!

Öyle gösterilmek istense de, sermaye devletinin başlattığı yeni saldırı kampanyası yalnızca Kürt halkını ve PKK'yi hedef almıyor. Saldırının hedefi göstermek istediklerinden çok daha geniş. Hedefte PKK ve Kürt halkı kadar işçi sınıfı ve emekçiler de var. Sermaye iktidarı, Öcalan'ın tutsak düşmesini bir fırsat olarak değerlendirmek, işçi ve emekçiler arasında Kürt halkının özgürlük savaşına karşı gerici bir düşmanlığı yaygınlaştırmak, şovenist histeriyi derinleştirmek istiyor.

Kürt halkının özgürlük tutkusu boğulamayacak!

Son süreçteki kitle eylemleri üzerine

Abdullah Öcalan'ın CIA-MOSSAD-MİT işbirliği sonucu tutsak düşürülmesi, ülke içinde ve dışında değişik düzeylerde gerçekleştirilen kitle eylemleriyle protesto edildi, ediliyor. Kürt yurtsever emekçilerinin devrimci duygu ve tepkilerinin ürünü olan bu eylemlerin militan bir karakter taşıyor.

Kürt emekçileri ulusal önderlerinin faşist Türk devleti tarafından tutsak edilmesine karşı, Türkiye, Kürdistan ve birçok Avrupa ülkesinde, kitlesel tarzda ve militan bir ruhla yaygın bir eylemlilik gerçekleştirdiler. Batman, Diyarbakır, Mardin gibi Kürt illerinde nispeten daha kitlesel eylemler düzenlendi. Yine İstanbul, İzmir, Adana gibi büyük şehirlerin Kürt emekçilerinin yoğun olarak yaşadığı varoşlarında "Apo'ya özgürlük!" talebiyle eylemler gerçekleştirdiler. Her seferinde faşist devletin kolluk güçleriyle karşı karşıya geldiler, taş, sopa ve bedenleriyle militan bir karşı koyuş gerçekleştirdiler. Batman'dan sonra Mersin ve Ceyhan'da da göstericiler üzerine ateş açıldı, birçok kişi yaralandı. Birçok ilde HADEP binaları baskınlara uğradı, yüzlerce insan gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. Genel operasyonlarda sayısı binlere varan gözaltılar oldu. Kürt olmak gözaltına alınmak için yeterli görüldü. Kürt halkına yönelik yoğunlaşan baskılara ve Abdullah Öcalan'ın tutsak edilmesini protesto etmek için gençlik de anlamlı tepkiler ortaya koydu. Van'da lise öğrencileri 300 kişilik bir kitleyle protesto yürüyüşü yaptı, polisle yer yer çatışmalar yaşandı. İstanbul Fatih Lisesi öğrencileri de tepkilerini bir yürüyüşle göstermek istediler ve polisle karşı

Bugüne kadar Kürt halkının ekonomik, demokratik, siyasal taleplerini terörden başka bir yöntemle karşılamayan sömürgeci sermaye sınıfı ve devleti yine Öcalan'a özgürlük talebiyle alanlara çıkan Kürt eylemcilerine azgın bir terörle karşılık veriyor. Şiddet Kürt sorununu ehlileşmiş düzen içi bir çözüme bağlamak temelinde ele alınıyor. İstanbul emniyet müdürü, "eylemlere karışanlar ayaklarından vurularak yakalanacaklar" diyor. Devlet tirmandırmaya çalıştığı şovenizm üzerinden terörü meşrulaştırmaya çalışıyor. Kitle eylemlerinde eylemcilere karşı ateşli silah kullanacağını resmi olarak ilan ediyor.

karşıya geldiler, vb...

Avrupa ülkelerinde militan kitle gösterileri yapıldı. Birçok yerde Yunanistan büyükelçilik ve temsilcilikleri ile Kenya dış temsilcilikleri işgal edildi. Her seferinde bu kapitalist-emperyalist devletlerin silahlı güçlerinin taciziyle karşılaştılar. "Apo'ya özgürlük" temelinde gelişen bu eylemler özünde ulusal özgürlük tutkusunun dışavurumundan başka birşey değildir. Bu militan kitle eylemlerinin sistemlerinin çıkarları açısından risklerini gören Alman emperyalizminin içişleri bakanı, eylemlere katılanların en sert şekilde cezalandırılacağını, mahkeme önüne çıkarılarak sınır dışı edileceklerini ifade etti. Emperyalizmin kendi burjuva hukuku çerçevesinde bile bir yere oturmayan bu tutum, karşı devrimin, devrimin dinamikleri karşısında tahammülsüzlüğünün ifadesidir yalnızca. Almanya'da İsrail ajanları tarafından dört Kürt yurtseverin katledilmesi pervasızlığın boyutlarının bir başka göstergesidir. Bu katliam Avrupa'da yaşayan Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçiler tarafından kitlesel olarak protesto edildi.

Bugüne kadar Kürt halkının ekonomik, demokratik, siyasal taleplerini terörden başka bir yöntemle karşılamayan sömürgeci sermaye sınıfı ve devleti yine Öcalan'a özgürlük talebiyle alanlara çıkan Kürt eylemcilerine azgın bir terörle karşılık veriyor. Şiddet Kürt sorununu ehlileşmiş düzen içi bir çözüme bağlamak temelinde ele alınıyor. İstanbul emniyet müdürü, "eylemlere karışanlar ayaklarından vurularak yakalanacaklar" diyor. Devlet tirmandırmaya çalıştığı şovenizm üzerinden terörü meşrulaştırmaya çalışıyor. Kitle eylemlerinde eylemcilere karşı ateşli silah kullanacağını resmi olarak ilan ediyor. Diğer taraftan da, sözde reform paketleriyle, Kürt halkının devrimci özgürlük mücadelesi reformize edilerek boğulmaya çalışıyor.

Kapitalist-emperyalist Avrupa devletleri de Türk devletiyle aynı çizgide hareket ederek, kitle eylemlerine izin vermiyor ve saldırıyorlar. Avrupa ülkelerinin o çok övündükleri burjuva demokrasisinin ne denli sahte ve bir yalandan ibaret olduğu, son süreçteki kitle eylemlerinde apaçıkça görülüyor. Kapitalizm bir barbarlık düzenidir. En demokratik

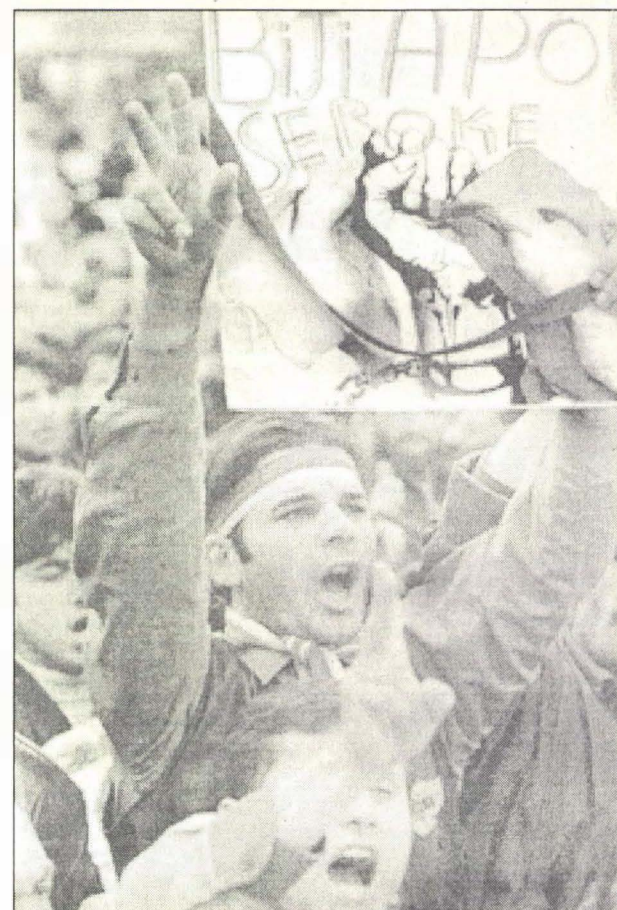
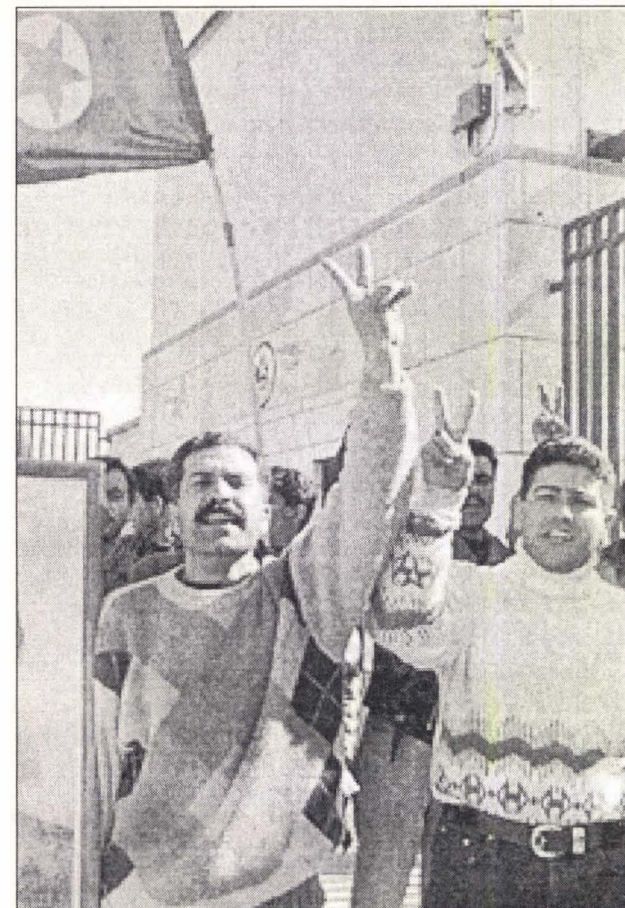
görünümlü olanların yüzlerindeki şal kalmakta, gerçeklikleri ortaya çıkmaktadır. Faşist Türk devletinin ve Avrupalı emperyalistlerin azgın saldırıları karşısında eylemlerin gerilemekten ziyade daha da yoğunlaşması, Kürt emekçilerinin PKK Genel Başkanı şahsında özgürlük taleplerini dile getirmeleri ve bunu ölümü göze alan militan bir karşı koyuşla yapmaları, devrimci dinamiklerin güçlü oluşuyla anlaşılabilir ancak. Bu devrimci mücadelede ısrarın güvencesini de vermektedir. Dolayısıyla, Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesine karşı sorumluluk ve görevler daha acil ve daha yaşamsal bir hal almıştır.

Bu bakımdan, önümüzdeki Mart-Nisan eylemlilik süreci, Kürt halkıyla dayanışmanın, haklı taleplerini sahiplenme ve yükseltmenin bir olanağı haline getirilmelidir. Farklı mücadele dinamikleri kendi talepleri için

mücadelelerini Kürt halkının mücadelesini sahiplenmek, ortak bir mücadele eksenini kurmak üzerinden yükseltebilmelidir. Türkiyeli işçi ve emekçiler, kardeş Kürt halkını da sömüren ve baskı altında tutan sermaye devletine karşı güçlerini birleştirmek ve yükseltmek sorumluluğuyla karşı karşıyadırlar.

İşçiler ve emekçiler; eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik için, bunun gerçekten olanaklı olacağı sosyalizm için, kardeş Kürt halkıyla mücadeleyi ortaklaştırabilmeli, bu sorumlulukla mücadeleyi yükseltmelidirler.

**Kürt halkına özgürlük!
Yaşasın eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!**

Kürt halk kitleleri Avrupa'nın

Almanya/Bonn:

PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın MİT-CIA-MOSSAD işbirliği sonucu alçakça bir komployla Kenya'dan alınıp TC'ye teslim edilmesi, Avrupa'da, özellikle Almanya'da bir öfke patlamasına yol açtı. Tüm Almanya bir anda yoğun ve yaygın protesto eylemlerine sahne oldu.

Bunlardan biri de Almanya'nın Bonn şehrinde yaşandı. Berlin'de gerçekleştirilen işgal sırasında İsrail Konsolosluğu'ndan açılan ateş sonucu 3 yurtseverin katledilmesi kitlelerin öfkesini büyüttü. Alman devletinin cenazeleri vermemesi ve Berlin'e her türlü giriş çıkışın yasaklanması üzerine 20 Şubat günü Almanya'nın bir dizi kentinde protesto gösterileri gerçekleştirildi.

Öfkeli kitleler sabahın erken saatlerinden itibaren Bonn'a akmaya başladılar. Partilerine ve başkanlarına olan bağlılıklarını dile getiren bayrakları dalgalanıyor, sloganları hiç susmuyordu. Kitle buluşma alanına sığmaz olmuştu. Kitle onbini yaklaştığında yürüyüşe geçildi. Yürüyüş konsoloslukların olduğu yöne yöneldi. Polis kitlesel ve disiplinli kitleye saldırmak için provokasyon ortamı yaratmaya fazla cesaret edemedi. Türk Konsolosluğu'na giden yola onlarca polis ve polis arabası ile barikatlar kurulmuştu. Kitle İsrail Konsolosluğu'na yöneldi. Yürüyüş kolu İsrail Konsolosluğu önüne siyah bir çelenk bıraktı. PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın alçakça bir komployla yakalanıp Türkiye'ye verilmesini ve Berlin'de 3 yurtseverin katledilmesini protesto ettiklerini açıklayan bir bildiri okuyarak yürüyüşün başladığı alana yine aynı canlılık, disiplin ve öfkeyle döndü.

Bizler TKİP taraftarları olarak, Almanca yazılı "Abdullah Öcalan'a özgürlük! Kürt halkına özgürlük!" pankartımızın ardında yerimizi aldık. Bildirilerimizi yaygın biçimde dağıtıp, sloganlarımızı coşku ve öfkeyle haykırdık.

Almanya'dan TKİP taraftarları

önünde yapılmak istenen işgal eylemine terörist MOSSAD'ın katilleri otomatik silahlarla kitlenin üzerine ateş açarak karşılık vermişlerdi. Burada Kürdistanlı üç devrimci yaşamını yitirmiş, 17 kişi de yaralanmıştı. Olay üzerine İsrail ve Kenya devletleri Avrupa'daki bütün konsolosluklarını kapattılar. Yurtseverlere yapılan saldırının ardından İsrail ajanlarını kaçırdı. Alman devleti ise olaya ilişkin herhangi bir ciddi araştırma yapmadan, İsraili katillerin kendilerini savunmak için ateş açtıklarını açıkladı.

Katledilen Kürdistanlı yurtseverleri anmak için 24 Şubat'ta Berlin'de bir cenaze töreni gerçekleştirildi. Eylem öncesinde ve sırasında Berlin binlerce polis tarafından ablukaya alındı. Gösteriye yaklaşık 15 bin kişilik bir katılım oldu. Çeşitli uluslardan devrimcilerin yanı sıra Türkiyeli devrimci örgütler de yürüyüşte pankartlarıyla yerini aldılar.

Bizler TKİP taraftarları olarak Almanca yazılı "Abdullah Öcalan'a özgürlük! Kürt halkına özgürlük! (TKİP)" imzalı pankartımızla yürüyüşe katıldık. Gündeme ilişkin bildirimizi geniş bir şekilde dağıttık.

Berlin'den TKİP taraftarları

Almanya/Frankfurt:

Emperyalist ülkelerin komplosu sonucu PKK lideri Abdullah Öcalan'a yönelik korsanca saldırıyı lanetlemek için Frankfurt, Wiesbaden, Manheim'da eylemlilikler gerçekleştirildi.

Abdullah Öcalan'a yönelik komplonun duyulmasının hemen ardından Frankfurt'ta Yunanistan ve Kenya konsolosluklarının önünde binlerce Kürdistanlı ve Türkiyelinin katıldığı protesto gösterisi gerçekleşti. Bu alçakça düzenlenen komploya karşı büyük bir kin ve öfkeyle saldırı kınandı. Eylem akşam saatlerine kadar devam etti.

Ertesi gün Wiesbaden'de Hessen Parlamentosu önünde bir gösteri daha düzenlendi. Wiesbaden'e bütün giriş çıkışlar tutulmasına rağmen 700-800 kişilik bir katılım oldu. Hessen parlamentosu önünde polis su sıkarak kitleye saldırmasına rağmen, atılan sloganlarla kompo kınandı.

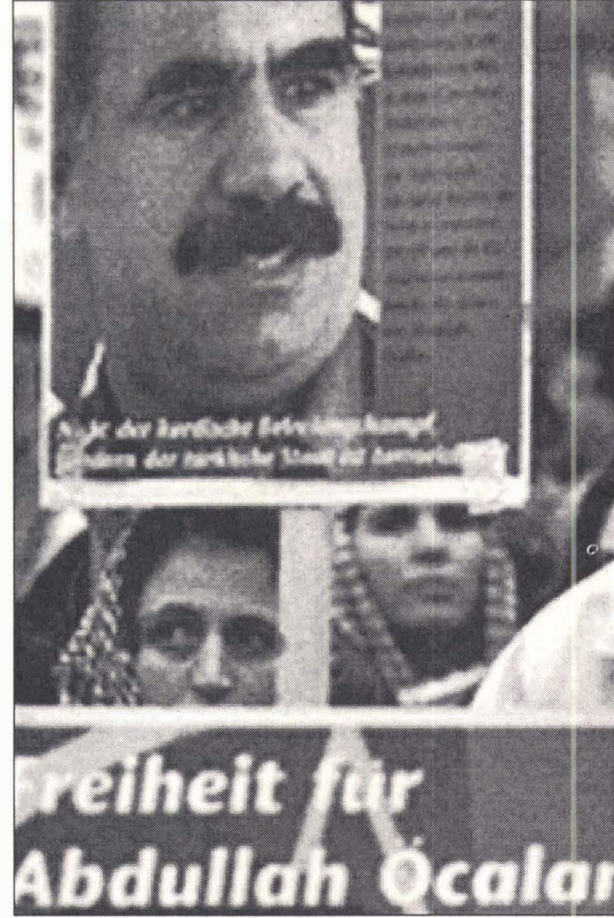
Diğer gün Manheim'de bir miting düzenlendi. 2500-3000 arası bir katılım vardı. Kitlenin coşkusu mitingi yürüyüşe çevirdi. Kitle sloganları coşkuyla atıyordu.

"Abdullah Öcalan'a özgürlük! Kürt halkına özgürlük!" başlığı taşıyan TKİP bildirisi bu miting ve yürüyüşte çok yaygın bir şekilde dağıtıldı. Aynı bildiri Hessen bölgesinde posta kutularına, kahvelere, işyerlerine de çok yaygın bir şekilde dağıtıldı.

Frankfurt'tan TKİP taraftarları

İsviçre:

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın emperyalist bir kompo sonucu Türkiye'ye teslim edilmesinin ardından Kürt halkı her tarafa olduğu gibi İsviçrede de ayakta idi. İsviçre'nin çeşitli kentlerinde gösteriler, işgaller ve açlık grevi biçiminde gelişen eylemler, Cuma günü Cenevre'deki Birleşmiş Milletler önünde merkezi bir yürüyüşe dönüştürüldü. BM önündeki yürüyüş, PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> orucuna çevirmişlerdi. Bizler de açlık grevcilerini

yalnız bırakmadık. Bir grup yoldaşla birkaç gün onlarla birlikteydik. Ve özel bir talepleri olması halinde karşılayabileceğimizi, çeşitli düzeylerde destek sunmakta tereddüt etmeyeceğimizi, onun için yanlarında bulunduğumuzu belirttik. Önerilerimizi çok mütevazî küçük taleplerle karşıladılar. Ayrıca konuşma yapabileceğimizi, mesajımızı okuyabileceğimizi hatırlattılar. İsviçre komitesi adına mesajımızı okuduk. Cenevre'deki merkezi yürüyüşe ise bütün yoldaşlarımızı ve ilişkilerimizi seferber ettik. Yoldaşlarımızı aynı gece hazırladıkları biri TKİP, öteki "Emperyalist kompolar Kürt halkının özgürlük istemini boğamaz!" olmak üzere iki pankartla yürüyüşte yerimizi aldık ve bildirimizi dağıttık. Yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı yürüyüş son derece coşkulu geçti. Yürüyüş güzergahı boyunca Cenevre halkının ilgi ve sempatisiyle karşılaştık. Kortejimiz kalabalık ve coşkuluydu. Kürt halkının özgürlük istemini dile getiren ve emperyalist kompoyu teşhir eden sloganlarımızı yurtsever dostlarımız, "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganı ile karşılıyorlardı. Türkiye'nin diğer devrimci hareketleri de yürüyüşte anlamlı bir güçle yer aldılar. Kürt halkı ve ulusal hareket yalnız değildir. Devrimciler ve komünistler devrimci dayanışma görevlerini yerine getirecekler ve Kürt halkının yanında olacaklardır.

İsviçre'den TKİP taraftarları

Hollanda:

PKK lideri Abdullah Öcalan, uluslararası emperyalist bir komployla Türk devletine teslim edildi. Abdullah Öcalan şahsında Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine yönelen bu alçakça saldırı Hollanda'da da protesto edildi.

Bu komplonun baş mimarlarından ABD ve İsrail, 20 Şubat'ta Amsterdam'da düzenlenen bir yürüyüşle

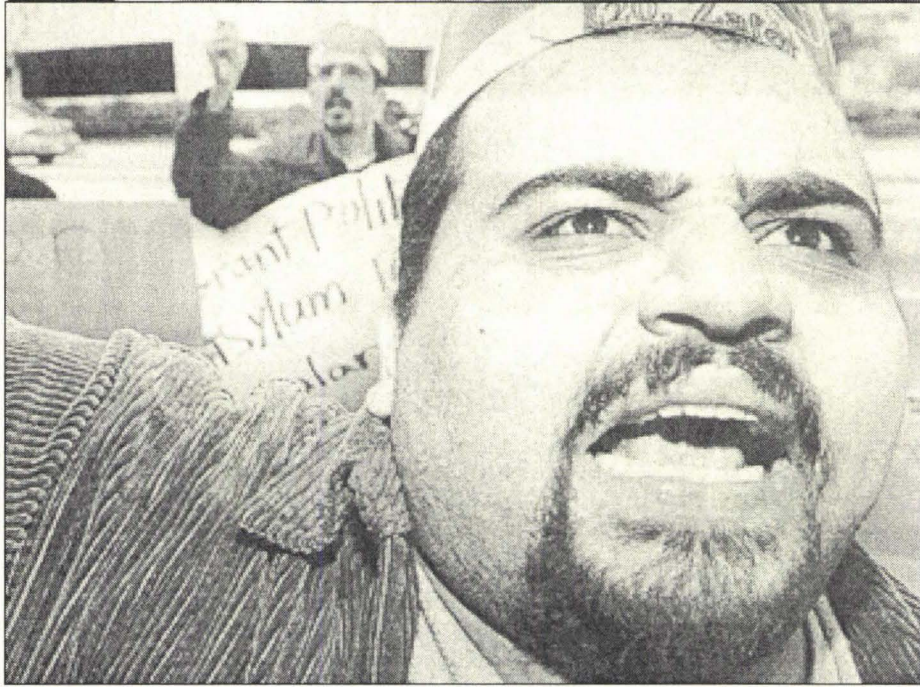

dört bir yanında ayakta!

protesto edildi. Saat 10:00'da Dam Meydanı'nda toplanan binlerce insan saat 12:00'da yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca Kürtçe, Türkçe ve Hollandaca olarak ABD, TC ve İsrail'i protesto eden sloganlar atıldı. Yürüyüş yaklaşık iki saat sürdü. ABD Konsolosluğu'na yakın bir meydana toplandı. Yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı eylem oldukça öfke dolu ve coşkulu. Yürüyüş boyunca sloganlar dalga dalga yayılıyordu. Konsolosluk çevresinde yoğun güvenlik önlemleri alınmıştı. Meydanda, komploya katılan devletlerin bayrakları yakıldı. Katılım Kürdistan'ın dört parçasından yurtseverlerden, Türkiyeli bazı devrimci-demokrat parti ve kuruluşlardan oluşuyordu. Ayrıca çok sayıda Hollandalı ve diğer uluslardan insanlar da vardı.

Yürüyüşün son durağında, TKİP imzalı "Emperyalist komplolar Kürt halkının özgürlük istemini boğamaz! Abdullah Öcalan'a özgürlük! Kürt halkına özgürlük!" başlıklı bildirimizi yaygın olarak dağıttık. Bildirimiz tertip komitesi tarafından da kitleye okundu, büyük alkış topladı.

Hollanda'dan TKİP taraftarları

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden toplanıp İtalya'ya gelmeleri kamuoyunun dikkatlerini çekiyor. Basında buradaki inancın ölçüsü tartışılıyor. Bizler de İsviçre'nin çeşitli şehirlerinden Roma'ya yurtseverlerle birlikte otobüslerle gittik. Yürüyüşe, pankartımızı açıp partimizi temsilen, dayanışmak için katıldık. Pankartımızı getiren yoldaşın da içinde bulunduğu onlarca otobüslük kitle, gerek Kış mevsimi yüzünden yolun kapalı olması, gerekse gümrükte fazla

oluşturulması dikkat çekiciydi. Attıkları sloganlar, "Kahrolsun İtalyan, İsrail, Türk polisinin ortak işbirliği!", "Kahrolsun D'alema hükümeti!", "Öcalan'a özgürlük. Kürtlere özgürlük!"

Yürüyüş güzergahı boyunca kepenkleri kapatmış kalabalık bir kesim yürüyüşü desteklercesine alkış çalıyorlardı. Tüm Roma sokaklarında Öcalan'ın büyük resmini oluşturan afişleme yapılmıştı. İtalya Komünist Partisi'ne ait afişte, "Öcalan'a özgürlük! Tüm solda birlik!" sloganı İtalyanca yazılıydı. Ayca her yere de duvar yazıları yazılmıştı: Öcalan seninleyiz! Öcalan'a özgürlük! (Siamo tutti con il Öcalan, Liberta'a Öcalan!) Öcalan tutuklandıktan sonra bizim izlenimlerimize göre en fazla İtalyan işçileri ve demokratik kurumların desteği görülüyor. Buradan gelen duyarlılık ister istemez TV ve yayın bazında da geniş yer verilerek Kürt sorunu işlenmekte.

Avrupa'da en az göçmen Kürt ve Türklerin bulunduğu yer İtalya. Yürüyüşün hafta ortası yapılması, işçilerin denklemlerine karşın, yine de onbini aşkın Kürt emekçinin

bekletilmeleri nedeniyle yürüyüş bittikten sonra alana geldiler. Bizim partimizin adını taşıyan pankartımızı yürüyüş alanının bittiği yerde sahnenin arkasında yüksek bir yere astık.

Yürüyüş sırasında ve miting alanında merkezi bildirimizi dağıttık. Bildirimiz emperyalistlerin el birliğiyle düzenledikleri komployla Öcalan'ı TC'ye teslim etmeleri konulu ve "Öcalan'a özgürlük! Kürdistan'a özgürlük!" başlıklı, TKİP imzalıydı.

Alanda parlamentodaki İtalya Komünist Partisi'ni temsil eden bir milletvekili ile çeşitli kurumlar söz hakkı alıp konuşmalar yaptılar. Daha sonra bizimle beraber BDGP platformu adına, MLKP adına, DHKP adına günün önemi üzerine mesajlar okundu. Bizim konuşmamızda, Öcalan'ın teslim edilmesinde emperyalist burjuvaların ortak yanları vurgulanırken, Kürt ulusunun kurtuluşunun günümüzdeki imkan ve yolları üzerinde yeniden ve soğukkanlı biçimde düşünülmesi gerektiğinin altı çiziliyordu.

Yürüyüşe Türkiyeli sol yapılanmalar kitlesel olarak katılamadılar. Bizim dışımızda MLKP ve DHP pankartı açılmıştı. Aynı gün Berlin'de de yürüyüş olacağı düşünüldüğünde, Roma'da 15 bin Kürt ve bir o kadar da İtalyan işçi emekçinin katılımıyla 30 bini aşkın kitlenin bulunması başarı sayılmalıdır.

İsviçre'den TKİP taraftarları

İtalya/Roma:

24 Şubat Roma yürüyüşü Öcalan İtalya'dayken karar alınmıştı. Öcalan'a politik sığınma hakkı verilirse kutlama yürüyüşü, statü tanınmazsa protesto yürüyüşü olacaktı.

Bu iki durum da yaşanmadı. Emperyalistler el birliği yaparak Öcalan'ı ortakları olan TC'ye teslim ettiler. Yaşamlarını sömürü üzerine kuranlar, çıkarları doğrultusunda, ayrılmaz bir bütünlük içerisinde birbirlerini korumaya çok özen gösteriyorlar.

Yürüyüş saat 13:00'de başladı. Bir gün öncesinden Avrupa'nın çeşitli kentlerinden yola çıkan devrimci ve yurtseverlerin az bir kısmı saatinde yürüyüşe ulaşabildi. Bir kısmı yürüyüşün bitiş alanına gelebildiler. Kürtlerle birlikte İtalyanlar da bir gece öncesinden alana gelerek halaylar çekip sabahladılar.

Katılımın yarından fazlasını yerli işçi ve emekçilerin

Plastik işkolunda sorunlar ve görevler

Plastik işkolunda genelde boru, profil, hortum, bidon, ambalaj, poşet vb. şeyler imal ediliyor. Fabrika ortamlarında sağlıksız işkoşulları, düzensiz çalışma, 2-3 işçinin yapabileceği işin (patronların kâr hırsı nedeniyle) 1 işçiye yüklenmesi ve bundan kaynaklanan baskıyla çalışma ortamları işçilere zehirlenmeleri için adeta davetiye çıkarmaktadır. Havaya yükselen plastik kokuları, toz, hammadde, PVC işçiler tarafından solunmaktadır

Özellikle mikser denilen bölümde çalışan işçiler zehirli maddelerle her an yüzyüzeler. Çünkü bu bölümlerde hammadde toz halinden kullanılabilir hale getiriliyor. Yaptıkları malın rengine göre (siyah, beyaz ya da mavi) işçilerin tükürükleri de renkleniyor. Aynı zamanda paso denilen bölümlerde de gürültüden kaynaklanan aşırı baş ağrıları, kulak çınlamaları, kulak ağrıları, halsizlik vb. ne rastlamak mümkün. Bu bölümlerde borulara, birbirlerine geçmesi için dış açılıyor. Bıçaklar borunun içine geçip dönmeye başladığı zaman hiç bir insanın tahammül edemeyeceği bir gürültü meydana geliyor. Bu gürültüleri önleme imkanı olmasına rağmen işverenler hiçbir önlem almıyor.

Profil, pen ve poşet üretilen fabrikalarda da aynı sorunlar yaşanıyor. Makinalarda bulunan pres, bıçak ve paletlerin açıkta bulunması nedeniyle, işçiler her an iş kazasıyla yüzyüzeler. Örneğin bizim çalıştığımız fabrikada bir arkadaşımız prese takılan çapağı alayım derken parmağını prese kaptırdı ve parmağının yarısı ezildi. Ama bu pres kapalı olsaydı çapak prese takılmayıp yere düşecekti ve arkadaşımız parmağını kaptırmayacaktı. İş kazası geçiren bir işçiye geçimini sağlaması için raporlu olduğu sürece çok az bir para veriyorlar. Kârdan başka bir şey düşünmeyen patronlar bu sorunlara karşı hiçbir önlem almıyorlar. Bu zehirli maddeleri dışarıya atacak komprasör, havalandırma ya da maske kullanımı yok. İşçilere sadece lastikli bir bez veriyorlar o da bir işe yaramıyor.

Plastik işkolunda çalışan işçilerde sık sık halsizlik, iştahsızlık, baş ağrıları, vücutta kızamıklar, ellerde patlamalar, nefes darlığı, ısıtma sorunları yaşanıyor.

Genelde plastik işkolunda 2 vardiyadan 12 saat çalışılıyor. Birer saat de yollarda harcadığını düşünürsek bu 14 saate varıyor. Geriye işçiye 10 saat kalıyor. Artık işçi bu 10 saatte dinlenecek mi, ailesine mi zaman ayıracak, yoksa kültürel, sosyal çalışmalarla mı ilgilenecek bilemiyor. Burdan kaynaklanan uykusuzluk da beraberinde makina başında

uyuklamalara, dalgınlıklara yani işkazalarına neden oluyor. Bu 12 saat boyunca genelde 1 öğün yemek veriliyor. Verilen yemekler tatsız ve besinsiz olmasıyla birlikte, çalışma ortamı zehirlenmeye açık olduğu için her gün yoğurt vermeleri gerekirken, mesela biz çalıştığımız fabrikada yoğurdun yüzünü 2 ayda bir ya görürüz ya da görmeyiz. Plastik işkolunda genelde prim, sayı veya metre sistemi, kalite kontrol vb. yöntemler uygulanıyor. Çıkan

malların üzerine de işçiye verilen kendi numarası, hangi vardiyada çalıştığı, ya da adı-soyadı yazılıyor. Bunda amaçları, hangi işçinin hangi malı çıkardığını veya bozuk malın kime ait olduğunu anlamaktır. Bozuk mal çıkaran işçi 3 ihtardan sonra ya kovulur ya da düzeyine göre ücretinden kesilir.

Bizim çalıştığımız fabrikanın işçi kapasitesi normalde 500'ün üzerinde ama işverenler hep kârlarını düşündükleri için bu sayıyı 300'ün altına kadar indirmişler. (Yani iki işçinin yapacağı işi bir işçiye yüklemişler.) En son, kriz var bahanesiyle 30 civarında arkadaşımızın işine son verilmiş, bir sürü kişiyi de ücretsiz izne çıkarmışlardır. Kriz bahanelerinin diğer plastik fabrikalarına yansımaları da şöyledir:

Zirplast'ta (250-300 kişilik bir fabrika) 30 civarında işçinin işine son verilmiş ve geriye kalanlar ücretsiz izine devam ettiriliyor.

Ege Plastik'te 3 vardiyadan 2 vardiyaya geçişler olmuş. Burada da işten atılmalar ve ücretsiz izinler hayata geçirilmiştir.

Polser'de yıllık izinler kullandırıldıktan sonra 15 kişi (değişimli) ücretsiz izne çıkarılmış. Diğer fabrikalar gibi burda da izinde olanlar döndüğünde geriye kalanlarla değiş tokuş yapacaklar.

Vanler-Saf Plastik'te sendikalaşma sürecinde 20'ye yakın işçi atılmıştı. Şimdi de işveren 100 kişiyi tesbit etmiş, krizdeyim işten atacağım diye. İşçiler arasında yaşanan huzursuzluklarla birlikte burda örgütlenen Lastik-İş sendikasının işverenle yaptığı görüşmelerde koyduğu tavır, "kriz varsa eğer, kriz bir şekilde atlatılmaya çalışılır, ücretsiz izin, yıllık izin, esnek üretim yöntemleri kullanılır, ayrıca işçi atacaksan üye olmayan işçilerden at" biçiminde olmuştur.

Esen Plastik'te de, gene kriz var iddiasıyla 20'nin üzerinde işçinin işine son verilmiş, 50'ye yakın işçi de 1 ay dönüşümlü ücretsiz izine çıkarılmıştır.

Plastik işkolunda örgütlenmenin olanakları ve sorunları

Plastik işkolunda örgütlenmek, diğer işkollarına göre (metal, tekstil) olanakları daha fazladır. ama işverenler bu olanakları zorlaştırmak için her türlü ayak oyunları ve yöntemleri deniyorlar. Mesela tekstilde işçileri daha rahat denetleyebilirler, çünkü makinacılar hep önlerine bakmak zorunda bırakılmalarıyla birlikte her bandın başına bir ustayı yerleştiriyorlar ve burda

sürekli genç-deneyimsiz işçileri çalıştırırlar, sürekli giriş-çıkışlar yaşandığı için de yıllık üzerindeki işçilere pek rastlanmaz ve işçinin sınıf bilincini kavramasını engellemek için her türlü yolu kullanıyorlar.

Plastikte ise işverenler bu yasakları ne kadar koysa da işçiler iş gereği ister istemez diyaloga geçiyorlar. Mesela poşet üreten fabrikalarda, kesme bölümü, meydancı, matbaa, mikser, yükleme vb. kısımları var. Miksercilerin işi şeffaf naylonu üretilip toplar üzerine sararak matbaaya götürmek, matbaada çalışanlarsa bu topları artık hangi resim basılacaksa basmak ve kesimcilerin yanına bırakmak. Kesimciler de topları alıp kendi makinalarına takıyorlar (toplar ağır olduğu için yanlarında çalışan işçilerden her top değiştirdiğinde yardım ister) kestiği malları da paketleyip tezgaha koyar ve meydancı da bunları bantlayarak kafeslerin içine istif eder. Portifçi de kafesleri alıp dışarıya diyor. Son olarak da yüklemede çalışan işçiler bunları diyor. Yukarıda da anlattığımız gibi işçiler ister istemez diyalog içindeler. Bütün plastik fabrikalarında yemeklerde vardiyalar bölünüp bir kısım yerken, bir kısım da çalışıyor. Sonradan değiş tokuş yapılıyor. Bu esnada uzaktan merhabalaştığın arkadaşla yemekte beraber oturup sohbetlerini geliştirebiliyorsun. Gece vardiyalarında çok daha rahat hareket edilebiliyor. Çünkü gecede müdürler (ayak takımı dediğimiz) olmuyor, bir vardiya amiri, bir kalite kontrolcüler, bir de üretim şefi kalıyor. İşçiler de (yıllık işçiler) bunları zaten adamdan saymıyorlar. Gece yemekte daha uzun oturuyorlar, her işçi arkadaşının yanına gidebiliyor.

Bunlar profil, pen, boru üreten fabrikalarda da aynı, hatta daha iyi diyebiliriz. Çünkü bu fabrikalarda genelde metre başı çalışılır. Bunlar standarttır. Her boru hortumu ya da politen topu 15-25 hatta 40 dakikada çıkabiliyor. Bu süre içerisinde makinayı gözle kontrol ederek sohbet edebilme imkanı oluyor. Bu fabrikalarda paketleyip istiflemeyi makinada çalışan işçinin kendisi yapıyor. Yani sağa sola dışarı koşturup, buralarda çalışan işçilerle tanışma imkanı oluyor.

Bunlar geceleri çok daha rahat oluyor. Ama poşet üreten fabrikalarda bu koşullar biraz daha kısıtlı, çünkü burda her saniyede makina poşeti paletlerin üzerine atıyor, öyle oldumu da işçi makinasından ayrıldığında yerine başkasını bulmak zorunda kalıyor.

Plastik işkolunda işkoşullarının kendisi işçilerde belli bir sınıf bilinci bırakıyor. Burda 8-12 hatta 20 yıllık işçilere rastlamak mümkün. Bu işçiler de çoğu daha önce farklı fabrikalarda çalışmış, deneyimli işçiler oluyor. Zaten işkolunun kendisi pek teknik isteyen bir işkolu değil.

Bu işkolunda genelde askerliğini yapmış işçileri çalıştırıyorlar. İşverenler çok mecbur kalmadıkça çıkış yapmazlar. İşkolunun kendisi ağır olduğu için işçiler sürekli giriş-çıkış yapıyor. Ama aynı zamanda mesela, kimi işçilerin yıllık tazminat hakkı doğacaktır, yada kimilerini gözlerine kestirmişlerdir, tazminat vermemek için en ağır bölümlere sürgün eder gibi gönderip çalıştırırlar, işçiler de dayanamaz kendileri kaçarlardı. Aynı zamanda da ISO 9000 belgesini almış fabrikalar genelde işçilerin orta-lise mezunu olmasını şart koşuyorlar. İlkokul mezunlarını en son planda tutuyorlar ki ileriki koşullarda bunu hayata geçirmek için daha da çok üzerinde duracaklar.

Plastik fabrikalarında genel durum:

Ege Plastik'te Ege Profil, Ege Yıldız ve Ege Pen olmak üzere sanki 4 ayrı şirket varmış gibi gösteriliyor. Bununla birlikte içeride bir sürü taşeron var.

Polser'de iki ayrı şirket varmış gibi gösteriliyor.

Zırplast'ta 3 ayrı isim altında üretim yapılıyor. Vanler-Saf plastik'te yabancı-Türk sermayesi ortaklığı vardı. Sendikal süreçten sonra Saf Vanler'den ayrıldı. İçerde 4-5 tane taşeron var.

Esen plastik'te ise, Esen Plastro, Esen Pen, Esen Profil, Esen Petro-kimya olmak üzere bir sürü şirket gösteriliyor. Bununla birlikte 5-6 tane de taşeron şirket var.

Yani bölmüş de bölmüş. Böl parçala yönet misali. Bunlara işçiler arasındaki rekabeti körüklemek için prim, sayı veya metre sistemi, kalite kontrol, vb. yöntemler de dahil. İşverenlerin burdaki amaçları eğer işçiler bir sendikal örgütlenmeye giderlerse hemen şirket değişikliği ya da hangi taşerondalarsa, taşeronların feshedilmesi ve bu taşeronlara bağlı işçileri girdi çıktı yapılması.

Örneğin ay başlarında Ege Plast'ta bir sendikal mücadele yürütülmüş Petrol-İş'de örgütlenmiş, ama bu çalışına, tabana mal edilememesi ve işverenlerin saldırısında gereken tavır konulamaması yüzünden başarısızlıkla sonuçlanmış ve 60 üzerinde işçinin işine son verilmiş. Biraz farklı boyutlarıyla aynı olay '91 yıllarında Esen Plastik'te olmuş. %80'nin üzerinde örgütlülük gerçekleşmesine rağmen başarısızlıkla sonuçlanmış. O süreçlerde Lastik-İş 2 taşeronu örgütlemiş (o zaman 2 taşeron ve tek isim var) yetkiye gittiklerinde işveren hemen bunları feshetmiş ve burda böyle kişiler çalışmıyor demiş. Lastik-İş'e göre yapacak birşey kalmamış ve elini kolunu sallaya sallaya herşeyi bırakıp gitmiş. Tabii işçilerde örgütlülük, taban inisiyatifi olmadığı için bu fatura gene işçilere çıkmış ve şu ana kadar ödüyorlar. Tersine çevirmedikleri müddetçe de ödeyecekler.

Son olarak şu an toplu sözleşme sürecinde olan Vanler Saf Plastik örneğini verebiliriz. Burdaki işçiler, daha önce başarısızlıkla sonuçlanmış 2 çalışmadan ders çıkararak üçüncüyü başarıyorlar. Şu an işçilerin çoğu sendika denetiminde ama ilerde uğrayacakları hayal kırıklığı işçilere birşeyler öğretecektir.

Yukarıda yansıttığımız tabloyla birlikte diğer sektörlerdeki işçiler gibi bu fabrikadaki işçilerin gündemini de kriz, ücretsiz izinler, işten atılmalar, hak gaspları vb. işgal etmiş durumda. Atılmayan, ücretsiz izine ayrılmayan, yani geriye kalan işçiler de her an işten atılacağı korkusu ile işe gidip gelmekte. Bu saldırılar yaşandığında yer yer bazı fabrikalarda bireysel tepkiler yaşansa da, topyekün bir karşı koyuşa dönüşemedikçe bir sonuç getirmeyecektir. Bu ortamdan yararlanan işverenler de havucu-sopasıyla ölümü gösterip sıtmaya razı ediyorlar.

Biz öncü, bilinçli, devrimci işçilerin görevi, plastik işçisinin önce kendi alanında sonra diğer sınıf kardeşleriyle birleşik militan sınıf mücadelesini, kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz perspektifiyle donatıp yükseltmektir. Bu koşullar, bu yaşantı, bu durumun bizim kaderimiz olmadığını, biz işçilerin bu krizleri yaratmadığımızı, faturasını kendi sahiplerine, yani patronlar sınıfına ödetmemiz gerektiğini kavratmaktadır. Fabrikalarımızda kuracağımız komitelerle ileri çıkartacağımız talepler:

*Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

*Esnek üretime hayır!

*3 Vardiyadan 8 saatlik işgünü, insanca yaşanacak bir ücret!

*Sendikal örgütlenme için birleşik militan sınıf mücadelesi!

*Fabrika komitelerinde örgütlenelim!

*Krizin faturasını patronlar ödesin olmalıdır!

Bülten özel sayı, bildiri, sosyal-kültürel etkinlikler, geziler, eğitim toplantıları vb. araçlarla örgütlenme mücadelemizi zenginleştirmeliyiz.

Plastik işçisinin kaderi diğer sınıf kardeşlerinden bağımsız değildir. Birleşik militan sınıf mücadelesiyle, sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm perspektifiyle işçi sınıfının komünist partisi etrafında omuz omuza yürek yüreğe birleşirsek bu abluka dağıtılır.

**Ya barbarlık içinde çöküş
ya da sosyalizmle insanlığın kurtuluşu!
İzmir'den devrimci plastik işçileri**

Son Habaş örneği bir kez daha gösterdi:

İş kazası değil, düpedüz kapitalist kâr hırsının ürünü cinayet!

Bilindiği gibi, 25 Ocak'da Habaş Demir-Çelik Fabrikası'nda yeni bir iş cinayeti yaşandı. 2 işçi hemen yaşamını yitirdi, 2 işçi hayati tehlikeyi atlatabilecek kadar ağır, 6 işçi yatakta, 15 işçi ayakta olmak üzere 23 işçi yaralandı. Ağır yaralı işçilerden bir tanesi de daha sonra yaşamını yitirdi.

Fabrikanın çelikhane bölümünde akşam üzeri, kalıplara kızgın demir dökmekte kullanılan vinçin halatının kopması sonucu meydana gelen olay, kapitalist kâr hırsının nelere mal olabileceğini bir kez daha gösterdi. Olaydan bir süre önce işçiler halatların yıpranmış olduğunu farkederek idareyi uyarılmışlardı. Ama halatların değiştirilmesi için üretimin durdurulması gerekiyordu. Bir dakikalık duruşun patrona maliyeti ise 2000 dolar civarındaydı.

İdareciler işçilerin uyarılarına rağmen üretime devam emrini verdiler. Böylesi bir risk altında çalışmayı kabul etmeyecek işçiler de kapıyı gösterme tehditini salladıkları için işçiler boyun eğip çalışmaya devam ettiler. Ama küçük bir ihmalin hayati kazalara neden olabileceğini de çok iyi biliyorlardı. Halatın kopması sonucu çalkalanan kazan işçilerin üzerine döküldü. Birkaç metre yana, su kazanlarının olduğu tarafa dökülseydi, bugün Habaş diye bir fabrika yerinde olmazdı. Kızgın demir su ile temas ettiğinde bomba etkisi yapar. Geçen sene küçük bir miktar demirin suya temas etmesi sonucunda çelikhane çatısı göçmüş ve 11 işçi yaralanmıştı. Bu kez 80 tonluk kızgın demir su ile temas etseydi, tüm fabrikayı havaya uçurabilirdi.

Habaş bölgede en geri teknolojiyle çalışan bir fabrikadır. Bu teknoloji artık dünyanın gelişmiş ülkelerinde kullanılmıyor. Bu eski teknolojinin neden olabileceği kazaları önlemek için de sürekli bakım yapılması, kullanılan malzemelerin düzenli olarak kontrolden geçirilmesi gerekiyor. Ama küçük bir duruşa bile tahammül edemeyen patronlar, işçilerin örgütsüz ve insan hayatının çok ucuz olmasından da cesaret alarak, bu türden kazalara adeta davetiye çıkartıyorlar. Olay öncesinde patronun fabrikaya geleceği söylenerek temizlik yaptırılmıştı. Kazadan sonra ise patron fabrikanın yakınına bile uğramadı. Suçlu olduklarını onlar da çok iyi biliyorlar.

Kazadan sonra savcı ve jandarma fabrikaya gelene kadar patronun ihmali kanıtlayacak deliller çoktan ortadan kaldırılıyor. Yapılan incelemelerden sonra çalışmanın devamına izin veriliyor. Fabrikanın diğer bölümleri zaten çalışmalarına hiç ara vermiyorlar. İşçiler kendi aralarında konuşmaktan başka bir tepki gösteremiyorlar. İşsizlik tehditi ve örgütsüzlük, şimdilik onları susturmaya yetiyor. Öyle ki yaralıları hastanede ziyaret etmekten bile geri duruyorlar. Hastaneye gidenler ise kendileriyle konuşmak, bilgi almak isteyen basınla konuşmaktan kaçınıyorlar. Ama bu korkular iş kazalarının olmasını ve işçilerin işten atılmaları engellemeyecektir.

Habaş'ta bir süredir sendikal işçilerin istifa ettirilmeleri, gönüllü akitlerinin feshedilmesi, idari veya taşeron kadroya geçirilmeleri uygulamaları vardı. Sendikadan istifa etmek istemeyenlere kapı gösteriliyordu. Türk Metal Sendikası temsilcileri bu uygulamalara karşı sessiz kalıyor, herhangi bir tepki örgütlemiyorlardı. Patronlar kendi kârları için istediklerinde işten atma saldırısını kullanıyorlar ve bundan sonra da kullanacaklar.

Habaş'ta bütün sorunların çözümü örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçmektedir. Eğer örgütlü olsaydık, halattaki yıpranma nedeniyle duruşa izin vermeyen idarenin karşısına "bu halat değiştirilmeden çalışmıyoruz" diye çıkılarak bu son kazanın olmasını engellenebilirdi. Sendikasıylaştırma saldırısına karşı birlikte hareket edilebilir ve saldırılar püskürtülebilirdi. Düşük ücret ve fazla mesai uygulamalarını değiştirmek için mücadele edilebilirdi.

Halen de geç kalınmış değildir. Bu düzen devam ettiği sürece patronların saldırıları da, iş cinayetleri de durmaksızın devam edecektir. Ve diğer sınıf kardeşleri gibi Habaş işçisinin de saldırıları püskürtmek, sağlıklı ve güvenli bir ortamda çalışmak için mücadele etmekten başka bir seçeneği yoktur. Bu gerçeği artık anlamak zorundayız. Bu gerçeği anlayan öncü işçiler başta olmak üzere örgütlenmeli ve sermayenin karşısına örgütlü gücümüzle çıkmayı başarmalıyız.

İzmir'den komünist işçiler

Enerji Yapı Yol-Sen'li emekçiler saldırılara direniyor

Grevsiz Toplu İş Sözleşmesiz Sendika yasasının mecliste görüşüldüğü 6 Mart 1998'de 4 saat iş bıraktıkları için "devleti zarara uğrattıkları" gerekçesi ve 12.489.417.000 TL para cezası istemi ile haklarında dava açılan Boğaziçi Köprüsü gişelerinde çalışan Enerji Yapı Yol-Sen üyesi kamu emekçileri, 22 Şubat Pazartesi günü bir basın açıklaması yaparak taleplerini dile getirdiler. 95 milyon TL maaşla yaşamını sürdürmek zorunda kalan, gişelerden geçen araçların egzostlarından zehirlenen, güvenlik personeli olmadığı için can güvenliği tehlikede olan, hafta sonu, hafta içi, gece, gündüz, bayram, tatil demeden çalışan ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için Kara Yolları yetkililerini defalarca yazılı ve sözlü uyanan emekçiler, 23-24 Şubat tarihlerinde iş yavaşlatacaklarını, "taleplerin çözümü yönünde olumlu yaklaşım gösterilmediğinde Mart ayından başlayarak gerekirse ülke genelinde Otoyol ve Köprü gişelerinde daha etkili eylem biçimleri uygulanacağını" söylediler. Eğitim-Sen 2 ve 3 Nolu Şubelerin yönetim kurulu üyelerinin destek verdiği basın açıklamasına yaklaşık 30 kamu emekçisi katıldı ve "Cezalar bizleri yıldırılmaz!", "Uzan'ın basını çetelerin hısımlı!", "Kepez'de kepezeliğe hayır!", "Baskılar bizleri yıldırılmaz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları atıldı.

İş yavaşlatma eylemi, 23 Şubat Salı günü saat 15:00'te başladı. Eylem için trafiğin yoğun olduğu 15:00-21:00 arası seçilmişti. Eylemden önce bir basın açıklaması yapılarak, İstanbul Valisi Erol Çakır'ın söylediğinin aksine, eylemin yasadışı olmadığı, demokratik hakların kullanıldığı vurgulandı. Ayrıca zor kullanıma ya da saldırıyla karşılaşırsa, üretimden gelen gücün kullanılacağı söylendi. Saat 16:00 civarında, Fatih Köprüsü'nde üç, Boğaziçi Köprüsü'nde iki kişi gözaltına alındı. Genel Merkez Genel Sekreteri Bedri Tekin, Şube Başkanı Gürsel Ümitsever, Şube Sekreteri Mustafa Can'ın da aralarında bulunduğu beş kişi, akşam 20:30 civarında serbest bırakıldı.

24 Şubat Çarşamba günü eylem öncesi yeniden basın açıklaması yapılarak talepler tekrar dile getirildi ve eğer yine gözaltılar yaşanır, iş emekçilerinin kartlarını çekerek iş bırakacakları söylendi. Yaklaşık 35 kamu emekçisinin ve Enerji Yapı Yol-Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı'nın hazır bulunduğu basın açıklamasında, "Başkan nerede biz oradayız!", "Kurşun zehirlenmesine son!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Başkan alınır işe kapanır!", "Sağlıklı ortam insanca yaşam!", "Yaşasın sendikal mücadelemiz!", "Yılgınlık yok direniş var!" sloganları atıldı. Açıklamanın ardından, saat 15:45'te Genel Başkan Cengiz Faydalı, Şube Başkanı Gürsel Ümitsever, Yönetim Kurulu üyesi İsmail Hakkı Özer, işyeri temsilcileri Çetin Dinçer ve Zafer Yılmaz gözaltına alındı. Bunun üzerine iş emekçileri saat 16:45'te kartlarını çekerek iş bıraktılar. Bu saatten sonra, günde ortalama 100.000 aracın geçtiği köprüde ücretsiz geçiş sağlandı. Polis dışarıda durmalarına izin vermediği için kamu emekçileri, idare binasına girerek bekleyişlerini burada sürdürdüler. Saat 17:00 civarında KESK MYK üyeleri gelerek, sonuna kadar mücadelelerinin destekçisi olacaklarını söylediler. MYK üyelerinin konuşmaları, "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganlarıyla karşılandı. İlerleyen dakikalarda SES Aksaray Şube Başkanı ve YK üyeleri, Tüm Bel-Sen 6 Nolu Şube'den emekçiler, Haber-Sen Beyoğlu Şube Başkanı, Şube Sekreteri, Eğitim Sekreteri, Basın-Yayın Sekreteri ve üyeler, KESK GYK üyesi Hüseyin Karakaş, Tüm Maliye-Sen 3 Nol'u Şube Başkanı ve üyeler gelerek iş bırakan emekçilerin onurlu mücadelelerinin yanında olduklarını söylediler. Kamu emekçileri sınıf kardeşlerine, "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganlarıyla karşılık verdiler. Saat 19:00 civarında işyeri temsilcileri, işçilere sözleşmeli personel yerleştirileceği duyumunu aldıklarını, eylem başarıya ulaştığı için işçilere dönülmesi gerektiğini söylediler. Henüz gözaltındakiler bırakılmadığı ve iş emekçilerinin bu konuda birbirleriyle çatışan düşünceleri olduğu halde (iş emekçilerinin bir kısmı gözaltındakiler bırakılana kadar işe dönmemesi, bir kısmı da dönülmesi gerektiğini düşünüyordu) işyeri temsilcileri "yetki"lerini kullanarak işçilere dönülmesi ve 21:00'e kadar iş yavaşlatma eylemine devam edilmesi kararını aldılar. Saat 19:20'de işçilere dönülürken gözaltındakilerin serbest bırakıldığı haberi geldi.

6 Mart 1998 tarihinde iş bıraktıkları için haklarında 12.4 milyarlık tazminat davası açılan kamu emekçileri, duruşma tarihi olan 25 Şubat Perşembe günü saat 09:30'da Üsküdar Doğancılar Parkı'nda toplandılar. SES ve Tüm Bel-Sen üyelerinin de destek için geldiği Doğancılar Parkı'ndan Üsküdar Adliyesi'ne polis çemberinde yürüyüşe geçildi. Adliye önüne gelindiğinde "Yaşasın 6 Mart direnişimiz!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganlarını haykıran kamu emekçilerinin kararlı tutumu, polisin saldırı girişimini de boşa çıkarttı. Üsküdar 3. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülen duruşmanın ardından, Enerji Yapı Yol-Sen Genel Sekreteri açıklama yaparak, davanın 26 Nisan 1999 tarihine ertelendiğini ve kamu emekçilerinin baskılardan, cezalardan yılmayacağını, onurlu mücadelesini sürdüreceğini söyledi.

Enerji-Yapı Yol-Sen üyesi kamu emekçileri, mücadeledeki kararlı tutumları ve devletin "yargı" terörüne karşı tavırlarıyla sınıf kardeşlerine örnek teşkil etmektedirler. Devletin en ufak eyleme bile tahammülsüz olduğu böyle özgül bir dönemde, iş yavaşlatarak ve gerektiğinde iş bırakarak, "öngörülmeyle gelişmeler" nedeniyle mücadelenin kesintiye uğratılmayacağını, sürekli olduğunu bir kere daha göstermişlerdir.

Çalışma saatlerinin uzatılmasına Asma işçisinden eylemli yanıt

TTK Üzülmaz Müessesesi'ne bağlı Asma Kömür Ocağı'nda çalışan işçiler, 23 Şubat günü, çalışma sürelerinin 15 dakika uzatılmasını protesto etmek için işyerini terketmeme eylemi yaptılar. 08:00-16:00 vardiyasında çalışan 300 kadar işçinin saat 15:00 civarında başlattıkları eylemin ardından, 16:00-24:00 vardiyasında çalışan yaklaşık 1000 kadar işçi de işbaşı yapmadılar. Eylem iki saat kadar sonra GMİS Üzülmaz Şube yöneticilerinin araya girmeleri ve TTK yöneticileriyle yaptıkları görüşmeler sonucu işçileri yatıştırmalarıyla sona erdi.

Bu gelişmeleri, özelleştirmeye işten atılan, sosyal ve ekonomik hakları gaspedilen maden işçisinin, yılları bulan bu saldırılar karşısında biriktirdiği öfkenin ilk dışa vurumu olarak değerlendirmek gerekiyor. Zarar ediyor gerekçesiyle, 6-7 senede, çalışan işçi sayısının yarı yarıya indirildiği madenlerde, çalışma saatleri arttırılarak düşen üretimi arttırmak, böylece özelleştirmenin en büyük hedeflerinden biri olan az işçiyle çok üretim, yani sömürünün katmerleştirilmesi gerçekleştirilmek isteniyor. Dışarda binlerce işsiz varken ve daha binlerce işçinin işten atılması gündemdeyken çalışma sürelerini arttırmak özelleştirmenin gerçek amacını da böylece ele vermektedir. "İşçi fazlası var, kapatmak daha kârlı olur, kan emici işçiler" demagogilerinin altında yatan gerçeğin, sermayenin işçileri daha fazla sömürme ihtiyacından başka birşey olmadığı açığa çıkmaktadır.

Asma işçileri yaptıkları eylemle ayrıca; GMİS yöneticilerinin kendilerini yıllardır oyalama ve arkadan hançerleme politikalarını da parçalamışlardır. "13. maddeyle işten atılmalara hayır" deyip, Toplu İş Sözleşmesi'ne "işveren ekonomik kriz, teknolojik yenilenme, verimlilik vb. nedeniyle işçi çıkarabilir" maddesini koyan, böylece ikiyüzlü bir şekilde işten çıkarmalara yol açan GMİS yöneticilerine bir yanıtıdır bu eylem.

Asma işçilerinin kendiliğinden bir şekilde açığa çıkardıkları bu eylemli-öfkeyi şimdi diğer bölgelere yaymak ve "özelleştirme saldırısına, işsizliğe, çalışma saatlerinin uzatılmasına, katmerli sömürüye hayır!" ekseninde, öncü işçi inisiyatifi temelinde merkezileştirmek sorumluluğu tüm ileri, öncü işçilerin önünde durmaktadır.

Öfkeni haykır, gücünü birleştir!

Sermayenin saldırılarına karşı topyekün direniş!

Kızıl Bayrak! Zonguldak

İnşaat işçileri örgütlü mücadeleye!

Ülkemizde sömürünün en yoğun yaşandığı işkollarından birisi kendine özgü koşullarından dolayı inşaat sektörüdür. İnşaat işçileri bugüne kadar örgütlülüklerini yaratamamışlardır.

İnşaat işçileri sigorta haklarından tümüyle yoksundurlar. Kısa süreli işlerde çalıştıkları için böyle bir haklarının olduğundan habersiz birçok inşaat işçisi vardır. İşverenler istedikleri kişileri sigortalı yapmaktadırlar. Bunu denetleyen ne bir kurum, ne de bir örgütlü yapı vardır.

Çalışma koşulları çok ağır ve tehlikelidir. Buna rağmen çalışma saatlerinde sınır yoktur. Ağır ve yoğun çalışma nedeniyle birçok iş kazası gündeme gelmektedir. Birçok işçi arkadaşımız iskeleden düşme ya da kafasına kalas, tuğla hatta asansör kepçelerinin düşmesi sonucu hayatını kaybetmiş, birçoğu da sakatlanarak aileleriyle birlikte açlığa terk edilmiştir.

Böylesine ağır şartlar altında çalışan inşaat emekçileri, büyük şirketlerin, müteahhit ve taşeronların azgın sömürüsüne maruz bırakılmaktadır.

Biz inşaat işçilerine, bu düzenin uşaklarının ve sermayenin çanak yalayıcılarının boş vaatlerden başka verecek hiçbir şeyleri yoktur.

Çözüm kendi özgücümüzdedir. Çözüm, bütün bu baskılara karşı örgütlenmemizde ve birlikte mücadele etmemizde yatmaktadır. Bu nedenle bütün inşaat işçilerini örgütlü mücadeleye çağırıyoruz.

Güç örgütlülüktedir!

Sigortasız çalışmaya hayır!

Ücretli kölelik düzenine hayır!

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Niğde'den Kızıl Bayrak okuru inşaat işçileri

Packard'da dağıtılan bildiri:

Delphi Packard'da işçi kıyımına son!

Packard işçilerine!**Kadın ve erkek işçi arkadaşlar!**

Gün geçmiyor ki aramızdan birileri işten atılsın. Şimdiye kadar onlarca arkadaşımız işten atıldı. İşten atılan arkadaşlarımızla dayanışmadığımız sürece, işten atılmalara karşı çıkıp, mücadele etmediğimiz sürece, işten atılmalar sürece!

Ülkemizde varolan ekonomik kriz, olduğundan büyük gösterilerek işçi kıyımına gerekçe yapılıyor. Oysa Packard'da kriz yok. Dur durak bilmeden, bordrlara yetismeye çalışıyoruz. Zaten işten atılan arkadaşlarımızın, işten atılmalarının gerekçesi de ekonomik kriz değil.

İşçi arkadaşlar!

Packard'a fabrika demek yetmez. Packard'da kışla disiplini, Nazilerin toplama kamplarında uyguladıkları disiplin uygulanmaktadır. En ufak bir hata, ihtar ya da işten atına ile cezalandırılmaktadır. Onlarca madde ile neyin nasıl, ihtarla mı, işten atmayla mı cezalandırılacağı sıralanmaktadır.

Müşterileri "kral" olan Packard işvereni için bizler köleyiz. Temel ilkesi "ürün ve hizmetlerimizin kalitesini sürekli artırmak" olan Packard'ın, biz çalışan, üreten işçilere verdiği değer bir köle sahibinin kölesine verdiği değer kadardır.

Bıkıp usanmadan çalışan, iliğine kadar sömürülen, verimimiz düşüğünde ise kapı önülen konan bizleriz.

Arkadaşlar!

Üreten biziz, kapitalistlerin ellerinde bulundurdıkları zenginlik bizim alınterimizin,

emeğimizin ürünüdür. Onlar sefa sürerken, biz cefa çekiyoruz. Onlar bizim sırtımızdan zenginlik içerisinde yaşarken, bizler sefalet ücretiyle çalışıp, geçim derindeyiz.

Packard düşünmeyen, okumayan, toplumsal sorunlara ilgi duymayan, sadece işveren için çalışmayı düşünen işçi istemektedir. Bu kalıba uymayan işçi ya baştan işe alınmamakta ya da işten atılmaktadır.

Hepimizin bildiği gibi bir süre önce, Türk-Metal Sendikası'nın, MESS ile yaptığı toplu sözleşmeye tepki duyarak, büyük çoğunluğumuz sendikadan istifa etti. Faşist Türk-Metal Sendikası'nın bizleri satması karşısında duyduğumuz haklı tepki sonucu şu anda sendikasız durumdayız. 1998-1999 toplu sözleşme döneminin sonuna kadar da bu durum sürecektir.

Sendikasız olmamız, hiçbirşey yapamayacağımız anlamına gelmez. Kaldı ki günümüzdeki sendikaların niteliği de Türk-Metal örneğinde olduğu gibi bellidir!

İşçi arkadaşlar!

Packard'da sendikalı, sendikasız işçi arkadaşların çoğunluğunun katılacağı ya da desteğine sahip bir genel toplantı veya vardiyalara göre yapılacak toplantılarda, aramızdan grev ve mücadele komitesini seçelim. Mücadelemizi bu komite önderliğinde sürdürelim. İşten atılan arkadaşlarımızın işe geri alınması için, işten atılmaların durdurulması için mücadele edelim.

İşten atılan ve atılacak arkadaşlarımızın geri alınması, işçi kıyımına son verilmesi, işyerindeki baskı ve terörün son bulması, ücretlerin artırılması ve eşit işe eşit ücretin sağlanması, toplu sözleşmede sendika bürokratlarının değil bizlerin istemlerinin

kabul ettirilmesi için, bundan daha iyi bir yol yok!

İşverenin ve yandaşlarının bizi bölme ve sindirme çabalarına karşı tek vücut gibi hareket etmek ve kazanmak elimizde! Yeter ki örgütlenelim!

Packard'da yaşadığımız, ülke genelinde sınıf kardeşlerimizin yaşadıkları sorunlardan bağımsız değil. SEKA ve Kordsa işçilerinin gösterdiği gibi, mücadele ederek kazanmaktan başka seçeneğimiz yok.

Bugün işten atmalara tepki göstermeyen, duyarsız kalanlar bir gün sıranın kendilerine geleceğini bilmelidir!

Ücretli kölelik düzeninde, ücretli köle durumundayız. Yürüteceğimiz mücadele ile ücretli köle durumunda iyileştirmeler yapmamız mümkündür. Ücretli köle kalmak istemiyorsak, birleşelim, örgütlenelim ve ücretli kölelik düzenini yıkma mücadelesine katılalım!

Üreten bizsek, yöneten de biz olmalıyız. Bunun olabilmesi için de devrimden başka seçenek yok.

İşçilerin birliğinin sermayeyi yenmesi için, ücretli kölelik düzeninin son bulması için, işçi sınıfının öncü gücü olan bolşevik tipteki partisinde örgütlenmesi gerekir.

***Packard'da işten atmalara son!**

***Eşit işe, eşit ücret!**

***İşten atılan arkadaşlarımız geri alınsın!**

Herkese iş güvencesi!

***Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!**

***Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!**

Bir grup Packard işçisi

"İzmir EMEP'ten istifa eden bir grup devrimci"nin açıklaması

Parti içi muhalefete karşı şiddet sürüyor

Devrimci kamuoyuna

Öncesi bir yana, özellikle son üç yıl içerisinde, EMEP saflarında meydana gelen ideolojik-siyasal ve örgütsel sapma doruk noktasına ulaştı. İşçi sınıfı ve emekçi halkın acil ekonomik ve siyasal taleplerini örgütsel bir güce dönüştürme iddiasıyla ortaya çıkan EMEP, devrimci çalışma tarzından uzaklaşarak liberal-burjuva-reformist bir çizgiye kayd. Bugün EMEP'in çalışmasına yön veren temel etken, ekonomist-sindikalist çalışma tarzıdır. Çeşitli dönemlerde partinin üzerinde bulunduğu platforma tepki gösteren birçok yönetici ve üye çeşitli gerekçelerle ya partiden ihraç edildi, ya da parti açısından çok da belirleyici ve önemli olmayan görevlerde tutuldu.

Tüm bu olumsuzluklar karşısında kaygılı olan devrimci-sosyalist kesimler biraraya gelerek, 1998 Haziran'ında, "Parti hata ve zaafırlara karşı mücadele edilerek savunulur" adlı bir broşür yayımlayarak, EMEP içerisindeki dürüst devrimcileri reformist ve liberal yönetime karşı mücadeleye çağırdılar. Bu süreçle birlikte parti içerisinde devrimci-sosyalist

kesimlere karşı faşizmin saldırılarını aratmayacak bir tasfiye ve şiddet süreci başladı. İstanbul ve Ankara başta olmak üzere birçok ilde devrimci-sosyalist kişiler pusuya düşürülerek linç edildi; bazı devrimcilerin evleri basıldı ve tehdit edildi, kimileri de bulundukları ili terketmeleri için uyarıldılar. Bazı üyelerin gıyabında kararlar alınarak parti kitlesi yanlış ve yalan propagandalarla şiddete yönlendirildi. İş öyle bir noktaya geldi ki, İstanbul'da bir arkadaş polisiye bir yöntemle dağa kaçırılarak gözleri bağlı bir şekilde silah tehdidiyle sorgulandı. Telefon defterine ve kimliğine el konuldu. Parti içindeki devrimci-sosyalist kesimlerin tespit edilmesi için işbirliğine zorlandı.

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Ancak bu birkaç örneğe bakıldığında dahi liberal-reformist EMEP yöneticilerinin devrimci-sosyalist kesimlere karşı nasıl bir tutum içinde olduklarını görebiliyoruz.

Son olarak bu saldırılar İzmir'e de sıçradı. 7 Şubat Pazar günü bir arkadaşımız EMEP yöneticileri tarafından hizip çalışmaları yapıldığı gerekçe edilerek, "Biz seninle başka türlü konuşmasını biliriz, beyin travması mı geçirmek istiyorsun?" şeklinde tahrik

edici sözlerle tehdit edildi. Bu olaydan bir gün sonra ise, kısa bir süre öncesine kadar *Yeni Evrensel* gazetesinde çalışan bir arkadaşımız kaçırılarak, Buca bölgesinde ıssız ve dağlık bir alanda, yaklaşık iki saat sorgulandı ve tehdit edildi. Şakağına silah dayanarak tehdit edilen ve isim istenen arkadaşımız, daha önce faaliyet yürüttüğü semtlere girmemek konusunda uyarıldı. Arkadaşımızın olaya tepki göstermesi üzerine ise fiziksel şiddet uygulandı. Kaçırma ve sorgulama kararının EMEP Merkezi tarafından alındığını ve kendilerinin parti merkezinin kararı doğrultusunda harekete ettiklerini söyleyen EMEP'liler, parti kitlesi içerisinde herhangi bir çalışma yaptığı takdirde bir dahaki sefere farklı bir biçimde geleceklerini belirtip ayrılmışlardır.

Daha sonra EMEP yöneticileriyle yapılan görüşmede saldırı kararının parti merkezi tarafından ortaya konduğu kabul edilmiştir. Reformist-liberal EMEP yöneticilerinin bu tutumları karşısında bütün devrimci-demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

İzmir EMEP'ten istifa eden bir grup devrimci

TKİP Kongre Belgeleri:Güncel sorun

Reformist sol, seç

Sunulan metnin içeriğinden de anlaşılacağı gibi, bu tartışma ve değerlendirmeler, geçen yazın Temmuz sonu-Ağustos başına denk gelen bir tarihe aittir. Yine metinden de anlaşılacağı gibi, bu tartışma ve değerlendirmeleri bir ihtiyaç haline getiren gelişmeler, başlıca olarak, erken genel seçim kararı, bunun sosyal-reformist akımlarda uyardığı arayışlar ve çok daha somut olarak da yerel KESK kongrelerinde ÖDP'nin CHP-İP ile giriştiği yeni ittifak ilişkileri olmuştur. Değerlendirmeler içerisinde sosyal-reformist akımların, özellikle ÖDP'nin CHP ile arayacağı bir seçim ittifakı girişimine bir ihtimal olarak yer verilmekle birlikte, bunlar yapılan tartışma ve değerlendirmelerin tali yönünü oluşturmaktadır. Esas ve önemli olan, son birkaç yıl içerisinde sosyal-reformist akımlarda meydana gelen belirgin konum ve tutum değişiklikleri ve bunun gerisindeki etkenlerdir. Okurlarımızın ele alınan konuların güncelliği kadar tartışmalardaki açıklığı ve çok yönlülüğü de ilgiyle karşılayacaklarına inanıyoruz. Bu güncel belgeyi yayınlamak için Parti Programı Üzerine Ön Tartışmalara bu sayı için ara veriyoruz. Gelecek sayıda bu sayfalarda Program Tartışmalarına devam edeceğiz. Bu metnin 2. bölümüne ise öteki sayfalarımızda yer vereceğiz.

Cihan: Son dönemin gelişmelerinden hareketle sosyal-reformist solu yeniden değerlendirmemiz gerekmektedir. Son gelişmeler, sosyal-reformist akımlarda resmi düzen soluna yakınlaşma eğilimlerini güçlendirdi. Tersinden ise devrimci akımlar ve Kürt ulusal hareketi ile araya giderek büyüyen bir mesafe konuluyor. Özellikle ÖDP şahsında bu tutum değişikliği belirgin biçimde göze çarpıyor. Yerel KESK kongrelerinde kendini açıkça gösteren son verileri de gözetenek bu belirgin tutum değişikliğini değerlendirmek durumundayız.

ÖDP hevesli, EMEP utangaç...

Öncelikle şunu saptamamız gerekiyor. İşçi sınıfı hareketi içinde, daha genel planda halk hareketi içinde ortaya çıkan sosyal-reformist akımlar, genellikle resmi düzen solunun etkisi altında ve onunla ilişkiye yatkın olurlar.

Sol hareket değerlendirmelerimizde sık sık solun üç ana reformist kanalından söz ettik, bunların kendine özgü konumlarını ortaya koyduk. Bunlardan ikisi, İP ile ÖDP, resmi düzen solu ile ittifakı aslında erken bir tarihten beri arıyorlar. Perinçek yıllardır bir "sol güçbirliği" projesi savunuyor, bunun teorisini yapıyor, programını ortaya koyuyor, her seçimde bunu somut bir proje olarak yeniden gündemleştirmeye çalışıyor. Bugüne kadar bundan bir sonuç alamaması ayrı bir sorun.

Aynı eğilim gerçekte yıllardır ÖDP'de de güçlü bir biçimde var. İP homojen bir parti, bu nedenle tutumu çok belirgin. İP'ten farklı olarak ÖDP bir hayli heterojen bir parti. Bu nedenledir ki, yakın zamana kadar bu tutumunu yeterli açıklıkta ve kuvvette ortaya koyamadı. Bununla birlikte ÖDP içerisinde de resmi düzen solu ile, özellikle SHP/CHP ile ittifak arayışları her zaman gündemde oldu. Daha önce, bu partinin önceli Sosyalist Birlik Partisi'nde, HADEP'le mi yoksa CHP (SHP) ile mi birlik sorunu parti içinde ciddi bir görüş ayrılığı konusu da olmuştu. Sonunda HADEP ile birlik ağır basmakla birlikte CHP ile de birlik isteyen, özellikle eski TKP ve kısmen Dev-Yol kökenlilerden oluşan ağırlıklı bir kanadın olduğu su yüzüne çıkmıştı.

Aslında ÖDP de kendi payına, CHP, HADEP ve başka reformist partileri kucaklayan bir sol birlik projesini hayli erken bir tarihte ortaya attı. Darbe ihtimaline karşı erken seçim isteminin uzantısı bir taktikti bu. Bunlar ÖDP'nin son seçilen yönetimi öncesinde oldu. Yeni yönetimin tutumu ise bu konuda çok daha belirgindir. Yeni seçilen yönetimde eski Dev-Yol artıklarının ağırlığının artması, düzen solu ile ittifak eğiliminin güçlenmesi anlamına geliyor. ÖDP bileşimindeki diğer bazı eğilimlerin ise özellikle Kürt sorunu konusunda belli bir hassasiyeti var. Tüm öteki konularda teslimiyetçi ya da zayıf bir konumda olsalar bile, düzen solu bu konuda düzenin

genel resmi politikasının bir parçası olduğu ölçüde, bu onları düzen solundan biraz uzaklaştırıyordu.

Yakın zamana kadar EMEP'in durumu biraz farklı görünüyordu. Bu sorunda biraz daha dikkatli idi. Bu, EMEP'in kökeni ile, ideolojik geleneği ile ilgili bir sorun. Burjuva reformizmiyle ittifak bu akımın geçmiş siyasal kültürünün radikal temelleriyle çok bağdaşmıyor. Ama öte yandan da biliyoruz ki, bu partinin mirasını devraldığı TDKP, eski resmi radikal çizgisini/programını hala koruyor görüldüğü bir dönemde bile, bu 12 Eylül sonrası dönem oluyor, önce Ecevit CHP'si, sonra DSP ile ittifak arayabildi. Burjuva demokrasisi hedefi ve demokrasi mücadelesi çerçevesinde bunlar teorize de edildi. Düşünün ki, '80'lerin o ilk yarısında, TDKP'de hem tasfiyeci liberal çürüme henüz belirgin bir biçimde kendini göstermemişti, hem de eski radikal çizgide henüz herhangi bir revizyon yoktu. Buna rağmen demin sözünü ettiğim ittifak arayışları yaşandı, bunların teorisi yapıldı, programatik temeli ortaya konuldu. Dolayısıyla TDKP'nin geçmiş ideolojik çizgisi belli koşullarda burjuva reformizmi ile ittifaka fazlasıyla açıktı. Bunlar TDKP eleştirilerimizde ortaya konulmuş, kanıtlanmış gerçekler.

'90'lı yıllarda ise bilindiği gibi bu akım geriye doğru büyük bir değişim yaşadı. Liberalleşme dediğimiz, açık ideolojik ifadeler de kazanan, geçmiş çizgiden kopma anlamına gelen bir değişim içerisine girdi. Yakın zamanda siyasal planda açık girişimleri henüz pek görünmese de, *Özgürlük Dünyası* üzerinden yeniden orta burjuvazi ile ittifak sorunu gündeme getirildi. Milli sanayi, iç pazar, emperyalizme karşıtlık çerçevesinde, işçi sınıfı ile orta burjuvazinin ittifakı teorize edilmeye başlandı. Böyle bir teorizasyon ihtiyacı belli ki belli politik eğilimlerden, hesaplardan, niyetlerden gelmektedir.

Bu partinin resmi çizgisinde, orta burjuvazinin siyasal temsilcisi olarak CHP ve DSP gibi burjuva-reformist kabul edilen düzen partileri geçer. Dil alışkanlığı ile burjuva-reformist diyoruz, ama bu partilerin artık reformist bir kimliği yok. En iyi tanım düzen soludur ya da kendilerini adlandırmaları ile sosyal-demokrasidir. Ve bu her açıdan ve her yönüyle gerici bir akımdır. Ne demokrasi üzerine siyasal bir reform projesi, ne de yığınların ekonomik ve sosyal yaşamı üzerine herhangi bir iktisadi-sosyal reform projesi vardır. Gelinek yerde bunun demagojisini bile yapamamaktadırlar.

Bu yeni bir değişim de değil. 12 Eylül sonrasında, özellikle de '87 sonrasında, çok belirgin hale gelen bir yeni tutum bu. CHP yakın zamanda kongresini yaptı. Kongrede ortaya koyduğu ekonomik ve siyasal program tekelci medya tarafından alkışlanıyor. CHP'nin değişime ayak uydurduğunun, eski dogmalarını bir yana bıraktığının bir göstergesi sayılıyor. Düzen medyasının bir parça terbiye etmek,

lar üzerine ön tartışma tutanakları:

miler ve ittifaklar/1

basınç oluşturmak ihtiyacı duyabileceği herhangi bir zaafiyet göstergesi bile ortaya koymuyor. Piyasa ekonomisini, özelleştirmeyi savunuyor. Düşünün ki CHP, 28 Şubat'ın düzlediği zeminde, "şeriat karşıtı ilerici" kimlik üzerinden demagojik bir biçimde sol kitleler içerisinde taban edinmeye, güç toplamaya hazırlanan, heveslenen bir parti. Tüm bu açıklamalar bir bakıma fazladan. Zira tüm düzen partilerinin iç ve dış politikada MGK-TÜSİAD çizgisinde bulunduklarını, bunlar arasında esasa ilişkin bir fark kalmadığını, bugünün Türkiye'sinde artık herkes biliyor. Bu açıdan bunlar burjuva anlamda da olsa reformist değil, düpedüz gerici düzen partileridir.

Nesnel durum böyle olmakla birlikte, biz EMEP'in düşünüş tarzı içerisinde, bunların orta burjuvazinin sınıf partileri olarak görüldüğünü ve işçi sınıfının orta burjuvaziyle belli hedefler üzerinden ittifaka girebileceğini teorize ettiğini biliyoruz. Bunun politikadaki izdüşümü CHP ile ittifak arayışlarıdır. Bununla birlikte, EMEP bünyesinde yaşanan son bir yıllık gelişmeler, bu siyasal kültürün bu tür eğilimleri hala da kolay kolay kaldıramadığını gösteriyor. EMEP tabanı böyle bir ittifak arayışını hazmedecek yapıda değil henüz. Öte yandan, bu akım üzerinde devrimcilerin ve özel olarak da bizim ideolojik temelleri ile uyguladığımız bir basınç var. EMEP yönetiminin bundan gelen bir güçsüzlüğü ve cesaretsizliği de sözkonusu. Ama özünde bu partinin eğilimi de farklı değil, düzen solu ile ittifaka bu parti de fazlasıyla hevesli. Yeter ki uygun iklim doğsun, bu adımı atmakta çok zorlanmayacaktır. Bu hareketin kendi tabanını parça parça nelere alıştırarak zaman içerisinde hangi adımları attığını ve bugün nereye geldiğini de biliyoruz.

Halk hareketi içinden çıkan ve geçmiş devrimci kimliğin dejenerasyonunun, o kimlikteki tasfiyecilerime ve bozulmanın ortaya çıkardığı yeni reformist akımların düzen solu ile ilişkilerdeki zaafiyetine, onunla ittifak eğilimlerine ilişkin ek bir şey söylemek istiyorum. Kürt ulusal hareketi en itibarlı, en güçlü olduğu ve militan bir kitle hareketliliğine dayandığı bir dönemde, tutup bir özel savaş partisi olan SHP ile ittifak yaptı. Bu ittifak üzerinden parlamentoya girmeyi denedi. Eğer 1991'in SHP'si ile ittifak kuruluyorsa, birileri de bunu 1998'in CHP'si ile yapmakta çok fazla bir sakınca görmeyebilir. Bu noktada Kürt hareketinden kendilerine gelebilecek ilkeli bir ideolojik basınç da sözkonusu değil. Ama, diyeceksiniz ki, bu ittifaktan fazlasıyla zararlı çıktıkları pratikte görüldü. Fazlası ile zararlı çıktıklarını devrimciler söylüyorlar, ama acaba Kürt yurtseverleri de öyle söylüyorlar mı? Pekala kalkıp bize karşı, parlamentoya bir grup sokmuş olmanın, orada politik bir etki ve yankı yaratmış olmanın, gene de büyük bir politik başarı olduğunu söyleyebilirler. Dolayısıyla, bu açıdan da, ulusal hareketin zamanında attığı bu adımın düzlediği bir yol var.

Özlenen ama gerçekleşmeyen ittifak

Sosyal-reformist kimliğin düzen solu karşısındaki zaafiyeti temelde düzen karşısındaki bir zaafiyettir ve kendini düzen solu ile ittifakta gösterir. Bu zaafiyet ne olursa olsun, bugüne kadar düzen solu ile sosyal-reformist akımlar arasında bir ittifakın, somut bir işbirliğinin doğduğunu henüz göremedik. Bunun gerisinde, işin sadece özünde değil fakat biçiminde de, düzen solunun herşeyi ile düzen politikalarına angaje olmuş olması gerçeği var. Sosyal-reformist akımlar herşeye rağmen halk sınıfları diyebileceğimiz belli sosyal tabakaların ideolojik-siyasal yansıması durumundalar. Bunların ekonomik, sosyal, siyasal bir reform projesi var. Sosyal-reformist akımlar, yığınların sınırlı ekonomik-sosyal çıkarları konusunda, belli siyasal istemleri konusunda duyarlılıkları olan, daha doğrusu zaten varlık nedeni bu olan akımlardır. Örneğin, bunlar bu toplumun kendi temelleri üzerinde demokratikleşmesini içtenlikle istiyorlar. Alt sınıflar üzerindeki dizginsiz baskı, sömürü, sosyal hak yoksunluğunun bu şekliyle sürmesini istemiyorlar. Yığınların belli tavizler elde etmesini, yaşam koşullarının mümkün mertebe düzelmesini istiyorlar.

ÖDP'nin, TÜSİAD'ın demokratikleşme paketine yönelttiği eleştiriyi hatırlıyalım. "Demokratikleşme çevresindeki öneriler güzel, ama bunun ekonomik ve sosyal haklar boyutu nerede?" diyorlardı. TÜSİAD'ın o dönem sorulan bu tür bir soruya yanıtı kabaca şuydu; bu demokratikleşme ile ilgili bir paket, biz sorunun salt siyasal-hukuksal yönünü ele aldık, sizin

yönelttiğiniz itiraz alanı daha farklı. Yığınların kısmi ekonomik-sosyal istemleri ve çıkarları, siyasal boyutta demokratikleşme için politika yapan sosyal-reformist akımlar, bu çerçeve içinde bile düzen solu ile bağdaşabilir herhangi bir ciddi alan göremediler. İttifakın rasyonalize edilebileceği, haklı gösterilip kabul ettirilebileceği belirgin bir alan doğmadı. Burjuva reformizmi böyle bir alan yaratmadı, MGK-TÜSİAD çizgisine tam teslimiyet bu olanağı vermedi onlara. Belli ki düzen, kendi sol maskeli gerici sosyal-demokrat kanadını pek buna yöneltmedi. Tersine, sosyal-reformist akımların tecriti, biraz siyasal yaşamın kısıynda bırakılmaları, bir politika olarak yararlı görüldü. Özellikle, Kürt sorunu gibi hassas bir sorunun varlığı koşullarında, İP dışındaki sosyal-reformist akımların (İP'in zaten burada tümüyle apayrı bir konumu var, onu bir yana koymak en doğrusu) Kürt sorununda belli bir hassasiyet taşıdığı koşullarda ve taşıdıkları sürece, kirli savaşa gerçekten karşı çıktıkları, barış, "siyasal çözüm" istedikleri koşullarda ve istedikleri sürece, böyle akımların siyasal yaşamın kısıynda bırakılmaları, düzen için tercih edilen bir politikaydı. Resmi düzen solu '70'lerdeki türden bir kimlikle, politik platform ile ortaya çıkabilseydi, yığınların ekonomik, sosyal, siyasal bazı istemlerini politikada somut malzeme olarak kullanabilseydi, bu çerçevede sosyal, siyasal demagojiyi kullanabilseydi, demagojiden öteye bunu belli politik çıkışlarla birleştirebilseydi, ki '70'lerde bunu yaptığını biliyoruz, muhakkak ki bu sosyal-reformist akımlarla kendine çok rahat bir ilişki alanı yaratırdı. Nitekim

CHP yakın zamanda kongresini yaptı. Kongrede ortaya koyduğu ekonomik ve siyasal program tekelci medya tarafından alkışlanıyor. CHP'nin değişime ayak uydurduğunun, eski dogmalarını bir yana bıraktığının bir göstergesi sayılıyor.

Düzen medyasının bir parça terbiye etmek, basınç oluşturmak ihtiyacı duyabileceği herhangi bir zaafiyet göstergesi bile ortaya koymuyor. Piyasa ekonomisini, özelleştirmeyi savunuyor. Düşünün ki CHP, 28 Şubat'ın düzlediği zeminde, "şeriat karşıtı ilerici" kimlik üzerinden demagojik bir biçimde sol kitleler içerisinde taban edinmeye, güç toplamaya hazırlanan, heveslenen bir parti. Tüm bu açıklamalar bir bakıma fazladan. Zira tüm düzen partilerinin iç ve dış politikada MGK-TÜSİAD çizgisinde bulunduklarını, bunlar arasında esasa ilişkin bir fark kalmadığını, bugünün Türkiye'sinde artık herkes biliyor. Bu açıdan bunlar burjuva anlamda da olsa reformist değil, düpedüz gerici düzen partileridir.

Nesnel durum böyle olmakla birlikte, biz EMEP'in düşünüş tarzı içerisinde, bunların orta burjuvazinin sınıf partileri olarak görüldüğünü ve işçi sınıfının orta burjuvaziyle belli hedefler üzerinden ittifaka girebileceğini teorize ettiğini biliyoruz. Bunun politikadaki izdüşümü CHP ile ittifak arayışlarıdır. Bununla birlikte, EMEP bünyesinde yaşanan son bir yıllık gelişmeler, bu siyasal kültürün bu tür eğilimleri hala da kolay kolay kaldıramadığını gösteriyor.

'70'lerdeki o konum rahatlıkla revizyonist akımlarla somut ilişki alanları yaratıyordu. Dahası, yanısıra bir kısım devrimci akımları bile kendi etki alanına çekiyordu, çekebiliyordu.

Yeni dönemde düzen solu dediğimiz akımların böyle bir konumu yoktu, olmadı, hala da yok. Burjuva reformizmi TÜSIAD-MGK çizgisi/programıyla özdeşleştiği içindir ki, bizim ideolojik-politik konumları ile küçümsediğimiz sosyal-reformist akımlar bile bunlarla herhangi bir ilişki alanı aradıysa da bulamadılar. Bulamadıkları için de, en genel ve gevşek bir tanımla, bugüne kadar "halk güçleri" saflarında kaldılar. İlerici akımlar olarak, fiilen ilerici toplumsal muhalefetin bir parçası oldular. Deyim uygunsu taktik açıdan daha çok bizim tarafta kaldılar. Katılmış bir rejimin uyguladığı resmi politikaların karşısında, rejimin ağırlaşan iktisadi ve siyasi uygulamalarına karşı genel planda devrim güçleri ile nispeten yakın saflarda kalabildiler. Genel ufukları, mücadele anlayışları temelde farklı olsa bile, somutta bu böyle olabildi.

Ancak hemen eklemek gerekir ki, mücadele anlayışı konusunda her zaman reformist oldular. Bunlar 12 Eylül karşı-devriminin darbeleri altında yıldırılmış akımlar. Geçmişte bile programları ve çizgileri reformizme bir hayli yatkındı. (TDKP'den çok Devrimci Yol, TKEP, Kurtuluş vb. akımlar için söylüyorum bunu) Ama yine de mücadele tarzlarında bir radikalizm vardı. Örneğin Devrimci Yol '70'li yıllarda aynı zamanda silahlı eylem çizgisi de izleyen bir akımdı. 12 Eylül bunların devrimciliğini, direnme kapasitelerini ezdi, tüketti. Bunlar '80 öncesindeki devrimci direnci teoriden çok pratikte gösteriyorlardı, '80 sonrasında ise bunu yitirdiler. Bu açıdan yenilmiş, yıldırılmış akımlardır. Bugün meşruiyeti düzenin icazet alanına kayma olarak alan, eylem çizgisini, mücadele anlayışını buna göre oluşturan akımlar bunlar. Yine de, EMEP örneğinde olduğu gibi, kitle hareketinin basıncına da belli bir uyum sağlayabiliyorlar bir ölçüde. Bu uyumu belki bir parça bundan sonra da sağlayabilmelerini bekleyebiliriz. İşçi kitlelerin hareketlendiği bir dönemde, örneğin satılmış sendikacı takımının bile buna bir ölçüde uyum sağladıklarını biliyoruz. Yeter ki tabandan gelen kitle dinamizmi zorlasın. Bu çerçevede dikkate değer olan, kamu çalışanları hareketinin '90'lı yıllardaki deneyimidir. Bu hareketin dinamizminin kaynağı, kitlelerin kendi istemleri doğrultusunda mücadele istekleridir. Yanısıra, bu dinamizm ile birleşen ve onu daha da ileriye iten tabandaki devrimci güçlerden gelen devrimci inisiyatifdir. Fakat bilindiği gibi, sendikaların tepesindeki sosyal-reformistler de belli bir dönem için bununla belli sınırlar içinde uzlaşmaya, bağdaşmaya çalıştılar. Son dönemlerde kitle hareketi gerilediği ölçüde geri biçimlere daha rahat bir eğilim gösteriyorlar ya da eylemden kaçınma çizgisinde daha pervasız olabiliyorlar. Ama uzun bir dönem boyunca, böyle davranmadıklarını, davranmadıklarını, deyim uygunsu kitlelerin suyundan gittiklerini, tabandan gelen dinamizme ölçülü tutumlarla karşılık vermeye, uyum sağlamaya çalıştıklarını biliyoruz.

Değişen tutumlar ve gerisindeki etkenler

Toparlayıp şuraya bağlamak istiyorum: Bugün ortada biraz yeni bir durum var ve bu yeni durumun geçmişteki köklerine özetle işaret etmiş oldum. Son dönemde gündeme yavaş yavaş belirgin bir tutum

Halk hareketi içinden çıkan ve geçmiş devrimci kimliğin dejenerasyonunun, o kimlikteki tasfiyeci erime ve bozulmanın ortaya çıkardığı yeni reformist akımların düzen solu ile ilişkilerdeki zaaflığına, onunla ittifak eğilimlerine ilişkin ek bir şey söylemek istiyorum. Kürt ulusal hareketi en itibarlı, en güçlü olduğu ve militan bir kitle hareketliliğine dayandığı bir dönemde, tutup bir özel savaş partisi olan SHP ile ittifak yaptı. Bu ittifak üzerinden parlamentoya girmeyi denedi. Eğer 1991'in SHP'si ile ittifak kuruluyorsa, birileri de bunu 1998'in CHP'si ile yapmakta çok fazla bir sakınca görmeyebilir. Bu noktada Kürt hareketinden kendilerine gelebilecek ilkeli bir ideolojik basınç da sözkonusu değil. Ama, diyeceksiniz ki, bu ittifaktan fazlasıyla zararlı çıktıkları pratikte görüldü. Fazlası ile zararlı çıktıklarını devrimciler söylüyorlar, ama acaba Kürt yurtseverleri de öyle söylüyorlar mı? Pekala kalkıp bize karşı, parlamentoya bir grup sokmuş olmanın, orada politik bir etki ve yankı yaratmış olmanın, gene de büyük bir politik başarı olduğunu söyleyebilirler. Dolayısıyla, bu açıdan da, ulusal hareketin zamanında attığı bu adımın düzlediği bir yol var.

değişikliğinin girdiğini görmek durumundayız. Bunu besleyen etkenler nelerdir? İyi düşünülürse daha anlamlı bir takım şeyler belki formüle edilebilir. Benim ilk bakışta görebildiğim şunlar.

İlkin, bu akımlar kesinlikle parlamentoda politika yapmak istiyorlar. Bunu hakedecek bir kitle desteğine ve düzen nezdinde gerekli meşruiyete sahip olduklarını düşünüyorlar. Bunu "emek-barış-özgürlük" platformu üzerinden denediler, bir şansları olmadığını gördüler. Dahası bu girişimin belli sorunlar yarattığını da gördüler. Hem kendi içinde, hem de düzenin kendilerine gösterdiği kayırmada belli problemlere yolaçtığını gördüler. 20 Aralık '95 seçimlerinden çıkarılmış belli sonuçlar olmalı. Bugüne kadar dile getirilmemiş olabilir. Bir seçimin yakınlaştığı dönemde dile gelir. Kaldı ki, ÖDP bu ara dönemde erken seçim istemine paralel olarak sol birlik projesini dile de getirdi.

İkincisi ve belki ilkinden de önemlisi, 28 Şubat sürecinin yarattığı atmosferdir. Dinsel gericiliğin kazandığı büyük gücün boyutlarını, etkisini, potansiyel imkanlarını ünlü MGK brifingleri somut olarak toplumun gündemine soktu. Ordu bu gelişmeyi maddi verileriyle herkesten daha dikkatli izlediğini bu brifinglerle ortaya koydu. Ordu kendi operasyonu çerçevesinde, dinsel gericiliğin hangi holdinglerden, mali imkanlardan güç alarak, beslenerek büyüdüklarini, ne kadar okulları, günlük gazeteleri, dergileri, televizyonları, radyoları olduğunu ortaya koyan gerçekten ürküntü veren bir tablo sundu. Dinsel gericiliğin Refah-Yol hükümeti sürecinde sergilediği bir dizi tutumu da bu doğrultuda etkili bir biçimde kullandı.

Gene aynı olgunun bir başka boyutu olarak, sözkonusu ordu brifingleri ve ona eşlik eden koordineli propaganda şeriat tehlikesi üzerine toplumda genel bir basınç yarattı. Laikliğin tehlikede olduğu, irticanın öncelikli tehdit haline geldiği, bastırılmazsa iktidar olma potansiyeli taşıdığı üzerinden yapılan ve toplumu gerçekten etkileyen bir propaganda oldu bu. Biz o zamanki değerlendirmelerimizde de modern yaşam değerlerine alışmış kent orta sınıflarında, modern küçük-burjuvazinin üst kesimlerinde bunun belli bir ürküntü yarattığına işaret ettik. Kendi gücü ile bu mücadeleyi verme imkan ve yeteneğinden yoksun olan bu kesimlerin kolayca ordunun yarattığı zemine, onun ortaya koyduğu politik ağırlığa yedeklenebileceğini ortaya koyduk. "Ne şeriat, ne darbe!" şiarı ile ortaya koyduğu tutum, rağmen, darbeyi somut ve gerçek bir tehlike saymadığı ölçüde, ordunun irticaya karşı

operasyonuna özellikle ÖDP tabanında belli bir sempati ile yaklaşıldığını düşünüyorum. Aynı şey bir ölçüde EMEP için de düşünülebilir. Fakat EMEP, bu ülkede ancak orduya muhalefet edilerek devrimcilik iddiası taşınabileceğini çok iyi bilen bir akım olduğu ölçüde, bu konuda biraz daha dikkatli. Kaldı ki, işçi popülizmi üzerinden geliştirdiği politika tarzı bu dikkati ayrıca gerektiriyordu. İşçilerin ve halkın birliğini yapay ayrımlara dayalı olarak bölmeye karşıtlık vb. üzerinden, görünürde kendi tutumunu mümkün mertebe haklı gösterme eğilimi içerisinde de oldu. Üçüncüsü, 28 Şubat'ı da tamamlayan bir olgu olarak, devletin siyasetinde belli bir değişimi anlatan "Milli Siyaset Belgesi" ve bu belgede "aşırı sol"un önemli bir kısmının geline yerde "ılımlılaştığı" tespiti var. Bu belgede; solun belli kesimlerinin hala tehlike olmayı sürdürmekle

birlikte, önemli bir kesimin artık ılımlı bir çizgiye kaydığı net bir biçimde dile getiriliyor. Bu tespitlerin düzenin izlediği temel politikalara dayanak oluşturduğunu ise biliyoruz. Siyaset Belgesi, devletin gizli anayasası işlevi görüyor. İlimlileşme, düzenle uzlaşmanın resmi dildeki tanımlanmasıdır. Bastırma, ezme hareketleri ile terbiye edilen ve böylece ılımlı çizgiye çekilen solu ardından düzene entegre etmek, bunun gerektirdiği açılımları yapmak, emperyalizminin dünyanın dört bir tarafında bu tür rejimlere izlettiği çizginin çok temel bir boyutudur. Ezmekle kalmayacaksınız, teslim aldıktan sonra bünyeye entegre etmeyi de başaracaksınız -sorunu aynen böyle formüle ediyorlar.

Bu belli adımlarla ve bu adımlara aracılık edecek halkalarla olur. Örneğin ılımlı sola karşı izlenen kayırcı politika ile olur, artı bu eklemlemeyi sağlayacak elverişli halkalarla olur. Resmi düzen solunun işlevi de, bu çerçevede oynayabileceği rol. üstlenebileceği misyon da bu noktada beliriyor. Doğaldır ki bu bir DSP ile olmaz. Ecevit'in temsil ettiği çizgi ve onun partisi DSP, bu açıdan çok yıpranmış bir parti. Bu yıpranmışlığı gidermek için bugüne kadar herhangi bir çaba da sarfetmedi. Bundan dolayıdır ki normalde bu rolü herşeye rağmen oynayabilecek olan parti CHP'dir. Bugüne kadar düzenin karar ve icra odakları istemediği için CHP'nin uzak durduğu kendi dışındaki sola bugün belli bir ılımlı yaklaşım göstermesinin gerisinde, "Siyaset Belgesi"ndeki eğilimin açtığı zemin var. Dikkat edin, CHP hiçbir taviz vermiyor, bir açılım yapmıyor. Sadece, bu sol bizim akrabamızdır, biz bununla birleşmeyeceğiz de kiminle birleşeceğiz, diyor. Bir parti yöneticisinin ettiği bu sözler üzerine en azından bugüne kadar herhangi bir tartışma gelişmiş değil. Medya buna karşı çıkmıyor ya da buna karşı bir tartışma yürütmüyor, siz ne yaptığının farkında mısınız demiyor. Demagojik bir girişim olduğu zaman, bir af tartışması çıktığı zaman örneğin, bütün bir medya kalemşörleri ayağa kalkabiliyorlar. '74 affının yarattığı tahribatı hepimiz biliyoruz, af tehlikelidir, diyebiliyorlar. Ama CHP Genel Başkan yardımcısının bu açıklamaları herhangi bir probleme yol açmıyor.

Dördüncü bir etkeni, 28 Şubat sonrası sürece bir ek olarak belirtebilirim. Kürt hareketinin yükselişi karşısında cumhuriyet ideolojisi Kemalizm 28 Şubat'la birlikte yeniden belli bir taze kan edinebildi. Böyle bir rüzgar estirildi ve küçümsenemez bir etki yaratıldı. Yoğun bir cumhuriyet vurgusu, bu çerçevede

Kemalizmin ideolojik bir basıncı var. Bu basınç solda, özellikle reformist solda yankı buldu: "Tamam Kürt ulusal hareketi haklı, tamam kirli savaş kötü, ama kendi tarihimizi de bu kadar inkar edemeyiz, kemalist devrimin kazanımlarını görmezlikten gelemeyiz, Mustafa Kemal'i bu kadar inkar edemeyiz. Kürt hareketinin etkisinde kalarak Kemalizm'e karşı inkarcı davranıyoruz", vb... Bunlar çok erken bir tarihte Söz dergisinin sütunlarına bile yansdı. ÖDP içerisinde bu tartışma başladı ve en büyük yankısını da özellikle Dev-Yol kalıntıları şahsında buluyor. Bunu, 28 Şubat'la oluşan özel dönemin yarattığı etkilerin yansımalarından biri olarak belirtmekte fayda var. CHP ile, özellikle İP'le bu kadar kolay yakınlaşmanın gerisinde aynı zamanda bu var. Kemalizme bu yakınlaşmanın Kürt sorunu karşısında yeniden sosyal-şoven konuma dönme anlamına geldiğini de unutmayalım. Aslında reformist küçük-burjuva solu bu konumunu hiç kaybetmemiş, Kürt sorununda "siyasal çözüm"ü bir demokratikleşme olanağı saydığı ölçüde, sadece geri plana itmişti. Ne zaman ki düzen cephesinde "siyasal çözüm" tartışmalarının gücü kırıldı, ne zaman ki Kemalizm rüzgarıyla elele bir şovenizm rüzgarı topluma pompalandı, reformist küçük-burjuva solu da bu noktadan itibaren Kürt hareketinden uzaklaştı, bastırılmış sosyal-şoven önyargılarına geri döndü. ÖDP şahsında, onun Dev-Yol ve TKP artıklarından oluşan kanadında, bu bugün açıkça gözlenebiliyor.

Seçimler döneminde bu konudaki eğilimler daha belirgin hale geliyor. Seçim öncesi bazı ilişkilere de yansıyor. KESK bünyesindeki gelişmeleri kastediyorum. Bugüne kadar yurtseverler ile eski Dev-Yol'cuların ittifakı değişmez bir uygulamaydı. Yakın yıllara kadar yurtseverler KESK'te devrimci akımlarla değil, Dev-Yol artıklarıyla işbirliği yapıyorlardı. '91-92'de, Tüm-Sağlık Sen'den bizim gibi bazı devrimci akımları tasfiye edip birlikte yönetimi alıyorlardı. Bu politika yıllardır sürdürüldüğü halde geline yerde bu ittifakın belirgin bir biçimde değiştiğini, değişik bir gruplaşmanın ortaya çıktığını görüyoruz. KESK bünyesindeki en geri sendikaların birinde, ana dilde eğitimin bir tüzük maddesi haline getirildiği ve Kürt sorununun karşısında böyle bir hassasiyet gösterildiği Eğitim-Sen'de bu değişimi açıkça görüyoruz. Saflaşmadaki ve ittifak ilişkilerindeki bu değişim, çok ciddi bir siyasal olay sayılmalıdır. ÖDP'nin temsil ettiği sosyal-reformist akım, artık yerel KESK kongrelerinde İP ve CHP ile ittifakı seçiyor. İlerici muhalefet saflarından kopup düzen cephesi içerisinde yerini alıyor. Bunu aynen böyle anlamak gerekiyor, başka türlü anlamının olanağı yoktur. Ve bunlar, İP'in ordu ve Kürt sorunu üzerinden en büyük gericiliği yaptığı bir sırada ve CHP'nin son kongresinde tekeli medya tarafından alkışlanan bir platform ortaya koyduğu bir dönemin ardından oluyor.

Düzenin hesapları ve reformist solun beklentileri

Niye kendilerini bu kadar kolay düzene teslim ediyorlar, diyeceksiniz. Bunun nedenlerini anlatmaya çalıştım. Ama bu öyle görüldüğü gibi çok kaba bir teslimiyet de değil. Gerisindeki hesap oradan kendine yeni bir politika alanı açmaktır. Reformist-parlamentarist bir akım bu. Politikanın asıl olarak parlamentoda yapılabileceğine inanıyor. Mücadele, sokaklar, yığınlar, kitle hareketi, bunlar sosyal-reformist akımlara göre değil. Çok değişik yollarla, kitle örgütlerinin tepesi, parlamento platformu vb. yollarla politika yaparlar. Seçimler yaklaşıyor. Bunların kendilerince muhakkak ki hesapları,

28 Şubat'ı da tamamlayan bir olgu olarak, devletin siyasetinde belli bir değişimi anlatan "Milli Siyaset Belgesi" ve bu belgede "aşırı sol"un önemli bir kısmının geline yerde "ılımlılaştığı" tespiti var. Bu belgede: solun belli kesimlerinin hala tehlike olmayı sürdürmekle birlikte, önemli bir kesimin artık ılımlı bir çizgiye kaydığı net bir biçimde dile getiriliyor. Bu tespitlerin düzenin izlediği temel politikalara dayanak oluşturduğunu ise biliyoruz. Siyaset Belgesi, devletin gizli anayasası işlevi görüyor. İlimlilaşma, düzenle uzlaşmanın resmi dildeki tanımlanmasıdır. Bastırma, ezme hareketleri ile terbiye edilen ve böylece ılımlı çizgiye çekilen solu ardından düzene entegre etmek, bunun gerektirdiği açılımları yapmak, emperyalizmin dünyanın dört bir tarafında bu tür rejimlere izlettiği çizginin çok temel bir boyutudur. Ezmekle kalmayacaksınız, teslim aldıktan sonra bünyeye entegre etmeyi de başaracaksınız -sorunu aynen böyle formüle ediyorlar.

taktikleri var. "CHP bizden yararlanır, ama biz de ondan yararlarız" hesabıyla buna özel bir eğilim duyuyorlardır. Eğer beklenen sonuçlara varırsa, böylece burjuvazi, onun yönetim odakları, böyle bir operasyonla aslında çok büyük bir iş başarmış olurlar. Zira toplumsal muhalefeti belirgin bir biçimde bölüp, orada önemli mevzileri elinde tutan bazı akımları kendilerine yedeklemiş oluyorlar. Genel planda bunun böyle bir sonucu var. Bunun bir parçası olarak, devrimci hareketi de iyice yalnızlaştırmış oluyorlar. Devrimci hareketin fiilen kendi yedeğine alacağı bazı güçleri, tersinden onlar kendi yedeklerine almış oluyorlar.

Ve nihayet böylece Kürt hareketi yalnız bırakılıyor, ki Kürt hareketine karşı mücadele devlet için temel önemde bir sorun. Eğer bu operasyon başarı ile sonuçlanırsa, ÖDP şahsında önemli bir sosyal-reformist akımın İP ve CHP ile blok oluşturarak ilerici yurtsever hareketten kopması, Kürt hareketine de vurulmuş önemli bir darbe olacaktır.

Böylece, bu olayın önemli bazı sonuçları olduğunu görüyoruz. 28 Şubat sayesinde sendikaların nasıl MGK çizgisine alındığını, hemen o zemin üzerinden bu işin nasıl ESK'ya bağlandığını biliyoruz. DİSK, ESK ile kafeslendi, oraya bağlandı. Türk-İş zaten her zaman o kafesin içindeydi. İP 28 Şubat'la birlikte kendi istediği zeminin doğduğunu gördü. Çok zorlanmadan, tersine bu işin gönüllüsü olarak düzen solu haline geldi. Artık generallere akıl hocalığı yapıyor. Şimdi de ÖDP gibi akımlar CHP üzerinden bir ittifak platformuna çekiliyor ve bu ÖDP'nin etkin olduğu bütün mevzilerin CHP ile paylaşılması noktasına varıyor.

Ben EMEP'in de ilerde bu sürecin çok dışında kalacağını zannetmiyorum. Kuşkusuz EMEP bugün için biraz daha mesafeli davranıyor. Ama nasıl bir atmosfer yaratılacağına bağlı olarak, kendi dışındaki dinamikler bu konuda gönlünde yatana açığa vurmasını kolaylaştırırsa, ilerde böyle bir sürecin içerisine pekala girer. Eğer HADEP'le anlamlı bir ittifak oluşturamazsa, böyle bir sürecin içerisine girer. HADEP şu veya bu nedenle CHP'nin eksenini oluşturduğu bir ittifakta yerini bir biçimde bulursa, EMEP'e haydi haydi yol görünmüş olur. EMEP'in şimdi biraz daha dikkatli, biraz daha ihtiyatlı olduğunu, MGK'nin 28 Şubat'la açtığı zemine karşı belli bir hassasiyet ortaya koyduğunu biliyoruz. Ama öte yandan, onun kendi "demokratikleşme" açılımını tam da bu dönemde, üstelik TUSİAD'ın demagojik açılımının hemen ardından yaptığını da biliyoruz. Bu hareketin çelişkili durumunu görmek gerekiyor.

Yaklaşan parlamento seçimlerinin sosyal-reformist akımların bu eğilimlerini güçlendirdiğini, onları bu konuda istahlandırıldığını söyledim. Bunlar yoz reformist akımlar oldukları ölçüde çıkarıcı, kariyerist ve pragmatiktirler. Parlamento girmek onlar için

önemli bir sorundur. Bu aynı zamanda bir siyasal çıkar, kariyer mücadelesidir. CHP açısından soruna daha dar baktığımızda, olayın şöyle yönleri var. CHP, DYP ile hükümet döneminden beri yurtsever ve devrimci kitle nezdinde bir kirli savaş partisidir. Bir İMF partisidir, bir 5 Nisan Kararları partisidir. Özelleştirmeye karşı bir tavır yok, İMF politikalarına karşı hiçbir tavır yok. Avrupa emperyalizmiyle entegrasyona karşı bir tavır yok (tersine, Baykal Gümrük Birliği antlaşmasını dışişleri bakanı olarak kotarmış olmakla övünüyor). Dış yayılmacı siyasetin bir parçası, olağanüstü hal uygulamalarının bir parçası. Kürdistan'da yürütülmekte olan kirli savaşın hala da aktif ve gönüllü destekleyicisi... Böyle bir

partinin imajını biraz düzeltmesi gerekiyor. Reformist solla cilveleşmesine tam da buradan bakmak gerekir. Zira kendi solunun verebileceği bir destek kadar, onun sol imajını düzeltebilecek başka herhangi bir etkili gelişme düşünülemez. İkincisi, bu güçler belki oy tabanı bakımından önemli güçler değil. Ama CHP'nin kendi solu CHP'ye göre enerjik bir kesimdir. Biz bunlara yılgın, küçük-burjuva, sosyal-reformist diyebiliriz, ama CHP'ye göre onlar dinamizmi olan güçlerdir. Bir seçim ittifakının gerçekleşmesi durumunda bunlar CHP için seçimlerde gerçekten önemli bir pratik çalışma kapasitesi oluşturacaktır. CHP'nin seçim vesilesiyle her halükarda bir parça gündeme getireceği sosyal demagojiye inandırıcılık da kazandıracaktır. Her parti sosyal demagojiyi biraz yapar. Bugün Cindoruk'un partisi bile memur maaş zammı vb. üzerinden bunu yapmak ihtiyacı duyabiliyor.

"Siyaset Belgesi"ne ilişkin iki nokta ekleyebilirim. Dinsel gericiliği dizginlemek ihtiyacı beraberinde solun biraz güçlenmesine göz yumma ihtiyacını getiriyor. Dinsel gericiliğin düzen solu ile dengelenmesi ihtiyacını getiriyor. Resmi düzen solu bunu kendi gücü ile başaramıyor, ama kendi solundan bir destek alırsa, böylece o arzu edilen güçlenmeye bir parça ulaşabileceğini de düşünüyor. İşin böyle bir yanı da var. Birkaç on yıldır devrimci toplumsal muhalefet dinsel gericilikle dengelenmeye ve dizginlenmeye çalışılıyordu. Şimdi dengesi çok iyi tutularak bir parça "ılımlı sol"un güçlenmesine göz yumulmak isteniyor. Siz generallerin DSP ve CHP gibi partiler halen niye güçlenmiyorlar diye hayıflandıklarına, yakındıklarına da inanabilirsiniz. Nasıl ki hala RP birinci parti olmaktan çıkmadı diye yakınıyorlar ise, sosyal-demokrat partilerin beceriksizliğine de hayıflanıyorlardır. Çünkü bu dönemdeki politik yönelim bunu gerektiriyor. Dinsel gericiliğe karşı operasyonun arzu edilen sonuçlara varması ve düzenin o çerçevede dengesinin sağlanabilmesi için, kitlelerin biraz da sol demagojilerle dizginlenmesi bugün için bir ihtiyaç.

Düzenin sosyal-reformist akımlar üzerinden bu operasyonu belli bir başarı sağlasa bile bunun bazı yan sonuçları da olacaktır. Böyle bir ilişkinin resmi düzen soluna bir itibar kazandıracağını söylüyoruz. Ama tersinden de bu, sosyal-reformist akımlara epeyce itibar kaybettirecektir. Onları halihazırda tuttukları kitleler nezdinde bir parça yıpratacaktır. İkincisi, ÖDP belirgin bir biçimde heterojen, içinde farklı eğilimler taşıyan, Kürt sorununda hassasiyetler barındıran bir partidir. İP ve CHP eksenine tabi olmanın yaratacağı iç gerilimler, iç çatlaklar, belki bölünmeler muhtemeldir. Uygun bir vesilenin ortaya çıkması kaydıyla bölünmeye yatkın bir yapısı var. Hatta bazıları, bu parti hala nasıl bütünlüğünü koruyabiliyor

diye bugünden şaşkınlık da gösterebiliyorlar.

EMEP ise görünürde homojen bir partidir. Ama EMEP'ten güç koparıp alan bir hareket olarak biz çok iyi biliyoruz ki, onun bünyesinde de çok ciddi çelişkiler, huzursuzluklar ve arayışlar var. Özellikle geriye dönük daha belirgin yeni adımların ortaya çıkması durumunda, yeni gelişmelerin, yeni kopmaların ortaya çıkacağını da biliyoruz. Son günlerde yayınlanan ve EMEP'e egemen çizgiyi açıkça reformist olarak niteleyen broşür (söz konusu broşür Haziran '98'de yayınlandı-Red) bunun somut bir kanıtı. CHP ile bir ittifak girişimi EMEP bünyesinde çok ciddi karışıklıklara yol açar, bu çok kesin. Bu nedenle kısa dönemde beklenebilir bir gelişme değil bu.

Soldan sağa doğru yer değiştirmeler...

Tuna: '80 sonrası burjuva partilerin tek programlı hale gelmelerinin demagojik muhalefet ortamını ortadan kaldırdığını, saldırıların emekçilere karşı tek politika olarak uygulandığını, böyle bir programda birleşmiş olmak üzerinden düzen partilerinin işlevsizleştiğini öteden beri söylüyoruz. Sosyal-demokrasinin bunun içerisinde, '80 öncesinden farklı olarak, belirgin bir sosyal demagojiyi bile kullanmadığını, kullanmadığını da biliyoruz.

Sosyal-demokrasinin solundaki sosyal-reformist akımlara gelince, onlara daha genel planda bakmamız gereken yönler olduğunu düşünüyorum. Düne kadar bunların nesnel olarak ilerici bir muhalefet yaptığını, bugün ise yeni gelişmelerle doğrudan resmi düzen soluna, dolayısıyla düzenin yedeğine kaydıklarını tespit ediyoruz. Öte yandan, devrimci akımların güç birliğine dayanan devrimci odaklaşmanın da bugün bir şansı olmadığını söylüyorsak, artık bir sınıfın temsilcisi, politik bir parti olarak hareket edeceğimize göre, bunların karşısına bizzat biz bir taraf olarak çıkabilmeliyiz. Sosyal-reformizmin programatik olarak eleştirisinin yanında, sadece bugünkü güncellikle değil de sürekliliği olan bir tarzda, varsa içerisindeki parçalanmaları politik planda destekleyen, bunun içlerinde bir tartışmaya dönmesine yönelik bir çaba da göstermemiz gerekiyor. Bizim kitle hareketi içerisindeki politik örgütsel etkimizin sınırları kuşkusuz hala da son derece dardır. Ama herşeye rağmen tek gerçekçi ve aslında mecbur olduğumuz tutum budur.

Sosyal-reformist akımların çok parçalı yapısının resmi düzen solu ile açık ya da utangaç ittifak arayışını zora sokan yanları var. Bu, bir kere bir nesnellığı tanımlamak açısından önemli. Homojen örgütsel yapısıyla EMEP'in bu alanda sorunu daha az görünse de, o bugün hala resmi düzen soluyla kendi arasına belli bir sınır çizmeye çalışıyor. Kendi politik hedefleri çerçevesinde CHP'yi de kullanacağını iddia eden bir taktiği, belli rahatsızlıklar yaratsa da, tabanına kabul ettirme şansı yine de var. Ama, özelleştirmeyi savunan bir CIIP'yle, ya da Kürt sorununda inkarcılığı savunan bir İP ile, HADEP, EMEP ve ÖDP'yi biraraya getirmek çok zor. "Emek-barış-özgürlük" bloku gibi demokratik bir platformda birileri emeği, birileri barışı öne çıkarıyorlardı. Bülent Tanla'nın açıklamasından hemen sonra, İşçi Partisi basın açıklaması yapıyor ve "biz tamam da ÖDP nasıl olur" diyebiliyor. Çünkü, ÖDP "mandacı sol" onlar için. HADEP'i tecrit etmeyi hedefleyen ve Kürt sorunu konusunda ÖDP'yi içine alan bir tutum, SİP'i, EMEP'i aynı ölçüde kolay yedekleyebilir mi? Bu önemli bir sorun. Düzenin seçimler vasıtasıyla ÖDP gibi amorf, parlamentarizme daha yatkın, sokaktan ve örgütlülüğten daha uzak bir yapıyı kolay yedekleyebileceği, Dev-Yolcuların sosyal-

Yakın yıllara kadar yurtseverler KESK'te devrimci akımlarla değil, Dev-Yol artıklarıyla işbirliği yapıyorlardı. '91-92'de, Tüm-Sağlık Sen'den bizim gibi bazı devrimci akımları tasfiye edip birlikte yönetimi alıyorlardı. Bu politika yıllardır sürdürüldüğü halde geline yerde bu ittifakın belirgin bir biçimde değiştiğini, değişik bir gruplaşmanın ortaya çıktığını görüyoruz. ÖDP'nin temsil ettiği sosyal-reformist akım, artık kongrelerde İP ve CHP ile ittifakı seçiyor. İlerici muhalefet saflarından kopup düzen cephesi içerisindeki yerini alıyor. Bunu aynen böyle anlamak gerekiyor, başka türlü anlamının olanağı yoktur. Ve bunlar, İP'in ordu ve Kürt sorunu üzerinden en büyük gericiliği yaptığı bir sırada ve CHP'nin son kongresinde tekelci medya tarafından alkışlanan bir platform ortaya koyduğu bir dönemin ardından oluyor.

sovenizme daha yakın tutumu üzerinden onu HADEP'ten koparabileceği düşünülebilir. Ama seçimlerin de ötesinde önemli olan, sosyal-reformizmin değişik kanallar üzerinden düzene bağlanmasıdır.

Solda üç ana reformist odak derken, bunların toplumda az-çok farklı kategorilere oturduğunu söylüyoruz. İP '89'da işçi hareketi üzerinden politika yapmaya çalışıyordu. Çok özel bir tarzda işçi seçeneği gibi toplantılarla örgütlülüğünü bunun üzerine kurmaya çalışıyordu. İP şimdi artık bu platformda değil. Düne kadar sınıfı bir parça tutan bu sosyal-reformist parti, politik etkisine ve belli bir örgütsel yapısına rağmen, bugün işçi sınıfını hareketi içerisinde EMEP'in gerisinde kaldı. "Büyük politika" ve CHP ile ittifak çerçevesinde bir tutuma kaydı. EMEP ise dünkü İP'in yerini doldurdu. (...)

Sosyal-reformizme karşı asgari bir devrimci odaklaşma yaratmanın, devrimci güçlerin birlik ihtiyacı karşısındaki ciddiyetsizliklerinin ötesinde bir zorluk taşıdığını düşünüyorum. Devrimci akımlarla 1 Mayıs gibi bir hareketlilik ortamı üzerinden birlik yapma olanakları vardır. Ama bir seçim sürecinde politik bir karşı odak yaratmak çok daha zordur. Örneğin DHKP-C, politik temelde kendini varedemeyeceğini, varetmediği yerde de reformizmden ayrılamayacağını düşündüğü yerde, boykot taktiğine yöneliyor. Aslında bu bir bakıma bir apolitizm göstergesidir. Başka bazı grupların '95 yılındaki tercihini de böyle yorumlamak mümkün.

Öte yandan, devrimci-demokrat akımlar nasıl oluyor da sosyal-reformist akımların platformuna bu kadar kolayca düşebiliyorlar? Bu aynı zamanda, sosyal-reformist akımların özelleştirmeci CHP ile işbirliğine bu kadar kısa sürede nasıl hazır hale gelebildikleri sorusudur. Toplumda sol politizmin alanı daraldığı ölçüde, sağa kayan her akım solun potansiyelini daha da küçülten bir etki yapıyor. Birileri, bu küçülme ölçüsünde, boşaltılan platformu doldurma sürecini yaşıyor. CHP sosyal demagojiden vazgeçiyor, özelleştirmenin doğrudan savunusunu yapmaya başlıyor. Bu kez sosyal-reformizm onun alanını doldurmaya yöneliyor. Devrimci küçük-burjuva akımlar ise, sosyal-reformizmin artık Kürt hareketine mesafeli tutumu üzerinden, hiç değilse bugün asgari temelde onurlu bir barış, HADEP'e destek olmak, demokratik kurumlara karşı saldırılarda bir savunma çizgisini tutturmak üzerinden sağa doğru yol alıyor. Devrimci gelişme süreçleri zorlandığı veya bunun olanakları hissedilemediği ölçüde, yasal sol platformlara kayan ve alttan alta biriken devrimci patlama dinamiklerini göremediği ölçüde güvensizliğe düşen bir devrimci hareket gerçekliğiyle karşı karşıya kalıyoruz. Sürecin genel planda neden sağa kaydığını, buradaki yapısal öğeleri irdeleyip göstermemiz gerekiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
'95 seçimlerinde sadece tek bir alanda

deneyimimiz var. Ama geldiğimiz yerde, sınıfın devrimci temsilcisi olarak, seçimlerden politik planda etkin bir biçimde yararlanmalıyız. Sağa kayanları olduğu gibi sola kayanları da politik planda etkileme imkanlarına yönelmeliyiz.

Bir karşı odak olabilmeliyiz

Sergen: Seçimlerde devrimci karşı alternatif olarak ne ileri süreceğiz? Kuşkusuz ki devrim alternatifini. Ama bunun ne ölçüde karşılık bulacağı konusunda bir zorluk alanı ortaya çıkıyor. Sosyal-reformizmin durumu belli, uzun uzun değerlendirmeler yapıldı. Devrimci demokrat güçlerin durumu da ortada. Gerçek anlamda devrimci güç birliği çerçevesinde bir

odaklaşma yaratmak mümkün gözüküyor. Dolayısıyla yapılması gerekeni kendi gücümüze ve olanaklarımıza dayanarak yapacağız.

Sahip olduğumuz bir takım avantajlar üzerinden baktığımızda, yapabileceğimiz şeyler olduğunu düşünüyorum. Biz öteden beri bu avantajlara sahibiz. Örneğin, 28 Şubat'ın ardından yaptığımız değerlendirmeler bugün de bütün canlılığını koruyor. Bu bir saldırıydı ve bu saldırı sadece sosyal-reformizm değil, devrimci demokrasi cephesinde de gediklere yol açtı, büyük bir gerileme ortaya çıkardı. Çünkü bu saldırı salt devletin çıplak şiddeti biçiminde gelmiyordu. Aynı zamanda, sonuçları hala yaşanan politik bir cereyan ve ideolojik bir saldırıydı. Devrimci-demokrat akımların programları, politika zeminleri, sosyal-sınıfsal karakterleri, bu saldırıya dayanıklı değildi, buna direnemediler. Sosyal-reformistler ise zaten fazlasıyla açıklılar. Uzun bir süredir liberalleşme süreci yaşayan sosyal-reformist akımların, bir kitle hareketliliği üzerinden güç toplamadıkları ölçüde, işaret ettiğimiz koflukları bugün daha belirgin görülüyor. Bu dönemde ÖDP'sinden EMEP'ine "demokratik Türkiye" açılımları yapıldı. Sadece bununla da kalmadı. DHKP-C de "demokratik anayasa" ile daha geri bir mevziye kaydı. SİP buna 28 Şubat yürüngesinde "gericiliğe karşı savaş" olarak eklendi...

İP bugün MGK'nin bütün politikalarını militanca savunan bir parti. Şimdi yeni sol güçler buna ekleniyor. Milli Siyaset Belgesi'nde tanımlanan "ılımlı sol" alabildiğine ehlileştiriliyor. Bu aynı zamanda toplumun ileri kesimlerini düzenin politikalarına yedeklemek anlamına geliyor. Şeriat karşıtlığı üzerinden bir denge oluşturulmaya çalışıldığı bir yerde, en iyi yararlanılabilecek güçler bunlardır. Karşı bir dengeleyici kuvvet en iyi bunlar üzerinden yaratılabilir.

Devrimci demokrasinin ise buna karşı yapabileceği pek bir şey yoktur. Kürt ulusal hareketinde de devrimci harekette de tam bir gerileme söz konusu. İşçi hareketi zaten sendika bürokratlarının boyunduruğu altında. Eskiden iyi kötü orta kademe sendika bürokratları üzerinden güdük de olsa bir muhalefet vardı, bugün o da yok. Politik dinamizmi olan bir taban hareketi olarak kamu çalışanları hareketi de, KESK yönetimindeki reformizm eliyle teslim alınmaya çalışılıyor. Bunda hayli de mesafe alınmış durumda.

Bütün bu olumsuz tabloya rağmen, bir karşı saldırı içerisinde olmamız gerekiyor. Bunu sadece maddi güçler üzerine düşünmemek gerekir. Biz bir kongre topluyoruz, parti olacağız. Düzene alternatif politik bir odak olacağız. Güçleri yaratan doğru perspektiftir, doğru politikadır. Bugün toplumun geniş kesimlerini sarsamayacağımız açık, ama toplumun tümüne seslenmek durumundayız. Elbette öncelikle onun ileri öğelerine, işçi hareketi içerisindeki, kamu çalışanları

içerisindeki öncü unsurlara, potansiyellere, devrimci hareketin bünyesindeki diri güçlere politikalarımızı taşımamızdır. Bu güçleri bugün bir araya getiremiyoruz, ama politika o güçleri zamanla yaratacaktır.

Bir diğeri, ideolojik bir karşı saldırı içerisinde olmalıyız. Bugün İP gerçekten ideolojik bir saldırı yürütüyor. Gücünün ötesinde bir etki yaratıyor. Resmen kanal açıyor, dört tane milletvekilini kendi yürüngesine alıyor, kemalist aydınları etkiliyor. DSP'li, CHP'li milletvekilleri onun tezlerini dile getiriyorlar.

Aynı şeyi kendi cephemizden yapabilmeliyiz. Karşı bir ideolojik saldırı içerisinde olmalı ve müdahale etmeliyiz. ÖDP'nin içerisinde Kürt sorununa duyarlı kesimlere, EMEP'in tabanındaki arayışlara, 28 Şubat'ın rüzgarına yelken açan SİP'e ve İP'e karşı ciddi bir ideolojik mücadele yürütmeliyiz.

Düzenin sosyal-reformist solu tam olarak yedeklemesinin olumsuz etkileri

Temmuz: Sosyal-reformizmin politik konumundaki değişim üzerine söylediklerimiz, son süreçte yaşananlar bir yönüyle yeni. Düzenle devrim güçlerinin cepheden karşı karşıya geldiği yerlerde, sosyal-reformist akımlar zaten her zaman düzenin yedeği konumundalar. 1 Mayıs bu açıdan karakteristiktir. 28 Şubat'la başlayan süreçle beraber tekil noktalarda düzene yedeklenmenin süreklileşme eğilimi gösterdiğini görüyoruz. Seçimler bu süreci hızlandıracak ve ona yeni boyutlar kazandıracak.

Aslında bu değişimin en azından ÖDP şahsında bahar sürecinde hızlanarak kendisini göstermeye başladığını düşünüyorum. Devlet bahar sürecindeki kitle hareketine karşı bir tutum olarak sivil faşist terörü yeniden devreye soktu. 1 Mayıs günü bu saldırı dizginlerinden boşaldı. Akın Birdal'ın vurulması ile tepe noktasına ulaşan kapsamlı bir saldırıydı bu. Düzenin iktisadi-politik manevra olanaklarının daraldığı, bütün düzen partilerinin tek bir programda ortaklaştığı bir dönemde, bugün reformistlerin denetimindeki demokratik mevziler dahi rejim için tahammül edilmez oluyor. Zira bunlar ilerici muhalefetin elinde olan mevziler anlamına geliyor. Cumartesi Anneleri, yasal günlük basın, KESK'deki dinamikler vb. bugün ağırlıklı olarak reformistlerin denetiminde olsa da, sıkışmışlığı ortamında düzeni fazlasıyla rahatsız ediyor.

Belli mevzilerin reformistlerin elinde olması rejim açısından herşeye rağmen bir güvence kuşkusuz. Ama kitle hareketinin seyrinin bir parça değişmeye başladığı yerde, bugünkü demokratik muhalefet düzeyinin yarın hızla devrimci bir dönüşümü yaşayabileceği gerçeği konusunda açık bir bilince sahip. Baharda kitle hareketine karşı gösterdiği karşı saldırı kendini önce Şemdin Sakık'ın sözde itirafları üzerinden koparılan gürültüde ifade etti. Şovenizm azdırılarak, toplumsal muhalefete yönelik ideolojik-politik saldırı fiili fiziki bir saldırı ile birleştirildi. Toplumsal muhalefeti geriletmek, sindirmek üzere harekete geçildi. ÖDP'nin pohpohlanması üzerinden izlenen havuç siyaseti o dönem sopayla tamamlandı.

Bu süreç geçilmesi gereken hızı gösterme işlevi gördü. ÖDP protesto gösterisi düzenleyecekti, devlet izin vermedi, çok kolayından iptal ettiler. A. Birdal'ın vurulması sonrasındaki süreç boyunca yapılan açıklamalarda MGK'yı ayrı bir yere, mafya ve çeteleri ayrı bir yere koydular. Aslında bu MGK'nın ve Aydın'lık'ın çizgisiydi. Daha o dönemde aldıkları tutumlardan, attıkları geri adımlardan, şu an KESK'de yaşanan sürecin izlerini görmek mümkün.

O dönemin çok temel bir ögesi

azdırılan şovenizmdi. Ş. Sakık'ın itirafları kampanyası, Murat operasyonu vesilesi ile generallerin dağda savaşıkları propagandası, asker cenazeleri, gaziler için yapılan törenler vb. ile şovenist bir kampanya örgütlenmeye çalışıldı. Ve bu, işin esasında, Kürdistan'a değil, cephe gerisine, metropellere dönük bir kampanyaydı. Bunun ÖDP'yi çok açık bir biçimde yaladığı sonraki süreçte görüldü. ÖDP burdan kendisi için gerekli mesajı aldı. SİP şahsında zaten öteden beri buna uygun bir yönelim vardı. SİP KESK'te ÖDP'nin tuttuğu yer gibi bir yer tutsaydı, bugün SİP'in konumunun da ne olduğunu çok daha net görürdük.

Düzenin, iktisadi ve siyasi saldırılarına karşı düzen içi sınırlarda, reformistlerin önderliğinde dahi bir kitle hareketine tahammülü yok. Bunu baştan boğmak, mücadele sahnesine hiç çıkarmamak üzerine hareket ediyor. Kitle hareketinde dipten birşeyler gelirse muhakkak ki, bunu idare etmek için bunun tepesinde birşeyler yapmanız gerekir, mecbur kalırsınız. Ama bunun dışında, ne kitlelerin iktisadi-sosyal istemleri için birşeyleri kurcalayıp düzen içi sınırlar içinde de olsa bunun harekete geçirilmesine, ne de çizilen "laik demokratik cumhuriyetlik" çerçevesi dışına çıkılmasına ve Kürt sorununda kısa vadede farklı yönelimlere düzenin tahammülü var.

Seçim süreci bu gelişmelere yeni boyutlar katacaktır. Yerel KESK kongrelerine bakıldığında, belirgin bir şovenist saldırı var. ÖDP'nin buna bir biçimde ortak olması, salt yönetimlere seçilme hesabının ötesinde bir önem taşıyor. "Yurtseverler ile ortak bir liste çıkarmayız" diye tutum alınıyor. Eğitim-Sen bülteninde Kürtçe yazıların çıkıp çıkmaması sorun oluyor. Oysa tüzüğüne dönüp bakıyorsanız, anadilde eğitim hakkı var.

Sosyal-reformizmin düzene yedeklenmesi, devrimci hareketin bir politik kuvvet olamadığı koşullarda, tehlikeli bir gelişmedir. Kitle hareketi yükselir, reformistleri kenara atar, bu başka bir şeydir. Ya da siz politik-ideolojik mücadeleyle birilerini ayırıştırır, bir yere iterseniz, bu da başka bir şeydir. Ama bugün düzenin kendi cephesinden teslim alması, bunun üzerinden ellerindeki mevzileri kötürüm etmesi, tahribatı büyük olacak bir gelişmedir. Kitle hareketinde bir gelişmeyle karşılanamazsa, devrimci hareketin saflarında tasfiyeciliği, moral bozukluğunu, dağınıklığı derinleştirecek bir gelişmedir.

Önümüzdeki sürecin iki temel halkası üzerinde durmak istiyorum. Birincisi, Kürt ulusal sorunu ile ilgili. Düzen, en azından kısa dönemde, bu sorunla ilgili kendince bir tutum aldı. Bu muhtemelen HADEP'in seçimlerde dışta bırakılması biçiminde olacak. Azdırmaya çalıştığı şovenizm ile, HADEP'in, PKK'den ayrılarak düzene yedeklenmesi biçiminde bir politikadan ziyade, tecrit edilmesi hedefi var. Sosyal-reformistlerin de aynı tutuma çekilmesi hedefleniyor. Düzenin bu tutumu bir dönem sonra, "siyasi çözüm" çerçevesinde değişebilir. Düzen Kürt hareketini yedeklemek ve düzen içi bir çözüme yönelmek istese,

Mücadele, sokaklar, yığınlar, kitle hareketi, bunlar sosyal-reformist akımlara göre değil. Çok değişik yollarla, kitle örgütlerinin tepesi, parlamento platformu vb. yollarla politika yaparlar. Seçimler yaklaşıyor. Bunların kendilerince muhakkak ki hesapları, taktikleri var. "CHP bizden yararlanır, ama biz de ondan yararlarız" hesabıyla buna özel bir eğilim duyuyorlardır. Eğer beklenen sonuçlara varırsa, böylece burjuvazi, onun yönetim odakları, böyle bir operasyonla aslında çok büyük bir iş başarmış olurlar. Zira toplumsal muhalefeti belirgin bir biçimde bölüp, orada önemli mevzileri elinde tutan bazı akımları kendilerine yedeklemiş oluyorlar.

Kürt hareketinin buna fazlasıyla açık olduğunu bugün Yalçın Küçük'ün ve Abdullah Öcalan'ın açıklamaları fazlasıyla göstermektedir. "Modernleşmeci, ilerlemeci" Genelkurmaydan "siyasi çözüm" umabileceklerini bir çok kez ifade ettiler. Biz, hem Kürt ulusal hareketinin düzenden beklentilerine, hem de bu aynı dönemde devrimci hareketle güç birliği girişimlerine vurmalıyız. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ve daha ötesi düzenin krizine devrimci bir çıkış ekseninde bir işbirliğini devrimci harekete dayatmak ve uzlaşmacı/teslimiyetçi konumları bundan da hareketle iyice açığa çıkarmak durumundayız. Seçimleri bunun için bir fırsat olarak ayrıca değerlendirmeliyiz. Devrimci güç birliği büyük ihtimalle gerçekleştiremeyecektir. Ama bu bize BDGP'nin ya tutarsız ve samimiyetsiz bir girişim olduğunu, ya da PKK'nin "siyasi çözüm" platformuna yedeklenmek anlamına geldiğini pratik olarak gösterme imkanı verecektir.

İkinci bir temel politik sorun ise, MGK'nın topluma giydirmeye çalıştığı elbisedir. Laiklik bir tarafta, şeriat öte tarafta, politika yapılacaksa bu eksende yapılacak, diyor generaller. Biz bu ekseni parçalama politikası, iddiası ve gücü ortaya koymak durumundayız. Bu doğal olarak düzenin iktisadi ve politik saldırı programını eksen alan karşı bir platformla olur. Gerçek taraflar o değil de şu diyen bir platformla... Bunun üzerinden bir taktik kuvvet ortaya koyabilmek sorunudur bu.

EMEP'e gelince, EMEP de bu süreçlerden bağımsız değil. Hem aynı basınca muhatap, hem kendi iç çelişkileri onu fazlasıyla zorluyor. Düzenin çizdiği sınırların ötesinde kendisine politika alanı olmadığını en azından yönetici kademesi iyi biliyor. Ama ÖDP'den farklı olarak, kendi iç çelişkileri çok daha yoğun bir yönüyle. ÖDP benzeri bir tutumun kendisini politik olarak bitirebileceğini biliyor. ÖDP buna eskiden beri taraftardı, ÖDP kendisine yaşam hakkı tanıırsa gidip CHP içinde kanat olarak da çalışır, çok da böyle bir dert yok onun için. Ama EMEP için mesele böyle değil. Seçim kararıyla aynı dönemde yapılan bir panelde, EMEP'ten temsilcinin yaptığı bir açıklama var: "Hiç kimseyle taktik bir işbirliğine kapalı değiliz. Emekçilerin iradesinin parlamentoya yansımasıdır bizim esas kaygımız" diyen, aslında bunun üzerinden CHP ile ittifaka kendi ölçülerine uygun koşullarda kapalı olmadıklarını ifade eden bir tutum alınıyor. Ama bunun onlar açısından tahrip edici ve dağıtıcı olmaması için de "seçim çerçevesinde parlamentoya temsilcisini göndermek için yaptık bunu, ötesinde bir anlamı yok" denilmesi lazım. Hele HADEP'in dışarıda bırakıldığı durumda, bu daha da fazla sıkıntı yaratacaktır. ÖDP'den farklı bir tutum almanın getireceklerinin de farkındalar. Buna güç yetireceklerini düşünürlerse bir parça bağımsız davranmayı deneyebilirler.

Bu nedenle EMEP'in düzene yedeklenmesinin halkalarından biri olarak küçük-burjuva milliyetçi temellere dayalı bir özelleştirme karşıtlığı, ulusal bağımsızlık, "ulusal ekonomi" çizgisinin özel bir önemi var. Aydın'lık'ın çizgisine yedekleneceği temel halkalardan biri bu. EMEP'le taktik politik planda ayrışmanın temel noktalarından bir tanesinin burada olduğunu düşünüyorum. SİP'e gelince, reformist akımlar içinde toplumsal-sınıfsal karşılığı olan gerçek bir reformist odak olduğunu düşünmüyorum. Öğrenci gençliği, onun daha ziyade orta sınıftan gelen kesimlerini tutan bir akım. ÖDP ya da EMEP ile kıyaslanacak, onlarla aynı çerçevede değerlendirilecek bir akım değil.

(Devam edecek...)

“Yargıda reform” mu, yargı terörünün tahkimatı mı?

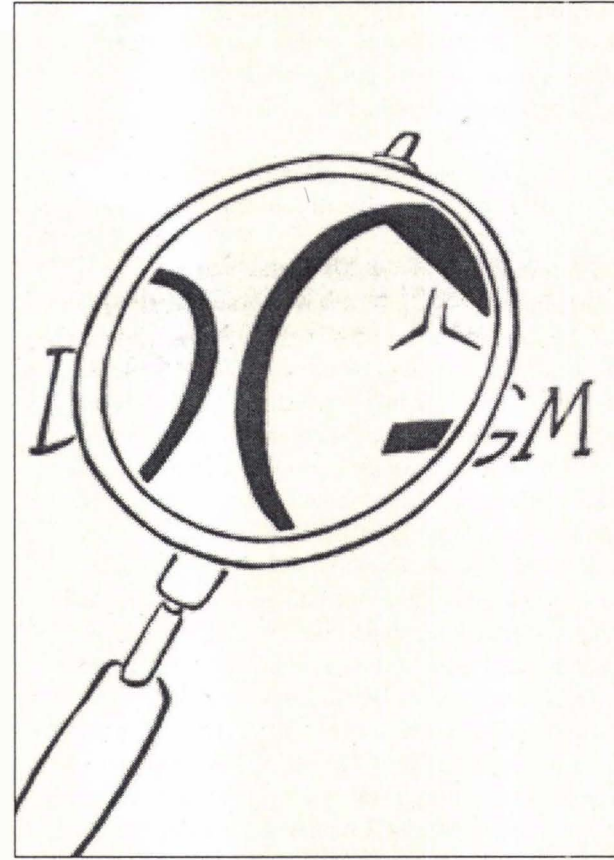
savunması için sadece 15 gün süre tanınacak. Bu kadar kısa sürede kontr-gerilla tehditlerine rağmen davayı alan avukatların dosyayı inceleyip savunma hazırlayamayacağı ortada. Davanın üç celsede bitirilmesi düşünülüyor. Basında verilen haberlerde yargı zaten verilmiş durumda: “Bebek katili”, “30 bin kişinin katili” gibi karalamalar, “bölücübaşı” gibi ithamlar, idam üzerine yürütülen tartışmalar, davanın rengini ortaya koyuyor. PKK Genel Başkanı A. Öcalan şahsında Kürt halkının 15 yıllık özgürlük mücadelesi, başkaldırıya cesareti yargılanacak. Bu dava tümüyle politik karakterlidir. Yargılanma usulü ve dava sonuçları da politik olacaktır.

Sistem bir yandan da her tarafından dökülen kurumlarına cila çekmek peşinde. DGM’lerdeki yargılamalar konusunda Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin aldığı yargıç bağımsızlığı güvencesine sahip olmadıkları kararı nedeniyle askeri yargıç ve hakim olmaması bir yargılamayla çözüm arıyor. Davanın adı bir dava derekesine düşürülüp Ağır Ceza’da görülmesi tartışmaları sürüyor. “Bağımsız Türk adaleti”nin davaya bakacak olan savcılara ise DEP ve HADEP davalarından tanıdığımız Talat Şafak, Bayrak Davası’ndan tanıdığımız Nuh Mete Yüksel ve PKK davalarına bakan Hamza Keleş gibi işkenceci polislerle işbirliği içinde çalışan savcılardır.

Öte yandan, “pişmanlık yasasıyla dağdaki gerillayı bağrına basmak isteyen” devlet, A. Öcalan için yapılacak tüm gösterilere ateş açma emri verdi. “Yargısız infaz” kararı açıktan alındı. Daha şimdiden infazlar başladı. Cezaevlerinde açlık grevlerinde bulunan tutsaklara görüş yasağı getirilmesi düşünülüyor.

Faşist sermaye devleti bu davayı uluslararası arenada işkence, köy yakma, köy boşaltma, gözaltında kayıp, kontr-gerilla cinayetleri vb. ile anılan kirli yüzünü temizleme aracına dönüştürme peşinde. İçerde ise yarattığı bu moral ortamında arkasına sovenizm rüzgarını da alarak toplumsal muhalefeti ezip, işçi ve emekçilere saldırılarını yükseltecektir.

“Bağımsız Türk adaleti”nin nasıl icra edildiğini, işkenceci polis felekleriyle aydınlara, sendikacılara, komünist, devrimci ve yurtseverlere, demokratik bilimsel üniversite talebi için eylem yapan üniversite öğrencilerine verilen onlarca yıllık hapis, uydurma

delillerle verilen idam cezalarından biliyoruz. Sistemin çelişkileri hiçbir reform, cila vb. ile düzeltilmeyecek denli derindir. Ekonomik, sosyal ve hukuki reformlar, sistemin işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkına saldırılarını boyutlandırılmasından, sömürsünün yoğunlaştırılmasından başka bir anlam ifade etmemektedir, etmeyecektir. İçinde bulunduğumuz süreçte ortaya atılan reform politikaları sistemin artık iyice teşhir olmuş ve işlevini toplum vicdanında yitirmiş kurumlarının revizyona tabi tutulmasıdır. Bu revizyon özde hiçbir değişiklikleri içermemektedir. Biçimsel bir takım düzeltmeler büyük dönüşümlermiş gibi sahibinin sesi medya aracılığıyla sunulmaktadır.

A. Öcalan’ın yakalanmasıyla ortaya çıkan kitle eylemliliklerini tüm zenginliği içinde geliştirip yaygınlaştırmak görevi komünist ve devrimcilerin omuzlarındadır. Kapitalist sistem çoktan hakettiği tarihin çöplüğündeki yerini tüm çürümüş kurum ve kuruluşlarıyla birlikte alacaktır. Bir avuç azınlığın mutluluğu için dönen sistemin çarklarına karşı duran bütün devrimci dinamikler yargı terörünü karşılarında bulmaktadır. Baskının, sömürünün olduğu yerde isyan etmek bir haktır, meşrudur. Bu isyanın yargılanması ise tarihsel olarak gayrimeşrudur. Komünistler ve devrimciler meşruluklarını tarihsel haklılıklarından alırlar. Yaptıkları eylemler de bu meşruluğun üzerine oturur. Egemenler tarafından yargılanamazlar. Birçok komünist, devrimci ve yurtsever egemenlerin mahkemelerini onların yargılandıkları ve mahkum edildikleri yerlere çevirmişler ve ezilenlerin desteğini almışlardır. Onlar, egemenlerin mahkemelerinde onlarca yıllık tutsaklıktan idama kadar cezalara hak görülürlerken, ezilenlerin vicdanlarında temiz kalmış ve kahramanlaştırılmışlardır.

**Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit kalsın!
Kürt halkına özgürlük!**

A. Öcalan’ın yakalanmasıyla ortaya çıkan kitle eylemliliklerini tüm zenginliği içinde geliştirip yaygınlaştırmak görevi komünist ve devrimcilerin omuzlarındadır. Kapitalist sistem çoktan hakettiği tarihin çöplüğündeki yerini tüm çürümüş kurum ve kuruluşlarıyla birlikte alacaktır. Bir avuç azınlığın mutluluğu için dönen sistemin çarklarına karşı duran bütün devrimci dinamikler yargı terörünü karşılarında bulmaktadır. Baskının, sömürünün olduğu yerde isyan etmek bir haktır, meşrudur.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: www.kizilbayrak.org

PKK Genel Başkanı A. Öcalan uluslararası bir komplo sonucu yakalanıp Türkiye’ye getirildi.

Egemen sınıflar halkların ve ezilenlerin özgürlük mücadelesi sözkonusu olduğunda hiçbir hukuk kuralı dinlemezler. Zaten sınıflar üstü hukuk diye bir kavram yoktur. Hukuk her koşulda diğer bütün üstyapı kurumları gibi egemen sınıfın hizmetindedir. Onun ihtiyaçlarına göre düzenlenir. Ama burada sözkonusu olan burjuvazinin kendi hukuk kurallarını bile hiçe saymasıdır. İşkencecilerinin ABD’de eğitim gördüğünü bildiğimiz Türkiye’nin anti-terör taktikleri de ABD patentlidir. Buna rağmen ABD büyük bir ikiyüzlülükle “adil, şeffaf ve hukuki” yargılama talebi ile insan haklarına saygılı bir sorgu istiyor. Bunun için de A. Öcalan’ın yargılanmasını izlemek üzere İnsan Hakları İzleme Komisyonu’ndan bir heyet göndermek konusunda ısrarlı davranıyor.

Peru’da hiçbir evrensel hukuk kuralına sığmayacak koşullarda yargılanan Abimael Guzman örneği, burjuva yargı sisteminin ne ifade ettiğini açıkça ortaya koyuyor. Dr. Guzman’ın avukatı ihanet suçlamasıyla kukuletalı hakimler tarafından yargılandı. Müebbet hapse mahkum edildi. Yine birçok Perulu avukat ölüm mangalarının hedefi oldu. Bir kısmı kayboldu. İşkenceli sorgulardan geçirildi. Avukatların bir kısmı ise kendilerine yönelik terörden kurtulmak için Peru’yu terketmek zorunda kaldılar. Guzman’dan o günden bugüne haber alınamıyor.

Türkiye ile benzerlikler sadece avukatlara yapılan uygulamalarla da sınırlı değil. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan da tümüyle tecrit koşullarında İmralı Adası’nda tutuluyor. Avukatlarıyla yabancı oldukları gerekçesiyle görüştürülmedi. Avukatlar Türkiye’ye sokulmadı. Şimdiden Avukat B. Böhler’in terörist olduğu bile “keşfedildi”. A. Öcalan’a

Abdullah Öcalan'a emperyalist komplonun ötesi...

ABD Ortadoğu'daki hegemonya planlarının yolunu düzlüyor

Türkiye-İsrail-ABD ittifakı çerçevesinde CIA ve MOSSAD tarafından organize edilen, Yunanistan ve Kenya hükümetlerinin katılımıyla uygulanan komplo, PKK liderinin yakalanıp Türkiye'ye teslim edilmesiyle tamamlandı.

Her ne kadar dışında gibi görünse de bu komploda Avrupa emperyalizmi de rol oynamıştır. Avrupa emperyalizminin ABD'nin Ortadoğu'da elini tuttuğu inisiyatifi kırmak için, devrimci mevzide duran bir PKK'yi basamak olarak kullanamayacağını anlamakta çok gecikmedi. Bu çerçevede, “siyasal çözüm” talebine ve “uluslararası mahkemede yargılanma” sorununa ihtiyatlı yaklaşmasıyla birlikte, Öcalan'ın Suriye'den çıkışıyla başlayan süreç önemli ölçüde zaten çıkmaza girmişti. Bu çıkmaz karşısında sürece kendi içinde bir pasiflikle yaklaşan Avrupa emperyalizmi böylece komplonun bir ayağı olarak kendi payına düşeni yapmıştır.

ABD emperyalizmi global bir jandarma olarak Ortadoğu üzerine askeri ve siyasal bir hegemonya alanı yaratmış durumdadır. Bu çerçevede Suudi Arabistan'da ABD üslerinin kurulması, '91 Körfez Operasyonu'yla Kuveyt'in bir ABD eyaleti haline getirilmesi, Ürdün'deki ve Mısır'daki ABD ekonomik, siyasi ve askeri etkinliği, ve nihayet Filistin'e kendi “barış” planlarını uygulama olanağını yakalamış olması, bu hegemonyanın önemli birer ayağı durumundadır.

Bilindiği gibi Ortadoğu dünya petrol ihtiyacının önemli bir bölümü karşılanmaktadır. '70'lerdeki petrol krizi ile dünyanın nasıl bir dalgalanma yaşadığı hatırlanırsa, Ortadoğu'nun dünya ekonomik-siyasi konjoktüründe ne kadar önemli bir yer tuttuğu daha iyi anlaşılabilir. Böyle hassas bir bölgede egemen durumunda olanların en küçük bir devrimci dinamiği dahi dikkate almada ve onu ezmede gösterecekleri çok özel çabayı anlamakta bir güçlük yoktur.

'80'li yılların sonunda gelişen intifadalar, ABD'nin Ortadoğu politikasında önemli oranda pürüz yarattı. Bu ABD emperyalizmini ne edip edip Filistin dinamiğini etkisizleştirme çabalarına yöneltti. Nitekim bir dizi ara sürecin ardından sonuçta '90'lı yıllarda ABD, Filistin sorununu bölgedeki emperyalist hegemonyasının bir payandasına dönüştürmeyi başardı. Bugün FKÖ'nün reformize edilmesi, ABD bayraklarıyla gösteri yapacak kadar soysuzlaşması, ABD'nin Filistin sorunu çerçevesinde arzuladığı zemini önemli ölçüde düzlemiş durumda.

ABD Ortadoğu'daki hegemonyasını bugün büyük oranda ABD-İsrail-Türkiye bloku üzerinden sağlıyor. Aslına bakılırsa bu bloka girmeye dünden hevesli Mısır, Ürdün, Suudi Arabistan, Kuveyt gibi Arap ülkeleri, ABD tarafından özellikle dışta tutuluyor. Bunun nedeni, bu Amerikancı Arap rejimlerinin kendi halkının güvenini yitirmemesi, Arap halklarının ulusal hassasiyetini zedelemekten bölgedeki ABD hegemonyasının korunması ve sağlamlaştırılmasıdır. ABD, bundan dolayı laik ve Arap olmayan Türkiye ve siyonist İsrail ile ittifak halinde bölgeyi denetlmeyi tercih ediyor.

Kürtler her ne kadar Müslüman bir ulus olsalar da Arap olmayışları, bölgede ABD'nin planlarına dahil olmalarını akla getiriyor. Bunun yanında Kürtlerin yerleşim alanı, Kürdistan, bir türlü yola gelmeyen Irak rejimi, Avrupa emperyalizmine kaymaya hazır Suriye ve ABD karşıtı bir temelde kurulmuş İran islam rejiminin ortasında, Ortadoğu'nun önemli stratejik bir bölgesidir. PDK ve YNK, ABD güdümlü olarak hareket ederken, kuzey kökenli PKK, ilk çıkışı

ABD emperyalizmi, global bir haydut olarak, Ortadoğu gibi hassas bir bölgede öne çıkmış kutuplaşmalara nasıl yaklaştığını, eski bir dışişleri bakanının ağzından şöyle ifade ediyor:
“Biz her koşulda kazanmalıyız. Bundan dolayıdır ki, iki taraf varsa, biz ikisini de destekleriz.”

devrimci bir ulusal program etrafında yaptı. Bugün bu programını önemli ölçüde terketmiş olsa da herşeye rağmen hala devrimci bir mevzide durmaktadır. İşte PKK'nin bu devrimciliği, özellikle de bunun geçmiş, hem bölge hakimi ABD emperyalizmini, hem de bölgeye girmek için fırsat kollayan Avrupa emperyalizmini ciddi olarak rahatsız etmektedir.

ABD emperyalizmi, global bir haydut olarak, Ortadoğu gibi hassas bir bölgede öne çıkmış kutuplaşmalara nasıl yaklaştığını, eski bir dışişleri bakanının ağzından şöyle ifade ediyor: *“Biz her koşulda kazanmalıyız. Bundan dolayıdır ki, iki taraf varsa, biz ikisini de destekleriz.”*

ABD, doğaldır ki Kürt politikasını da bu çerçevede oluşturdu. Irak'a düzenlediği işgal operasyonuyla birlikte Kuzey Irak'a PDK ve YNK üzerinden bir Kürt federasyonu önerirken, Türkiye'nin bundan rahatsızlık duyan dış politikasına da karşı çıkmadı.

Türkiye bu konuda ABD planlarıyla çalışmaktadır. ABD Kuzey Irak'a yönelik bir otonom cumhuriyet (PDK ve YNK ile) önerip yer yer bunun fiili adımlarını atarken, Türkiye PKK ile yaşadığı Kürt sorunu nedeniyle bu otonom cumhuriyete karşı çıkmaktadır. Yani Türkiye, bölgedeki oturmuş sınırların değişmesine, bunun Türkiye'deki Kürtler açısından belli taleplerin (otonom, federasyon, bağımsızlık) öne sürülebilmesine dayanak yapılacağı endişesiyle karşı çıkıyor.

A. Öcalan'ın yakalanmasının ardından Türkiye'nin “Kürt Sorunu”nda önemli bir dönemece girilmiş durumda. Türkiye, ABD'nin Kürt politikasına giderek bağlanmış, geleneksel politikasından efendisinin basıncıyla vazgeçme eğilimine girmiştir.

Bunun yanında Yunanistan'ın A. Öcalan'ı MİT'e bu kadar kolay teslim etmiş olması, komplonun baş aktörünün ABD olduğu ile birlikte düşünülürse, Kıbrıs üzerinde yeni pazarlıkların yapılmış olabileceğini de akla getiriyor.

ABD açısından bir diğer önemli nokta ise, Bakü petrollerinin pazarlanması sorunudur. Bu çerçevede öne çıkan 3 alternatif ABD petrol tekellerinin gündemindedir. Birincisi, Gürcistan üzerinden Karadeniz'e taşınması. İkincisi, İran üzerinden Ortadoğu'ya indirilmesi. Üçüncüsü ise, Bakü-Ceyhan boru hattı aracılığıyla Akdeniz'e indirilmesidir. Bu alternatiflerin her üçü de kendi içinde belli dezavantajlar taşıyor. Gürcistan seçeneği, Gürcistan'ın ekonomik ve siyasi anlamda Rusya'ya yakınlığıyla, İran seçeneği, anti-Amerikancı rejimi nedeniyle sıkıntı yaratıyor. Bakü-Ceyhan'ın dezavantajı ise, Türkiye'deki Kürt ulusal sorunu dolayısıyla, Kürt devrimci dinamiğidir.

Bu çerçevede boru hattınının güvenliği gerekçesiyle proje devre dışı görülüyordu. Fakat, A. Öcalan'ın yakalanıp, sermaye devletine teslim edilmesinin ardından buradaki dengeler de değişmiş durumda.

Şimdi sermaye devleti “Güneydoğu'ya kapsamlı ekonomik-sosyal reform” hareketi için düğmeye bastı. Amacı açık; PKK'nin tasfiyesi veya ehlileştirilmesi ile sağlanacak bir huzur ortamı, Bakü-Ceyhan petrol boru hattının güvenliğini de garantiye alacak. Böylece ABD emperyalizmi ne İran'ın henüz çözülmemiş anti-Amerikancı rejiminden, ne de Rusya'nın Gürcistan üzerindeki etkinliğinden sıkıntı duyacaktır. Bu durumda, Kürt devrimci hareketinin tasfiyesi, ABD için Bakü petrollerinin güvenli olarak pazarlanması anlamına gelirken; Türkiye sermaye düzeni için de, eonomisini ve siyasal otoritesini felç eden bir devrimci dinamikten kurtulma şansı anlamına gelmektedir.

ABD emperyalizmi açısından durum böyle iken, Avrupa emperyalizmi açısından da bir Ortadoğu politikası sözkonusudur. Avrupa emperyalizmi ABD'nin Ortadoğu'daki yerleşikliğini kırmak amacıyla bölgeye çeşitli müdahalelerde bulunmaktadır. Almanya somutunda İran'la girilen yakın ilişkiler, Suriye üzerinden Fransa'nın belli yakın ilişkilerde bulunması Avrupa emperyalizminin Ortadoğu politikasının bazı somut göstergeleridir. Kürtler açısından ise, ABD'nin PDK ve YNK ile sağladığı inisiyatife karşılık, Avrupa da PKK ile ilişkiye geçmeyi denedi. Fakat PKK'nin taşıdığı devrimci eğilim Avrupa emperyalizmini PKK'ye karşı ihtiyatlı yaklaşmak zorunda bıraktı. Avrupa'nın PKK'ye yaklaşımı daha çok Türkiye'ye yönelik yaptırımlar üzerinden şekillendi. Bundan dolayı Avrupa emperyalizminin somut taktiklerle örülmüş net bir Kürt politikası görülmemektedir. A. Öcalan'a sığınma hakkının verilmemesi, Avrupa'da politika yapma, “siyasallaşma” olanağının tanınmaması da böyle anlaşılabilir.

Avrupa emperyalizmi ABD'nin Ortadoğu'daki hegemonyasından çok ciddi rahatsızlık duymakta, en küçük bir fırsatta bu inisiyatifi kendi lehine çevirmeye çalışmaktadır. Bu bağlamda ABD-Avrupa emperyalist çelişkisi rahatlıkla görülebilmektedir. Bu çelişki tamamen bir emperyalist hegemonya çelişkisidir. Karşısında güçlü bir enternasyonal işçi hareketi olmadığında, emperyalizmin iç çatlıkları daha fazla günyüzüne çıkar. Fakat karşısında emperyalist-kapitalist sistemi zedeleyecek en küçük bir hareket gördüğünde de buna karşı yekvücut olarak saldırır, ezmeye çalışır. Bundan dolayı emperyalistler arası çelişki ve çatlıkların yarattığı olanaklar, ancak tali planda bir mücadele aracı olabilirler.

PKK'nin, 1991'deki “yol ayrımı” ardından girdiği ateşkesler sürecinde ABD ve Avrupa emperyalistlerine arabuluculuk çağrısı yapması, PKK cephesinden, Türk egemen sınıflarının kendi içlerindeki çatlıklarından olduğu kadar emperyalistler arası çelişkilerin yarattığı olanaklardan faydalanmak olarak formüle edildi. Kürt ulusal hareketinin son birkaç yıllık savaş politikası ise bunun giderek bir temel yönelim olarak ele alındığını gösterdi. Emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmak olarak sunulan politikanın giderek emperyalistlerin rızası ve çabasıyla “siyasal çözüm”e ulaşma biçimini aldığı görüldü.

Bir ulusal kurtuluş hareketi, karşısındaki sömürgeci gücü olduğu kadar onun gerisindeki emperyalist gücü de net bir biçimde hedef almak zorundadır. Buna aykırı her tutum kaçınılmaz olarak ulusal kurutuluşu mücadelesini zaafa uğratır. Onu çabuklaştırmak bir yana, tam tersine geciktirir, daha da gerilere atar. PKK önderliğindeki mücadelenin deneyimi bile daha şimdiden bunu bir kez daha somut olarak kanıtlamıştır.

F. Özgür

Emperyalist-kapitalist sistemi bekleyen yeni bir kriz dalgasının ilk işaretleri

Emperyalistler arası rekabet ve pazar alanları kavgası derinleşiyor

ABD gibi bir iktisadi, politik ve askeri gücün, alışılmış tanımıyla dünyanın jandarmasının, darboğaza girmesinin uluslararası düzeyde yaratacağı sonuçlar, kapitalist sistemde açacağı yaralar bir Güney Kore'nin, bir Endonezya'nın tamamen çökmesinden çok daha beter olacaktır. İşte bu tehlikelerin kamçılması sonucudur ki, ABD yöneticileri Avrupa ülkelerine ve Japonya'ya yönelik tehditlerine son dönemde ağırlık vermeye başladılar.

Basın-yayın organlarında adından bahsedilmemeye özen gösterilen iktisadi kriz zaman zaman adeta zorla kendisi gündeme giriyor. ABD ticaret başkanlığının 19 Şubat '99 günü kamuoyuna açıkladığı Amerikan ekonomisinin dış ticaretine ilişkin veriler böyle bir işlev gördü ve iktisadi krizin bu ülke ekonomisinde de ciddi etkiler yaptığını ortaya koydu. Bu rakamlara göre, '97 yılında 110.2 milyar dolar olan ABD'nin dış ticari açığı '98 yılı için 168.6 milyar doları bulmuştur ve bu yıl içinde 200 milyar doları aşması beklenmektedir. Kapitalizmin temsilcilerini telaşlandıran sorunun doğrudan adını koymak gerekirse, krizin dördüncü seansının önümüzdeki dönemde Washington'da açılacağıdır. Çıkış noktası Asya ülkeleri idi, ikinci aşamaya Rusya'nın iflası ile ulaşıldı, üçüncü seans ise Latin Amerika kıtasında yaşandı.

Ardarda yaşanan bu çöküş ve iflasların ardından vurgun mevzilerini terk etmek zorunda kalan uluslararası sermayenin Avrupa'ya, özellikle de ABD'ye sığındığı bilinmektedir. ABD emperyalizmi, krizin belirli bir aşamasında, fırsatını yakaladığı bu konjonktürel avantajı dünya ekonomisi üzerinde hakimiyet kurma ve başa çıkmakta zorlandığı rakiplerini dize getirmenin bir manivelasına dönüştürmeye çalıştı. Bunu faiz ve kredi politikası ile örnekletmek mümkündür. Reserve Fédérale faiz oranlarını düşürerek kredi politikasını teşvik etti, sermayenin yatırıma akmasını kolaylaştırdı. ABD tekelleri, büyük ya da küçük ölçekli işletmeler, faiz oranlarının düşüklüğünden yararlanarak borçlandılar, üretim kapasitelerini arttırdılar ve üretim araçlarını yenilediler. Çok daha göreceli bir ölçekte tüketici kitleler de, tasarruf oranının yüzde sıfır civarında seyrettiği bu ülkede, borçlanma yoluyla tüketimlerini artırma fırsatı buldular, genel kriz ve çöküş ortamında ABD ekonomisine taze kan taşıdılar. Özgün koşullar sonucu ortaya çıkan bu geçici durumun yarattığı saman alevi bugünlerde ABD ekonomisinin kutsanmasına, onun dünya ekonomisinin motor gücü olduğuna ilişkin değerlendirmeler yapılmasına yol açtı.

Ancak ABD'nin dünyadaki sermayenin aslan payını çekmiş olmasının sağladığı avantajların geçici ve kısa ömürlü olduğu kısa zamanda görülmeye ve yan etkileri yaşanmaya başlandı. Dünya ölçeğinde önemli ölçüde entegre olmuş bir kapitalist iktisadi yapı koşullarında sonucun farklı olması zaten beklenemezdi. Değişik ülkelerin ekonomileri arasındaki ilişki ve bağımlılığın domino mekanizmasına göre işlediği sayısız kez kanıtlandı. Birlikte çöken Asya ülkeleri bu açıdan en somut örneği oluşturmaktadırlar. ABD'ye yaşanan bu sermaye akışı sonucu dev tekellerin birbirlerini yutmaya başlamaları ve büyük ölçekli rasyonalizasyon politikaları yürürlüğe koymaları, dramatik sosyal sonuçları olmasına rağmen, sorunun bir yanı ve bu, kapitalizmin işine geliyor. Ama, ABD ekonomisini saman alevinden sonra dar boğazla yüzyüze getiren esas düğüm noktası, dünya ekonomisinin içinde bulunduğu genel ve ciddi daralmada yatmaktadır. Başkalarının çöküşünü ilk etapta kendisi için bir avantaj olarak gören ve kullanan ABD emperyalizmi ardından aynı çöküşün olumsuzlukları ile karşı karşıya gelmektedir. Üretim kapasitesini arttırmış, üretim araçlarını yenilemiş, rasyonalizasyon politikaları sayesinde kar marjlarını arttırmış ABD ekonomisi, bu kez ürün ihraç edecek pazar bulamamaktadır. Çünkü, Asya, Rusya ve Latin Amerika pazarları çökmüştür, ithalat kapasiteleri kalmamıştır. Petrol fiyatlarındaki hızlı ve büyük düşüş Ortadoğu Arap şeyhliklerini mali bakımdan zor durumda bırakmıştır. Afrika kıtasının durumu ise zaten bilinmektedir. Japonya Washington'un tüm tehditlerine karşı önemli ölçüde pazarını kapalı tutmaktadır. ABD ekonomisinin pazar ihtiyacını karşılayabilecek konumda olan Avrupa ekonomileri zaten rakip konumundadırlar ve henüz düşük yoğunlukta da olsa, krizin sancılarını bunlar da çekmektedirler. Örneğin Almanya'nın gayri safi milli hasılası azalmaya devam etmektedir.

ABD'nin kronik olan dış ticaret açığı bu koşullarda çok daha farklı bir anlam kazanmakta ve önem taşımaktadır. Bu anlam ve önem, ivedi düzeyde değil, önümüzdeki döneme ilişkindir. Kısa sürede makro ekonomik anlamda herhangi bir düzelmeyen öngörülmediği koşullarda, ABD ekonomisinin de ciddi bir pazar sorunu ile karşı karşıya gelmesi ve kilitlemesi tehlikesi mevcuttur. Böylece kapitalizmin krizinin ağırlık merkezi, arzettiği tüm tehlikelerle birlikte, ABD'ye taşınmış olmaktadır. Her ne kadar dikkatler hep Çin üzerinde yoğunlaştırılmaya çalışılıyorsa da, Çin'in Asya patentli yeni bir depreme neden olacağından

korkuluyorsa, da esas çelişki merkezinin ABD coğrafyasına kaymış durumda olduğu açıktır. ABD gibi bir iktisadi, politik ve askeri gücün, alışılmış tanımıyla dünyanın jandarmasının, darboğaza girmesinin uluslararası düzeyde yaratacağı sonuçlar, kapitalist sistemde açacağı yaralar bir Güney Kore'nin, bir Endonezya'nın tamamen çökmesinden çok daha beter olacaktır. İşte bu tehlikelerin

kamçılması sonucudur ki, ABD yöneticileri Avrupa ülkelerine ve Japonya'ya yönelik tehditlerine son dönemde ağırlık vermeye başladılar. ABD maliye bakanı Robert Rubin Amerikan ekonomisinin tek başına dünya ekonomisi için motor işlevi gördüğünü ve bunun ilelebet devam edemeyeceğini açıkladı. ABD sorumluları rakiplerinden açıkça pazar talep etmekte ve bu talebin karşılanmaması durumunda ABD ekonomisinin üstlendiği yükü tek başına uzun süreli kaldıramayacağı ve girilecek darboğazdan doğacak sonuçların da sistem açısından onarılmaz gedikler açacağından yakınmaktadır. ABD'nin G-7 bünyesindeki muhataplarına önerdiği reçete ABD modelinin kaba taklitinden ibarettir. Özelleştirilmelerin hızlandırılması, sermayenin kâr oranının artırılması, bu artışı frenleyen tüm yasal engellerin kaldırılması, kamu harcamalarının budanması, mümkünse sıfırlanması, iş hayatında esnek çalışmanın bir norma dönüştürülmesi, pazarların açılması vs.

Avrupa ülkeleri ve Japonya, Washington'un kendilerine önerdiği bu reçetenin olduğu gibi uygulanmaya konması durumunda, tek sonucun ülkelerini Amerikan tekelleri için engebesiz bir pazara dönüştürmek olacağını iddia etmektedirler. Japonya maliye bakanı yardımcısı Eisuke Sakakibara Washington'un tehdit eşliğinde yaptığı bu önerilere karşılık, özetle, ABD'nin önce kendi kapısını önünü temizlemesi gerektiğini, sıfırlanmış tasarruf oranlarına akla yatkın bir düzey kazandırmasını ve dış ticaret açığını çözmesi gerektiğini salık vermektedir. Eisuke Sakakibara'nın bu yaklaşımını Avrupalılar da paylaşıyor, Avrupa ülkeleri ile Japonya arasında adı konmayan zımnî bir yakınlaşma yaşanmaktadır. Böylece, kapitalizmin krizinin idaresinde ve bu krizin neden olduğu emperyalist güçler arası çekişmede, rekabette, ticari ve iktisadi savaşta, içeriği ve biçimi henüz muğlak da olsa, derinleşen bir kutuplaşma yaşanmaktadır.

Bu arada Wall Street'e sığınmış olan sermayeye bazı ek güvenceler vermek amacıyla Reserve Federale başkanı Alain Greepace faiz oranlarındaki düşüşe son verildiğini ve bundan sonra periyodik aşağı çekilmelere gidilmeyeceğini açıkladı. Fakat, bazı uzmanlar Reserve Federale'in salt faiz oranlarını yükseltme yolu ile sermayeyi tutmaya kalkışması durumunda bunun zamanla ters tepkiye yol açacağını ve tıpkı Japonya'daki gibi ilerde patlamaya hazır bir spekülasyoncu atmosferin oluşacağını iddia etmektedirler.

Belki de önümüzdeki günlerde Washington Balkan politikasını yeni bir takvime endekslediği ve Madeleine Albright UCK temsilcilerine yalvarırcasına, *"bu anlaşmayı imzalayın, eğer imzalamazsamız Sırbistan'a karşı askeri müdahalenin gereklileri çöker"*, derken sadece tiyatro yaptığı görülecektir.

Almanya:

Metal işçisine sendikalar ihanet

30 saat süren görüşmeler sonucu %3,2 ücret artışı, bir defaya mahsus olarak yıllık ücretin %1'i ve ayrıca Ocak-Şubat ayı için 350 DM verilmesi üzerinde anlaşıldı. Bu açık bir satış sözleşmesi idi. Almanya'da sendikaların sosyal-demokratlara yakınlığı biliniyor. Arabulucu olarak eski SPD'li bir başkanın çağrılması tesadüf değildi. Görünmeyen

Daimler Chrysler'i ziyaret etti ve işçi temsilcileri ile e meslek eğitimi yapan işçilere, "ülkemiz herşeye ihtiyaç duyabilir, ama bir greve asla" nutukları çekti. Böylece sınıf düşmanı yüzünü de apaçık sergiledi. Metal patronlarına telefon ederek grev olmayacağı konusunda teminatlar verdi.

Schröder bunlarla yetinmedi, Alman Sendikalar Birliği (DGB), kamu çalışanları (ÖTV), kimya ve IG Metal Sendikası başkanlarını toplantıya çağırarak, ücretler ve iş arasında uyum olduğu ve Almanya için hayati bir önemi bulunan "İş İçin Birlik"i sabote etmemeleri gerektiği konusunda uyardı. Ardından grev için oylamaya gideriz diyen IG Metal şefine, içeriği basına da yansıyan bir mektup gönderdi: "Almanya'da bu en önemli sektörde grev kabul edemem. Barışçıl yönden çözün". Çözüm ise belliydi: Satış sözleşmesi!

Sendikacılar sonuçtan çok memnun görünüyorlar. İşçiler homurdanmalara rağmen bir tepki ortaya koyabilmiş değiller. Bunda metal işçilerine '97 yılında %1,5 ve '98 yılında %2,5 oranındaki ücret artışı elde etmeleri ve bu tür ücret artışlarının işyerlerini tehlikeye

bulduğunu açıklayarak, işsizliği önleyebilecek tek şeyin ücret artışından feragat etmek olduğu demagogilerine başvuruyor.

Metal işçilerinin satış sözleşmelerinin imzalandığı bu süreçte, 3,2 milyon kamu işçisi ve emekçisini kapsayan TİS görüşmeleri sürüyor. Hükümet yetkilileri kasaların boş olduğundan, artan personel giderlerinden, istihdam fazlalığından dem vuruyorlar. Sendika şimdiye değin % 5,5 ücret artışı talep ediyordu. Ancak bunu unutmışa benziyor. Şimdi metal işkolunda elde edilen %3,2'lik ücret artışını bir kazanım olarak işçilere yutturmaya çalışıyor.

Hiç kuşkusuz metal işçileri ulaşılan sonuçtan memnun değiller. Bu memnuniyetsizliklerini yer yer dile getiriyorlar, sendika bürokratlarına dönük tepkiler ortaya koyuyorlar. Ne var ki, halihazırda sözkonusu satış sözleşmesine ve bunu gerçekleştiren sendika bürokratlarına dönük tepkiler bir eyleme dönüşebilmiş değil. Sendika bürokrasisi bir kez daha ciddi sonuçlar yaratabilecek bir mücadele potansiyelini savuşturmuştur.

Almanya'da metal sektöründe süren toplu sözleşme görüşmeleri IG Metal sendikasının ihanetiyle sonuçlandı ve Alman metal sanayiinde çalışan 3,5 milyon işçinin satış sözleşmesi imzalandı.

Metal patronlarının %2,3 ücret artışı ve bir defaya mahsus yıllık ücretin %0,5 oranında ödenmesi önerisine karşı sendikanın talebi %6,5 lik bir ücret artışı olmuştu. Sürdürülen görüşmelerde uzlaşma sağlanamaması üzerine işçiler uyarı grevleri ile üretimden gelen güçlerini kullandılar. Şubat ayı ortalarına değin alman, yabancı, genç, yaşlı, kadın, erkek sayıları bir milyona varan metal işçisi Almanya'nın bir başından diğer başına yayılan eylemlilikler gerçekleştirdiler. Uyarı grevleriyle "biz hazırız" diyorlar ve grev oylamasına gidilmesi için sendika üzerinde basınç uyguluyorlardı. Bu basınç altında IG Metal Sendikası metal patronlarına belirli bir süre koymak zorunda kaldı. Almanya'nın Baden Württemberg eyaletinde sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleri için verilen süre 17 Şubat gecesi sona eriyordu. Eski SPD başkanı Vogel arabuluculuk yapmak üzere çağrıldı.

ama pazarlık masasında oturanların üçüncüsü SPD'nin yeni başkanı başbakanı Schröder idi. Schröder kendisinden önceki başbakan Kohl'ün yapamadığını yaptı: Ücret politikalarıyla ilgili kulis yapmak.

Çünkü Schröder toplu sözleşmelerle ilgili ilk sınavını veriyordu. Bunu başarıyla sonuçlandırmalı ve sermaye sahiplerinin gözüne girmeliydi. Onu en çok ilgilendiren diğer sorun seçimlerde verdiği işsizliği azaltma sözü idi. Patronlar bunalımın yükünü işçi sınıfının üzerine yıkarak krizini atlatmaya çalışıyor, milyonlarca işçiye sokağa atıyor, part time çalışma ve taşeron işçi çalıştırmayı tercih ediyorlardı. Sosyal-demokrat/Yeşiller hükümetinin işsizliği azaltacaklarına dair verdikleri sözün tersine, iktidara geldikleri Kasım ayından itibaren işsizler ordusuna 564 bin yeni işsiz eklendi.

Sendika bürokratları, Bonn'da kendi adamları iktidarda olduğu için, yapılacak her değişikliğe hazır görünüyordu. Schröder bundan fazlasıyla yararlandı. Telefonlar, dosyalar yetmemiş olacak ki güneydeki en büyük metal işletmesi

soktuğu ve kaçınılmaz olarak tensikatların yaşanacağı yönlü tehditler rol oynuyor.

Doğu Almanya'daki metal şefleri ise bu anlaşmayı kabul etmediklerini açıkladılar. İşverenler şefi önümüzdeki günlerde toplanacak olan "İş İçin Birlik" komisyonuna ücret politikası ile ilgili bir öneri yapacağını duyurdu. Daimler Chrysler şefi ise ücret artışını yüksek

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Partimizi yeni insanlarla tanıştırmak

PKK lideri Abdullah Öcalan, CIA-MOSSAD-MİT işbirliği ile düzenlenen uluslararası bir komplo ile yakalanıp sömürgeci faşist Türk devletine teslim edildi. Partimizin “Abdullah Öcalan’a özgürlük! Kürt ulusuna özgürlük!” şiarıyla işçi ve emekçileri, tüm ilerici ve devrimci güçleri Türk gericiği ve emperyalist komplolar karşısında Kürt halkıyla dayanışmaya çağıran bir bildirisi yayımlandı. Biz partimizin bu bildirisini en geniş kitlelere ulaştırmanın sorumluluğumuz olduğu bilinciyle, 3 genç arkadaşı da yanımıza alarak 5 kişilik bir ekiple dağıtıma çıktık. Hedefimiz yıllardır herhangi bir devrimci çalışmanın olmadığı küçük bir işçi kentindeki işçi evleri ve işçilerin, demokratların gittiği kahvelerdi. Partimizin bildirisini kentin Türkiyelilerin çok yoğun oturduğu bir mahallesinde posta kutularına bırakarak, kapıların altından atarak, tanıdık ailelere ise bizzat vererek dağıtıyorduk. Tanımadığımız bazı kapılar açılıyor meraklı ve sıcacık bakışlarla karşılaşıyorduk. Mahallede rastladığımız iki kişiye uzattık bildirimizi. İlk alan “bunlar da bizden, sen de al” deyince diğeri de aldı ve bize Türkiyeli ve Kürdistanlıların evlerini gösterdiler. Bazılarında “bunlar faşistler, ama sizin bildirinizden rahatsızlık duydukları için okusunlar” diyorlar ve bizim yaptığımızı candan desteklediklerini söylüyorlardı.

Mahallede oturan herkesin dost olmadığını biraz sonra mahalleye büyük olasılıkla çağrılmış olan polis otosunun gelmesiyle anlayacak ve tüm gece Alman devletinin resmi ve sivil polisleriyle köşe kapmaca oynayacaktık. Emniyete götürülmemiz sorun değildi ama, bu işimizi aksatabilirdi. Oysa biz bu gece mümkün olduğu kadar çok insana ulaştırmalıydık bildirilerimizi.

Daha sonra kentin Türkiyeli ve Kürdistanlıların çok yoğun oturduğu başka bir semtine yöneldiğimizde şaşırdığımız bir olayla karşılaştık. Bizim bildiri vermek için uğradığımız işyerlerindeki insanlar bizi bekliyorlar ve geciktiğimizden dolayı endişelendiklerini anlatıyorlardı. Daha sonra öğrendik ki bizim ilk bildiri dağıttığımız yerde oturanlar diğer semtteki akrabalarına bu partiyi tanıyor musunuz diye telefon edince onlar, “bizimkiler” diyor ve hemen bizi aramaya çıkıyorlar. Ve “bizimkiler” bizi olası faşist saldırılardan korumak için arıyor ve uğrayabileceğimizi düşündükleri yerlere haber bırakıyorlarmış. Çünkü Türk yazılı ve görsel medyasının günlerdir Kürtlerin Türk işyerlerine saldırdığı yönü şovenist propagandaları, ağız salıyalı faşist itlerini yollara düşürmüş. Maalesef “bizimkiler” ile aramızda yarım saat gibi bir zaman farkı vardı. Posta kutularında bizim bildirilerimizi alıp okuyan bazı insanlar bir gün sonra, Berlin’de İsrail Konsolosluğu’ndan açılan ateş sonucu yaşamlarını yitiren 4 devrimci için Bonn’da düzenlenen mitingte dağıttığımız bildirileri görüp, gelip bizi orada bulacaklardı.

Aynı gece bir Kürt derneğin lokaline uğradık. Gece ikiydi ve dernek halen doluydu. Dernekte onlarca yurtseverin sıcak bakışlarıydı bizi selamlayan. İzin alıp bildirilerimizi dağıttık. Bir süre büyük bir sessizlik köktü derneğe. Bizim bildirimizi okuyordu herkes. Ve sorumlu bir yurtsever, eğer fazla varsa bildirilerimizi bırakabileceğimizi ve yanlarında olmamızın onlara büyük bir moral destek olduğunu

vurgulayarak teşekkür ediyordu. Gitmek için kalktığımızda devrimci dayanışmanın tüm sıcaklığıyla uğurlanıyoruz.

Sabaha yaklaşan saatlerde eve gelip, yatağa uzandığımda bunun ne kadar güzel bir yorgunluk olduğunu düşündüm. Bu gece, kitlelerin bildirilerimizde ve bizde kendisine ait birşeyler bulup-gördüğünde, hissettiğinde bizleri, devrimcileri nasıl içine alıp, düşmandan korumak için çaba sarfettiklerini gördük. Ve bu gece Partimizi onlarca yeni insanla tanıştırmamızın sonsuz hazzını tattık.

G. Güneş

Komplolar sömürgeciliği çöküşten kurtaramayacak!

PKK lideri Abdullah Öcalan alçakça bir komployle ele geçirilerek sermayenin barbar faşist diktatörlüğüne teslim edildi. Bunda elbette ki şaşılacak bir şey yoktur. Emperyalistler ve işbirlikçileri, tam da kendi kirli ve kanlı çıkarları için görevlerinin gereklerini yapmışlardır. Bu dün böyle olduğu gibi gelecekte de böyle olacaktır. Ta ki emperyalizmin egemenlik aygıtı çökertilip paramparça edilinceye kadar...

Şaşırtıcı olan, bu akibeti döne döne yaşayanların bunlardan gerekli dersleri ve sonuçları çıkarmakta titrek ve belirsizlik içinde olmalarıdır. Bugün aslolan, bir kez daha yaşanan bu çarpıcı gerçekler ışığında hangi yoldan yürüneceğini görmek ve ideolojik açıklığa kavuşmaktır. Eğer sorunu böyle algılıyorsak, ne pahasına olursa olsun zafer yarı yarıya kazanılmıştır.

Biz bu bilinç açıklığıyla, Öcalan’ın Türkiye’ye teslim edildiği günden itibaren Kürt halkının dünyanın çeşitli yerlerinde ortaya koyduğu haklı ve meşru protestolara, Hessen bölgesinden de katılarak destek olduk. Almanya’nın Wiesbaden, Manheim, Frankfurt ve Stuttgart kentlerinde bugüne kadar geliştirilen birçok eylemliliğin içinde yer alarak, Kürt halkıyla devrimci dayanışmamızı yerine getirdik. Bu eylemlerde sloganlarımızı coşkuyla haykırdık, binlerce bildiri dağıttık ve polisin saldırılarına birlikte direndik. Kürt halkına karşı görevlerimizi asgari düzeyde yerine getirdiğimizi söyleyebiliriz. Bu vesileyle tüm ilerici, devrimci insanları daha duyarlı olmaya, görev ve sorumluluklarının bilinciyle hareket etmeye çağırıyoruz.

Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!

Hessen Eyaleti’nden Kızıl Bayrak
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

okurları

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) . . . 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) . . . 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tükendi) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak (Roman: O. İyiler) (Tükendi) 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi) 350 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tük.) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) . . . 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) . . . 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Tük.) 175 000 TL.
21. Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı (Tük.) . . . 250 000 TL.
22. “İş-ekmek-özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem’e Cevap) 450 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya’ya yanıt 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 1 000 000 TL.
32. Demokrasi, Devrim ve Oportünizm (Çıktı kitapçılarda) 1 000 000 TL.
33. Ulusal Sorun ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 1 250 000 TL.

8 Mart'ta alanlara, özgürleşmeye!

8 Mart, 1850'lerden bugüne taşınan bir mücadele ve direniş günüdür. 1850'lerde ABD'nin New York kentinde 40 bin dokuma işçisi kadın, ağır çalışma koşulları ve 18 saatlere varan çalışma saatlerine artık yeter diyerek başkaldırmışlardı. 1886'da da yine tekstil işçisi kadınlar vardır sınıf mücadelesi alanında ve en önde. "Eşit işe eşit ücret" için, sendikalaşma ve oy hakkı için yükseltmişlerdir bu kez direniş bayrağını. O günden beri 8 Mart'lar artık fiili olarak işçi-emekçi kadınların sömürüye, eşitsizliğe ve baskılara karşı mücadele günü haline gelmiştir. Bu nedenle 8 Mart, 1910'da Kopenhag'da, İkinci Enternasyonal'e bağlı uluslararası sosyalist kadın hareketi önderlerinden Clara Zetkin'in önerisi üzerine, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak sınıf hareketi tarihine geçmiştir.

Kadınların çifte ezilmişliğe ve sömürüye karşı bu militan başkaldırısı bugün de farklı mücadele alanlarında kendini göstermektedir. Geçen yılın 8 Mart Taksim direnişi, emekçi kadınların düzene karşı militan duruşunun örneklerinden bir yenisi olmuştur. Devrimci ve yurtsever kadınlar, devletin kolluk güçlerinin joplul/silahlı terör saldırısı karşısında militanca taleplerini haykırışlar, yer yer çatışmaktan geri durmamışlardır.

Sınıflara bölünmüş bir sistemde her sorunun sınıfsal bir temeli vardır. Kadın sorunu söz konusu olduğunda bu iki kat böyledir.

Sermayenin giderek yoğunlaşan IMF-TÜSİAD patentli saldırı politikaları öncelikle işçi sınıfını hedeflemektedir. Bu saldırılardan en fazla nasibini alan kesimlerden başında ise işçi-emekçi kadınlar gelmektedir. Kriz bahanesiyle gündeme getirilen işçi kıyımları, her zaman ilk olarak kadın işçileri biçer. Dayatılan sefalet ücretleri herkesten çok kadın işçilere hak görülür. En ağır ve insan onuruna en aykırı çalışma koşulları da onlar içindir. Sosyal hakların verilmemesinde veya gaspedilmesinde ilk saldırı yine kadın işçilere yöneliktir. Bu saldırıları rahatça yaşama geçirmekte kapitalistlerin en büyük kozu, kadın işçilerin mücadele, bilinç ve örgütlenme düzeyleri bakımından geri bir konumda oluşlarıdır.

Emekçi kadınlar çalışma ve yaşam koşulların açısından ezilenin de ezileni durumunda oldukları için, onların düzene olan öfke ve tepkisi daha temelli, daha köklüdür. Toplumsal mücadele dinamiklerine bakıldığında, kadın emekçinin her alanda önemli bir yer tuttuğu görülmektedir. Örneğin kamu emekçi hareketinde kadın emekçiler yürütülen mücadelenin öne çıkan bileşeni durumundadırlar. Gecekondu başına yıkıldığında jandarmaya ilk taşı atan ve çatışan odur. Ulusal özgürlük mücadelesinde öne çıkan ve gerillada bir bayrak gibi dalgalananlar da genç Kürt kadınları ve kızlarıdır. Kadınlarımız kayıp anası, tutsak yakını olarak mücadele alanlarındadır. Hak alma mücadelesindeki maden işçisinin yanbaşıdır. Gençlik hareketi içerisinde yine ön saflardadır. Kapitalizmde kadın, emeğinin yanısıra cinselliği ile de sömürülmektedir. Kadın alınıp

satılan bir meta haline getirilmiştir. Gerek vücudu tümüyle satılarak, gerekse de reklam ve pornografide parça parça kullanılarak... Kadının kendi insanlık onuruna ve kişiliğine sahip çıkabilmesi, tüm pisliklerin ürettiği kapitalist sisteme karşı mücadele etmesinde ve insanca yaşayacağı bir toplumsal sistem olan sosyalizm için devrimci sınıf mücadelesinde yerini almasıyla olanaklıdır. Yaşamın bütün alanlarında, evde, tarlada, hizmet sektöründe, üretimde çalışan kadınların gerçek kurtuluşu ve özgürleşmesi, işçi sınıfının kurtuluşuna bağlanmıştır. Ev kadınlarını iki kat köle durumuna getiren ev işlerinin toplumsal bir iş ve işlev haline gelebilmesi, yine mevcut sistemin yıkılarak yerini sosyalizme bırakmasıyla mümkün olacaktır.

Birçok işkoluna dağılmış olmakla birlikte, kadın işçiler ağırlıklı olarak tekstil sektöründe çalışmaktadırlar. Tekstildeki çalışma koşulları diğer alanlara göre daha kötü ve ağırdır. Sefalet ücretleri, yoğun mesailer, sigortasız-sendikasız çalıştırma, tüm bunlar tekstilde neredeyse gelenekselleştirilmiş ve kurumlaştırılmış durumdadır. Kapitalistler bu kölece koşullar altında ancak kadın ve çocuk emeğine dayanabileceklerini bildikleri için, tercihlerini bu yönde kullanırlar. Kriz nedeniyle de toplu işten atmaların en yoğun yaşandığı işkolu genellikle tekstil ve doğal olarak bu alanda çalışan işçi kadınlar olmuştur.

İşçi-emekçi kadının yaşamındaki sefaletin tonu daha da koyulaşmaktadır. İşçi-emekçi kadının devrimci dinamiğinin güçlü oluşu, bu maddi nesnel

temellere dayanmaktadır.

Diğer taraftan kardeş Kürt halkına mensup Kürt kadını, can bedeli verilen özgürlük mücadelesinde aktif olarak yer almış, mücadele içerisinde kendini yeniden yaratmayı başarabilmiştir. Özgürlük tutkusunu en yoğun yaşayan ve bunun ateşiyle dağları tutuşturan kadın gerillalar olmuştur. Düşürülmüş kimlikten mücadeleyle yeniden doğan ve ayağa kalkan Kürt kadını güncel ve tarihsel boyutuyla bugün gözlerimizin önündedir. Türkiyeli kadın emekçi de Kürt kadının mücadelesinden öğrenmek, onu desteklemek ve sahiplenmek sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Kadın işçiler kendi sorunlarına olduğu gibi diğer toplumsal kesimlerin de sorunlarına ilgili olabilmeli, eylemlilik süreçlerini sahiplenip destek verebilmelidirler. Örneğin Newroz'da Kürt halkının yanında olabilmeli, mücadele dinamiklerinin birleştirilmesinde ve güçlendirilmesinde devrimci sınıfa mensup olmanın sorumluluğuyla hareket edebilmelidir.

8 Mart'ın bir direniş, eylem, hesap sorma günü olduğu yerde, onu götürüp salonlara hapsedip içini boşaltmak, olsa olsa reformizmin işi olabilir. Bu bakımdan emekçi kadınların militan mücadelesini geliştirmeyi önüne koyan devrimci çevreler, reformizmle araya net bir sınır koyabilmelidirler. Tüm devrimci güçler, ortak devrimci bir platformda buluşabilmeli, alanlardaki yerlerini sermayeye karşı net bir duruşla alabilmelidirler. Alanlara taşınacak potansiyel güçlerin hazırlanabilmesi bakımından da evlerde, işyerlerinde, hizmet alanlarında ve üretim birimlerinde, "8 Mart'ta alanlara, mücadeleye" platformları oluşturularak, sermayenin işçi ve emekçilere karşı sistemleştirdiği saldırılarına karşı devrimci eksende kurulacak bir mücadele hattının geliştirilmesi bugün en acil ihtiyaç durumundadır.

Bu eylemli mücadele hattının örülebilmesinde tüm alanlardaki partili güçlere önemli sorumluluklar düşmektedir. Partili tüm güçler işçi ve emekçileri alanlara taşıyabilmek hedefiyle politik propaganda ve ajitasyona yoğunlaşmalı, kapitalizmin teşhirini somut ve güncel veriler üzerinden yürütebilmeli, kitlelerin hassas olduğu noktalardan tutmasını başarabilmelidirler. 8 Mart'a hazırlık ve örgütlenme süreci, parti çalışmasını güçlendirecek bir sosyalist kadın çalışmasının imkanlarından biri olarak değerlendirilebilir.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. İşçi-emekçi kadının kurtuluşu da sınıfsal kurtuluş mücadelesiyle gerçekleştirilebilir ancak. İşçi-emekçi kadınlar sınıf mücadelesindeki yerlerini aldıklarında gerçek özgürleşmenin de adımlarını atmış olacaklardır. Bu bakımdan Mart ayını kadının özgürleşmesi yolunda yeni bir adıma dönüştürelim. Aynı zamanda Mart'ın eylemlilik sürecini sermaye sınıfının saldırılarına karşı ortaklaşan bir mücadele süreci haline getirelim.

O halde mücadeleye, alanlara, sermaye düzeninden hesap sormaya!..

**Sınıfsal, ulusal, cinsel sömürüye son!
Kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde!**

Partili tüm güçler işçi ve emekçileri alanlara taşıyabilmek hedefiyle politik propaganda ve ajitasyona yoğunlaşmalı, kapitalizmin teşhirini somut ve güncel veriler üzerinden yürütebilmeli, kitlelerin hassas olduğu noktalardan tutmasını başarabilmelidirler. 8 Mart'a hazırlık ve örgütlenme süreci, parti çalışmasını güçlendirecek bir sosyalist kadın çalışmasının imkanlarından biri olarak değerlendirilmelidir.

8 Mart Emekçi Kadınlar Gecesi'ne katıl!

Emekçi kadınlar, parti bayrağı altına!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, emekçi kadının ücretli köleliğe karşı verdiği amansız mücadeleyi simgeleyen bir direniş günüdür.

New York'lu 40.000 dokuma işçisi kadının 1857'de 18 saate varan çalışma süresine ve onulmaz ağırlıktaki çalışma koşullarına başkaldırışıdır 8 Mart. Ve yine 8 Mart 1885'te tekstil işçisi kadınların "eşit işe eşit ücret", sendikalaşma ve oy hakkı için yükselttikleri direniş bayrağının, polis tarafından çıkarılan bir yangınla kana boğulmasıdır. 8 Mart'ın bu mücadeleciler geleneği 1908'de Avrupa'nın değişik şehirlerinde eşitlik ve özgürlük talepleri haykırarak sokağa çıkan emekçi kadınlar tarafından da sürdürülmektedir.

1910 yılında Kopenhag'da 2. Enternasyonel'e bağlı Uluslararası Sosyalist Kadınlar 2. Kanferansı'nda, Alman işçi hareketi önderlerinden Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart, emekçi kadınların yiğit mücadeleleri anısına "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ilan edilir.

O gün bugün tüm dünyada 8 Mart kapitalist sisteme karşı emekçi kadının öfkelerini haykırdığı kadın-erkek tüm proletaryanın ücretli kölelik sistemine karşı kavga bayrağını yükselttiği gündür.

Bugünün dünyasında da artık kadın tarih boyu ezilmişliğinin etkisiyle değil, başkaldırının, isyanın kararlılığıyla katılıyor kavgaya. Kadın, sayısız mücadele alanlarında, her türlü baskıya, sömürüye, haksızlıklara karşı, bilinciyle, öfkesiyle, direnciyle savaşıyor. Dün

Paris Komünü'nde, Sosyalist Ekim Devrimi'nde ön saflarda yürüyen kadın, bugün aynı özgürlük tutkusu, aynı toplumsal kurtuluş ideali ile Türkiye'nin metropollerinde, Kürdistan'da, Filistin'de, Peru'da, Filipinler'de, Kore'de, Endonezya'da, Rusya'da ve tüm dünya metropollerinde devrim ve sosyalizm davasının kavgasını veriyor.

Tüm milliyetlerden emekçilerin özgürlük ve eşitlik savaşı artık öncüsüz değildir.

Kadın-erkek tüm emekçilerin altında savaşacakları parti bayrağı göndere çekilmiştir.

Türkiye proletaryasının illegal-ihtilalci öncü müfrezesi yaratılmıştır. Türkiye Komünist İşçi Partisi aynı zamanda emekçi kadınların kurtuluşu davasının da öncü kurmayıdır.

Onun saflarında birleşelim, örgütlenelim, savaşalım.

İşçiler, emekçiler, gençler, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesi ile düzenlemiş olduğumuz bölgesel geceye katıl ve destekle.

Ücretli kölelik düzenine karşı öfkemizi, özgürlük ve sosyalizm idealimizi parti ruhuyla haykırmak için 13 Mart Nürnberg Gecesi'nde devrimci coşkuyu paylaşalım.

Yaşasın 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü!

Özgürlük ve sosyalizm için Parti saflarına!

Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Türkiye Komünist İşçi Partisi (Güney Almanya Örgütü)

Kayseri Kızıl Bayrak'a saldırı:

Susturamazsınız!

Tarih 13 Şubat'tı, KESK mitingi sonrası 8 yoldaşımızın gözaltına alındığını öğrendik. Ne yapabiliriz kargaşası içinde, ilk aklımıza gelen hemen ailelerle irtibata geçip durumu anlatmak ve neler yapabileceğimizi konuşmak olmuştur. Bunun anlamını daha önceleri yaşadığımız gözaltılarda kavramıştık. İletişim eksikliğinden kaynaklı olarak yoldaşlarımıza yansımayabiliyordu.

Daha sonra KESK'in iki avukat görevlendirdiğini duyduk. Defalarca onlarla görüştük. 2. gün gözaltına alınan yoldaşların evleri basılıp kitap, dergi vb. şeylere el konulduğunu ve ailelerin tacize uğradığını öğrendik. Kurmuş olduğumuz iletişim, o zaman daha da güçlenmişti. İHD'yi açtırmıştık çünkü olası gözaltılara karşı insanları duyarlı hale getirmek ve aileleri İHD'de toplamak gerekiyordu.

17 Şubat'ta bazı yoldaşlar serbest bırakılmışlardı. Yoldaşları terminalde karşılayarak evlerine bıraktık ve ailelerle yeniden görüştük, eve döndük. Saat 23:00'ü gösteriyordu. Aradan belli bir süre geçti. Saldırıyı alışkanlık haline getiren sermayenin kolluk güçleri bu kez de saldırısını, 00:30- 03:00 arası Kayseri Kızıl Bayrak çalışan ve okurlarına yöneltmişti. Ankara savcılığından arama ve gözaltına

alınacağımızı belirten kağıt parçalarıyla gelmişlerdi. 6 kişi gözaltına alınmıştı. Bazı ailelerin yaşamış oldukları önceki deneyim işe yaramıştı. Ev basan polis rahat davranamıyordu. 2 gün Kayseri emniyetine bağlı TMS'de işkenceden geçirilirken, dışarda ailelerimizin, yoldaşlarımızın ve diğer devrimci basın çevrelerinin devrimci dayanışmanın en iyi örneği denebilecek şekilde emniyeti boş bırakmayışları, İHD'de bekleyip telefon trafiğini yoğunlaştırmaları bizi sevindiren gelişmeler oldu.

Gözaltı sürecinde basılan ev ve bürodan toplatıldı gerekçesiyle birçok kitap ve dergiye elkondu. Bir kısmı Kayseri 2. Sulh Ceza Savcılığı'na incelenmeye alındı, bir kısmını ise emniyete giderek geri aldık.

Devrimci-sosyalist basın platformu olarak aldığımız basın açıklaması kararını, kitlesel bir şekilde İHD'de gerçekleştirdik. Kurtuluşun tek başına olmayacağını bilinciyle hareket edip, dosta düşmana gösterdik

Yaşasın devrimci dayanışma!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Ercan Şahin, Mithat Yavuz,

Ahmet Levent Öztürk,

Kenan Değirmenci, Ruhat Kılıç

Basına ve kamuoyuna

Kayseri'de faaliyet gösteren Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak çalışanları Mithat Yavuz, Ercan Şahin ile okurları Ruhat Kılıç, Kenan Değirmenci, Ahmet Levent Öztürk, Murat Gültekin hiçbir gerekçe gösterilmeden, evleri basılarak 17 Şubat 1999 gecesi saat 00:30 ile 03:00 arası gözaltına alınmışlardır. Gözaltına alınanlar 19 Şubat 1999'da serbest bırakılmışlardır. Baskı ve işkenceyi alışkanlık haline getiren sermaye düzeni, Cumartesi annelerinin, YÖK'ü protesto eden öğrencilerin, hak arayan işçi ve emekçilerin, tüm toplumsal muhalefetin gözü ve kulağı olan devrimci-sosyalist basın büro ve matbaaları, çalışan ve okurları baskı ve işkenceyle yıldırın devrimci muhalefet bastırılmaya çalışılmaktadır. Bunun

son örneği olarak Kayseri Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak bürosu basılarak burada bulunan yayınlara el konulmuştur.

Bu tür keyfi gözaltıların, baskıların sona erdirilmesini istiyor, tüm işçi-emekçileri ve kamuoyunu bu konuda duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Biz devrimci, sosyalist basın platformu olarak yapılan baskı ve işkenceleri kınıyoruz.

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak

Bağımsızlık ve Demokrasi

Yolunda Kurtuluş

Politikada Atılım

Halkın Günlüğü

TKİP tutsakları 20 Şubat'ta dönüşümlü açlık grevlerine başladılar

Son gelişmeler ve sürece yaklaşım

Emperyalizm işçi sınıfı ve ezilen halklara karşı tarihsel düşmanlığını bir kez daha kanıtladı. Bu düşmanlık A. Öcalan'a karşı düzenlenen komplo ile apaçık gözler önünde serildi.

Aslında ortaya çıkan, bir halkın tarihsel öfkesine ve devrimci birikimine dayanarak sömürgecilğe ve onun arkasındaki emperyalist haydutluğa karşı sorunun devrimci çözümünde ısrar etmek yerine emperyalist metropollerde barışçıl çözüm aramanın doğal sonucudur. Ve açıktır ki bu PKK için basit bir taktik yanılgı da değildir. Ancak bugün öncelikli görev, ulusal hareket şahsında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak için tezgahlanan planları boşa çıkarmaktır.

Emperyalist bir komplo sonucu ele geçirilen A. Öcalan, muhtemel gelişmeleri bir tarafa bırakırsak, bugün haklı bir davanın, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin temsilcisi olan bir partinin önderidir. Dolayısıyla bu emperyalist komplo Öcalan şahsında Kürt halkına yöneliktir. Haklı bir davanın temsilcilerini 75 yıllık kanlı bir tarihe sahip sömürgeci barbarlık yargılayamaz. Bu emperyalist komploya karşı A. Öcalan'a özgürlük talebini Kürt halkının kendi kaderiyle tayin hakkı şiarıyla birleştirerek işçi sınıfı ve emekçi kitlelere taşımamızdır. Kürt halkının onyıllardan beri büyük bedeller ödeyerek yükselttiği özgürlük mücadelesinin emperyalist çözüm platformlarında boğma çabalarının ancak devrimci bir kitle hareketi ile boşa çıkarılabileceğini unutmamalıyız.

Emperyalistlerin bugün Kürt sorununa "demokratik çözüm" istiyor görünmesinin arkasında açık bir savaş hilesi vardır. A. Öcalan'ın yakalanarak Türkiye'ye teslim edilmesinin de gösterdiği gibi, yapılmak istenen soruna demokratik bir çözüm bulmak değil, Kürt halkının devrimci dinamizmini tümüyle öldürüp teslim almaktır. "Ez ve çöz politikası" çerçevesinde emperyalist metropollerde Kürt halkına karşı çok yönlü sindirme ve ezme faaliyeti sürdürülmektedir.

Düne kadar demokrasi havariliği yapan Almanya'nın bugün gözünü kırpmadan Kürtleri katletmesi ve eylem yapanları sınır dışı etme kararı alması, diğer emperyalist ülkelerde benzer gelişmelerin yaşanması emperyalizmin ikiyüzlülüğünü bir kez daha gözler önüne sermiştir. Türk sömürgeciliğinin başlattığı boğma hareketine paralel yürüyen bu emperyalist saldırganlık, "önce ez, sonra çöz" politikalarının bir parçasıdır.

A. Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesi ile birlikte sömürgeci sermaye devleti, Kürt halkının ulusal özgürlük

mücadelesine karşı çok yönlü bir boğma hareketi başlatmış durumdadır. Bir yandan pişmanlık çağrıları eşliğinde gerillaya karşı girişilen askeri operasyon, metropollerde gelişen kitle eylemlerine karşı "vur emri" çıkarılması, diğer taraftan A. Öcalan'ın görüntüleri eşliğinde yürütülen yalan ve spekülasyon kampanyası bu saldırının kapsamını göstermektedir.

Saldırıları boşa çıkarmalıyız

A. Öcalan'a hazırlanan emperyalist komplo üzerine dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan metropollerinde de Kürt halkı öfkesini eylemli bir tarzda dışa vurdu. Komünistler için yakalanacak temel halka budur. Açığa çıkan bu kitle öfkesini geliştirerek her alana yaymak esastır. Türk devletinin saldırılarını boşa çıkarmak ve Kürt ulusal sorununa gerçek çözüm ancak devrim ve sosyalizmde olduğunu gösterebilmek için bu eylamlılık süreci önemli bir olanaktır.

Partimiz sürece bu tarihsel sorumlulukla yaklaşmaktadır. Genelde olduğu gibi zindanlar cephesinde de sürece bakışımız budur. A. Öcalan'ın yakalanmasından önce, PKK ve kimi örgüt ve partilerin "A. Öcalan'a iltica hakkı, Kürt sorunun Avrupa'da çözümü" gibi gerekçelerle başlattığı beşer günlük süresiz, dönüşümlü açlık grevine partimiz katılmamasına rağmen, *Evrensel* gazetesinin 14 Şubat tarihli sayısında partimizin de katıldığına ilişkin haber çıkmıştı. Oysa partimiz, bahsi geçen açlık grevine katılmadığı gibi, katılanların katılım gerekçelerini de eleştirmiştir.

Partili tutsaklar, Kürt halkına saldırıları eksen alan ve A. Öcalan'a yönelik tecritin kaldırılmasını içeren bir perspektifle, önümüzdeki süreci beşer günlük dönüşümlü açlık greviyle karşılıyorlar. Cezaevleri merkezi örgütlülüğümüzün 20 Şubat tarihinden başlamak üzere aldığı bu kararı (önümüzdeki sürecin gelişmelerine göre yeniden değerlendirilmek üzere) her birim kendi koşullarına göre diğer devrimci gruplar ve yurtseverlerle ortaklaştırarak sürdüreceklerdir.

Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!

Kahrolsun emperyalist barbarlık!

Yaşasın halkların kardeşliği!

**TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğü
18 Şubat '99**

Basına ve kamuoyuna

Abdullah Öcalan'ın emperyalist bir komployla yakalanarak esir edilmesi ve sonrasında dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da gelişen Kürt halkının haklı ve meşru öfkesine karşı sömürgeci Türk devleti ve emperyalist barbarlığın geliştirdiği baskı, terör ve katliamı protesto ediyor;

- Kürt halkına yönelik saldırılara son verilmesi,
- Abdullah Öcalan'a yönelik tecrit politikasına son verilmesi talepleriyle tüm cezaevlerindeki TKİP'li tutsaklar olarak 20/02/1999 tarihinden itibaren 5'er günlük dönüşümlü açlık grevine başladık.

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğü Abdullah Öcalan'ın emperyalist bir komployla yakalanarak esir edilmesi ve sonrasında dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da gelişen Kürt halkının haklı ve meşru öfkesini karşı sömürgeci Türk devleti ve emperyalist barbarlığın geliştirdiği baskı, terör ve katliamı protesto ediyor;

- Kürt halkına yönelik saldırılara son verilmesi,
- Abdullah Öcalan'a yönelik tecrit politikasına son verilmesi talepleriyle tüm cezaevlerindeki TKİP'li tutsaklar olarak 20/02/1999 tarihinden itibaren 5'er günlük dönüşümlü açlık grevine başladık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğü

Kürt halkına özgürlük!

Faşist sermaye iktidarının Kürt halkına yıllardır uygulamakta olduğu ırkçı politikaları artık bütün çıplaklığıyla gözler önündedir. Ancak sömürgeci devlet sayısız barbarca saldırılara ve vahşete rağmen Kürt halkına boyun eğdirememiştir. Tersine, yapılan saldırılar ve baskılar özgürlük mücadelesinde kamçılayan bir rol oynamıştır.

Faşist sermaye devleti, emrinde bulunan tekeldi medya aracılığıyla PKK'nin bir terör örgütü, PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın eli kanlı bir terörist olduğu yönündeki karalamaları uzun zamandır yayınlamaktadır. Hazırladığı komplolara ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönetilen saldırılara azgın bir ırkçı-şoven kampanya eşlik etmektedir.

PKK bir terör örgütü değil, Kürt halkının özgürlük mücadelesini yürüten bir ulusal kurtuluş hareketidir. A. Öcalan ise eli kanlı bir terörist değil, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin önderidir. Asıl terörist ve eli kanlı katil faşist sermaye devleti ve onun suç ortağı emperyalistlerdir.

Daha düne kadar "Türkiye'de Kürt sorunu vardır" diyen, Kürt halkının temel haklarının tanınmasını ve Kürt halkına karşı uygulanan politikanın bir an önce değiştirilmesini isteyen Avrupalı emperyalistler, Öcalan'ın İtalya'ya geçmesi ile birlikte ikiyüzlülüklerini ortaya koymuşlardır. Kürt ulusal önderini topraklarından çıkararak, komployla yakalanmasını sağlamışlardır.

A. Öcalan'ın tutsak tutulduğu İmralı Adası bugün tecrit adasına dönüştürülmüştür. Tecrit adasının üzerinden kuş dahi uçurtmayan faşist sermaye devleti unutmasın ki, A. Öcalan ulusal kurtuluş mücadelesinde esir düşmüş bir tutsaktır. Onun da diğer savaş esirlerinin yanında olması gerekmektedir. Oysa bugün avukatlarıyla dahi görüştürülmemektedir.

Ecevit hükümeti "Güneydoğu"da sözde uygulamaya sokacağı bir takım vaadlerle Kürt sorununun çözülebileceğini sanıyorsa yanılıyor. Kürt halkı yine ayağa kalkacaktır ve kalkmaktadır da. Özgürlük uğruna sayısız bedeller ödeyen bir halk bedeller ödemediği mücadelesinin tasfiye edilmesine izin vermeyecektir. A. Öcalan'ın TC'nin işkencecilerine teslim edilmesinin ardından dünyanın dört bir yanında patlak veren devrimci eylemler Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin kolay kolay teslim alınmayacağını göstermiştir.

Kürt halkının bu onurlu mücadelesini selamlıyor, yanlarında olduğumuzu ilan ediyoruz.

Kahrolsun sömürgeci

sermaye iktidarı!

Yaşasın halkların kardeşliği!

*Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
adli koğuşundan TKİP tarafları*

Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltelim!

Deneyimlerim beni sınıf devrimcileriyle buluşturdu ve şunu anladım:

“Zincirlerimizden başka kaybedecek birşeyimiz yok!”

1988 yılında maddi geçim sıkıntımızdan dolayı okulumu bırakarak ailemi geçindirmek için iş hayatına atıldım. İlk çalıştığım yer bir havaalanı inşaatı projesiydi. Yaklaşık 50-60 çalışan arkadaşımız vardı. Toz toprak içerisinde yemeği, istirahatı belirsiz bir iş çalışmasıydı. Çalışma yerimiz veya bölgemiz belli değildi. Nerede iş var, orada çalışıyorduk. Hiçbir sosyal hakkımız yoktu. Ve işin sonunda bizlere üç beş kuruş tazminat ödeyerek işten çıkardılar ve burada çalışırken işçi hakları vb. haklarımızı bildiğimiz halde hiçbir şey yapamadık.

Bu işten ayrıldıktan aylar sonra daha büyük uluslararası bir firmada çalışmaya başladım. Tabii burada ahım şahım bir çalışmamız yoktu. Günün 12 saatini toz toprak, yağmur, soğuk demeden çalışıyorduk. Normalde 8 saat çalışmamız gerekirken bizler 12 saat çalıştığımız halde hiçbir mesai falan alamıyorduk. Hiçbir sosyal hakkımız yoktu. Bu çalıştığımız yerde de yaklaşık bin kişiye yakın işçi çalışıyordu. Ve burada alının teriyle evlerine bir kuru ekmek, peynir, zeytin götürmek için çalışanların haklarının birçoğu gasp ediliyordu. Ve bu haklarımızı şerefsiz işverenlerden koparmak için mücadelemizi bin kişi el ele vererek başlatmıştık. Bu mücadelemize iki arkadaşımız öncülük yapmıştı. Ve bizler de bu arkadaşlarımıza destek vererek mücadelemizi kazanmıştık. Bu sayede çalışma saatlerimiz normal bir insanın çalışabileceği saate yani 8 saate dönüştü. Ve artı mesai vb. tüm haklarımızı almıştık. Ne mutluydu ki bize bu hak mücadelemizden başarıyla çıkmıştık. Bu süreç içerisinde bu mücadeleye öncülük eden arkadaşlarımızdan birini trafik kazasında kaybetmiştik. Ben bu süreç içerisinde şunu daha da iyi anladım. İşçiler bir araya gelip sınıfa karşı sınıf perspektifiyle mücadele ettikten sonra yapamayacağı şey yoktur. İşyeri değiştirmek çözüm değil, çünkü bütün işyerlerinde işçiler işçi, patronlar ve yalamaları da patron ve yalamadır. Biz işçilerinse birbirimize güvenip kenetlenmekten başka çıkarımız yoktur. Trafik kazasında kaybettiğimiz öncü arkadaşımız bence hiçbir zaman ölmedi, çünkü sınıflar mücadelesi tarihinde bize bir yol bıraktı. Bu yolda yürüyen ve halen mücadele ruhunu içinde taşıyan insanlarla yaşayacaktır.

Ben bu firmadan ayrılarak, klasik vatan edebiyatı olan, kirli savaşa katkı sunmaktan başka bir şey ifade etmeyen ve sadece biz işçi emekçilerin çocuklarının kurban gittiği yere, yani askerliğini yapmaya gitmişim. Askerliğim bittikten sonra yaklaşık 6 ay boş, işsiz gezdim. Demek ki devlet bizleri sadece 20 yaşına gelince hatırlayın vatan borcu diyor, ama 20 yaştan öncesi ve sonrası onun umurunda değil, yani

aç mı kalmış, çıplak mı, yoksa soğuktan mı ölmüş onu ilgilendirmiyor. Nereye başvurduysam hep asgari ücreti dayatıyorlardı. Ve bir yer bulup çalışmaya başladım. Burada da çağdışı koşullar vardı. İşveren hep daha da iyi sömürmek için hep kendi memleketinden işçileri çalıştırıyordu. Ve bu işçi arkadaşları köle gibi kullanıyordu. Zam ayları geldiği zaman burası bir aile şirkettir, sizler çalışın bizler kazanalım ki sizlere de para verelim diyordu. Sanki kazanmıyormuş gibi işçilere

daha da kötü koşulları dayatıyordu. Burada çalışan işçi arkadaşlar da çoğu işverenin hemşehrisi olduğu için hak alma mücadelesine gitmiyordu.

Buradan ayrıldıktan sonra başka bir işe başladım. 2 vardiyadan 12 saat çalıştırılıyorduk. Beni de çalışmam için bir bölüme verdiler. İlk gün tam 5 bölüm değiştirdim. Yani beş değişik bölümde çalıştırdılar. Ne yaptığımı, nasıl çalıştığımı bende anlamadım. Aradan bir süre geçtikten sonra da sabit bir bölüme verdiler. Burada hiç bir havalandırma sistemi yok. Makinalara mal atarken elimiz gözümüz hep boya içinde kalıyor. Tabi bunlar görünendi. Diğer bölümler de de sırf makine gürültüsü ve üretilen malların tozu içerisinde. Bizle rde bu tozları teneffüs ediyoruz. Yemekler düzgün değil, yemek istirahatımız yok. Ama bizlerden yemek yediğimiz zamanın saat ücretleri kesiliyor. Tepemize yerleştirdikleri ustabaşılar da işverenlere hep yalakalık yapıyor, işçileri ispiyon ediyorlar. Bütün bunlar da marifetmiş gibi maaş harici zarf içinde para alıyorlar.

Daha önceki süreçlerde bir tanıdığım aracılığıyla zaman zaman Kızıl Bayrağı takip ediyordum. Ama sırf haber izleme gibi. En son şu an çalıştığım yerde Kızıl Bayrak okuru bir başka arkadaşla rastladım. Ama bu arkadaş çok farklıydı. Yani düşünceyi, teoriyi hayata geçirip işçilerle ilişkilerini öyle sürdürüyordu. Daha önceden tanıdığım kişi ile arasındaki farkı burada gördüm. Bu arkadaşın aracılığıyla bazı toplantılara gittik. Böyle ortamlara ilk defa girdiğimi söyleyebilirim. Bu süreçten sonra yeni yeni insanlarla tanıştım, yeni yeni kişilerle karşılaştım. Hayata bakış açım daha geniş ve genel oldu. İnsanlarla ilişkilerime önem vermeye başladım. Ve bütün bu süreç içerisinde şunu daha net anladım. Bütün işçiler sınıf bilincini kuşanıp mücadele sahnesine indikten sonra yapamayacakları şey yoktur. Hakkın verilmez, alınır olduğunu bilincime kazıdım. Ve hedef olarak şunu koydum önüme. Devrimcilerle ilişkilerimi sürdürmek, çalıştığım her fabrikada işçilerle ilişkilerime bu gözle bakmak ve eğitim düzeyimi geliştirmek. İlk olarak çalıştığım fabrikada ve çevre ilişkilerine yerel olarak çıkan İzmir İşçi Bültenini vermeye başladım bile.

Hak verilmez alınır!

Yaşasın işçilerin mücadele birliği!

İşçiler birlik halklar kardeş olmalı!

Fabrikada örgütlenme komitelerine!

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim,

kapitalizme karşı sosyalizm!

İzmir'den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

A. Öcalan'ın yakalanması emperyalistlerin ve emperyalist uşağı faşist TC devletinin gündemini işgal etmiş durumda. Öyleki, bir saatlik haber bültenlerinin nerdeyse tamamına yakını, MİT'in çektiği görüntülerin şoven propaganda eşliğinde gösterilmesine ayrılmış durumda. Bu fırsattan istifadeyle, polis ve jandarmaya vur emri çıkarılarak katliamlar meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Ama artık Türkiye işçi-emekçileri ve Kürt halkı uyanmıştır. İlkokul çağındaki çocuklar dahi sömürgeci TC'nin A. Öcalan üzerinden devreye sokacağı, ya da sokmaya çalışacağı çirkin oyunların ve saldırıların farkındadır:

Şovenist histeri dalgasıyla faşist saldırılar daha fazla körükleenecek. Tüm düzen kurumları bu amaca yönelik seferber edilecektir. Bizzat Başbakan B. Ecevit'in dediği gibi: “Bu işte en büyük pay medyaya düşmektedir.” Böylelikle kardeş Kürt halkını düşman, kendi deyimleriyle “bölücü” olarak göstereceklerdir. Oysa bu saldırı planları sadece Kürt halkıyla sınırlı kalmayacak, bizzat biz işçi-emekçilerin de her türlü halklarına saldırı şeklinde sürecektir.

“Örgütün başını yakaladık. Kökünü de kurutacağız” diyenler, sanmasınlar ki bu kavga bitecek. Avrupa'nın birçok kentinde ve Türkiye'de yapılan eylemler Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin bitmeyeceğinin bir göstergesidir. PKK genel başkanı A. Öcalan'ın Türkiye'ye teslim edilmesi faşist TC için altın bir fırsattır. İşçi-emekçilere İMF reçetelerini dayatarak, her türlü kirli işin faturasını ödeterek, kısa süre için olsa bile nefes alacaktır. Bugünden görülen şu ki; burjuvazinin faşist devleti ve onun beyni MGK, bu durumu hat safhada bir saldırı arenasına dönüştürecektir. Ekonomik, sosyal, siyasal her alanda bu saldırıyı yaşayacağız. Ekonomik/sosyal haklarımızı elimizden almaya, örgütlülüklerimizi tamamıyla yok etmeye çalışacaklar. Sivil-resmi faşistler devreye sokularak, işçi-emekçiler ve Kürt halkı sersemletilecek, karşı-devrim yükseltilmeye çalışılacaktır.

Daha şimdiden neredeyse bütün illerde fiili bir OHAL yaratılmaktadır. Keyfi gözaltılar artırılmakta, grevlere direnişlere yasak konabilmektedir.

Kendisini cici devlet baba olarak gösteren namussuzların, perdenin arkasındaki o iğrenç yüzlerini tüm halk görmelidir. İşçi-emekçi, öğrenci gençlik, fabrikalarda, mahallerde ve okullarda eylemleriyle Kürt halkına destek sunmalıdır. Faşist TC'nin ve medyasının bütün karalama kampanyalarına rağmen, emekten, sınıftan, özgürlükten yana olanlar Kürt halkının bu meşru özgürlük hakkının destekçisi olmalıdırlar.

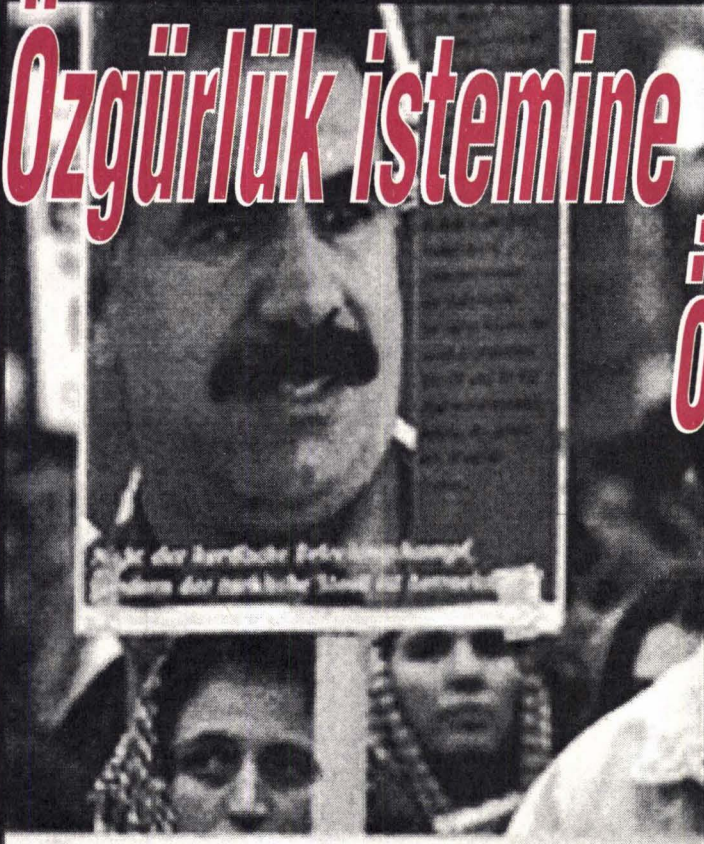
Bizler bir grup Kızıl Bayrak okuru olarak diyoruz ki; böyle bir dönemde faşist TC, ne yalnızca onurlu Kürt halkına ve ne de işçi-emekçilere saldıracaktır. Bu saldırı toptan bir şekilde, tüm ilerici, demokrat, yurtsever, devrimci, komünistlere ve bu ileri unsurlar şahsında tüm halka yöneliktir. Bu saldırılardan nasibimizi şu veya bu şekilde hepimiz alacağız. Ama kesin alacağız. Onun için böylesi dönemde Kızıl Bayrak okuru işçiler, emekçiler ve gençler olarak onurlu Kürt halkıyla tam bir dayanışma içerisinde olduğumuzu, Kürt halkının meşru mücadelesini destekleyeceğimizi ve Kürt halkıyla beraber olacağımızı, onları sömürgeci Türk burjuvazisi ve efendileri emperyalistlerin her türlü gericiliği karşısında yalnız bırakmayacağımızı gazetemiz aracılığıyla duyuruyoruz.

Kahrolsun sömürgecilik! Kürt halkına özgürlük!

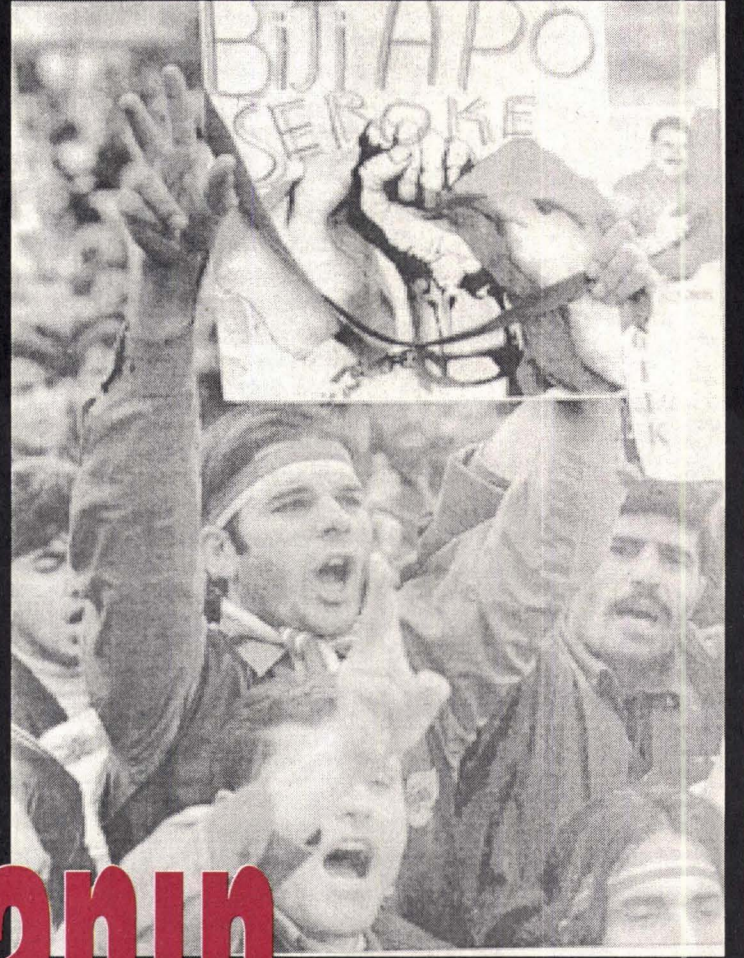
Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Bir grup Kızıl Bayrak okuru işçi

“Özgürlük istemine yönelmiş emperyalist komploya
öfke dinmiyor!”

Freiheit für
Abdullah Öcalan!

Kürt halkı dünyanın
dört bir tarafında ayakta!

Kızıl Bayrak